

உ

கணபதி தலை.

குருகூர்ச்

சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர்

இயற்றிய

பிரயோகவிவேகம்

மூலமுமுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலவிதஞ்ஞபங்களைக்கொண்டு பரிசேசாதித்து,

சிதம்பரசைவப்பிரகாசலித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையால்

சென்னப்பட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் பதிப்பு.

இரத்தாகுறிஞஸ் மார்சுழிம். 1864

(Copyright Registered.)

GF
P21, 2nd 1, 1, 3
2598/11807

கணபதி துணை.

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம். பாட்டு.	பக்கம்.
அடைமொழி	எக திருவதலாய்	௧௪
அண்ணியகர்மத்	௧௭ துன்னுத்தொடர்	௫௩
ஆக்கியசொற்க	௩௧ தேற்றுத்தமிழுத்	௧௩
ஆக்கும்பிரதி	௧௧ சித்தமசித்த	௫௦
ஆதியதென்ப	௨௦ சிறக்குத்திணை	௭௧
ஆயுமலந்த	௨௪ ரீர்கொண்ட	௧
ஆவியெழுத்தச்	௫ பகுதிக்குரிய	௭௭
ஆரெடுமைத்தொடு	௨௨ பழியாவின்செய்	௧௫
இந்திரன்ருமரை	௧௫ பன்னியபோதரி	௪௩
இருமொழி	௪௩ பன்னும்பகாப்பத	௧௧
உடனிகழ்கின்ற	௨௪ பூதத்தொடு	௮௧
உண்ணுமதன	௫௫ பெரும்புங்கவர்	௫
எடுத்தல்படுத்த	௭௫ பேர்கொண்ட	௫௭
எயுங்கருமஞ்	௧௫ பொற்பமர்	௨
காலத்திரயம்	௮௧ மண்டலத்துப்பதி	௨௧
கூறுபிரச்சுவர்	௪ மருளறுகாரணங்	௮௭
கூறியவையிரண்	௧ முட்டாதுகூறிய	௫௧
சாமானியமவ்	௫௩ முற்றியகாரக	௨௭
சாற்றியதெய்வப்	௮௮ முன்மொழிப்பண்	௩௧
சின்மயஞ்சாரந்த	௮௯ முன்மொழிப்பேர்ச	௪௧
சீதளசந்தர	௧௫ முன்னிலையேவ	௧௧
சுட்டெழுத்தாதி	௫௧ வல்லாரினங்	௫௧
சொன்னதொகைக்கு	௪௭ விடையமொரோ	௧௧
தற்புருடத்தொகை	௩௪ விரிக்கும்பெய	௧௧
தற்புருடன்றுவிசுக்கர்ம	௪௪ வினைப்பெயரோடவ்	௮௩
தற்புருடன்றுவிசுப்பில	௩௫	

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது

காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சரன் பாணினி கீள்கடல்குழி
பார்கொண்ட நீர்த்தி வரஞ்சி ஞான பதஞ்சலிபூந்
தூர்கொண்ட வானவர் கோன்பா ரதிரிவர் தான்வணங்கி
யேர்கொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மிபம்புவனே.

இது சற்சிறப்புத் கூறுகின்றது. மகேச்சரனுதியாகப் பாரதி
மீறாகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிர
யோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சத்தசாதிரத்தை யான்
கூறுவேன். எ - று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்
லது எழுத்திலக்கணங் கூறுமையின், சொற்பிரயோகவிவேக
மென்றும். காத்தியாயனரெனினும், வரஞ்சியெனினுமொக்கும்.
பதஞ்சலியெனினும், பாடியகாரரெனினுமொக்கும். மகேச்சரன்
பாணினிக்காசாரியன்.

“ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென வினம்
பான் பெயரது விகாரமென் - ரோதிய புலவனு முளறொரு
வகையா - னித்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.” என
அகத்தியத்தின்கண்ணும், “ஐத்திர சிறைத்த தொல்காப்பியன்”
எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்
கட்டு முதலால் பாணினியுமும் ஐத்திரமுமாமென்க. அகத்திய
சிறைத்த தொல்காப்பியன் என்னுமையானும், “கடிசிலே யின்றே
யாசிரியற்க” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரெடுத்தோ

தாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத் தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவாரேதினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாக்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. * (க)

உ. பொற்பம் தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும் பொதுவெழுத்தாய்ப் பற்பல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்டுணர்ந்தோர் முற்பகர் நூலுட் சிறுபான்மை பேர்க்கு மொழிபெயர்த்தார் தற்பவத் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கிணையும் பயனுக்கறகின்றது. 'பிரதிக்கிணைமேற் கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைக்குத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன்னாகப் பின்னாக உரைக்குத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டிகற்றோர் முன்னாலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமத்தற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுக்கறிஞர். யாம் இத்தூலுட்சொற்காரின் பெயரை ஏகதேசத் தமிழாகவும், பிராயிக் தற்சமத்தற்பவமாகவுங் கூறினும். எ - று.

'சிறுபான்மையேயேக தேச மாகும்.' 'பிராயிக் பெரும்பான்மை பேசங் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு செறிவட மொழியினைத்—தற்சமத் தற்பவத் தாமென மொழிப.' இவை உரைக்குத்திரம்.

இனிப் பண்டுணர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமத் தற்பவமாகத் தத்தனாலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகறியாகிய யோகருட நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறிஞர். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறாது, யாம் இத்தூலுட் பெரும் பான்மையும் தற்சமத்தற்பவங்களாற் கூறினும். இப்பெரும்பான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்ஸாரபேதத்தாலும்

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பனவற்றிற்குப் பாணினீயம் ஐத்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூலென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்ணென்ற்த சிவஞானமுனிகர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழ்க்கு முதனூலேயெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழி நூலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியச்சுத்திரவிருத்தியிற் காண்க.

பாடைவேற்றுமையாலும் இசுழ்த்து வேறென்பாஊரே கோக்கியென்க. இந்நூல்செய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமத்தற்பவமாவன,—
குத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அந்தத்தமக்கிலவே, அவ்வேமாத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமமல்லாச்சார்வு, இன்னொனதுவிவ்வனம், அம்போதாங்கம், குஞ்சரம் பெறுமே. குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்த்தை எனவும், பாயிரத்துள் குமரி, ஐத்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார். “திங்களுநாளும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால், ஆரியாடிதையொழிந்த திங்களும் சாபிரபுத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற் புணரும் புணர்ச்சியுங் கூறினார். விகற்பம், பகுதி, விசுதி, அச்சு, பவருக்கம், கருவிகருத்தா, பார்த்தம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலார் கூறினார். பிறர் புலுதமெனவுங் கூறினார்.

பகுதி, விசுதி, பார்த்தம், விகற்பம், புலுதம், பதம், சூத்திரம், உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் சரியையானாற்போல யாமிதித் தாலுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாசுபாடுத் திரிபும் யாவையெனின்,—நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்துள் “பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—நீரெழுத் தானு மியைவன வட சொல்.” என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வடசிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டினென்றி வடசிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலத்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் சிற்கும் வடமொழிப்பாசுபாடே கூறி, பின் எழுத்ததிகாரத்துள் “இடையினுக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரமுதல் ஐந்து சூத்திரத்தான் முழுதும் பொதுவெழுத்தான் வருந் தற்சமமொழித்து மற்றையிரண்டனுள்ளும் புணர்த்த வடசிறப்பெழுத்துக்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், குங்கும, குங்குமம், மலய, மலயம், மாலா, மாலை, சிலா, சிலை; கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணங் கூறினார். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னூலார்க்குத் தொல்காப்பியனார்க்குமொக்கும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம் பகுத்தறியாதார் மூன்றுபாசுபாட்டிற்குத் தமிழெழுத்தாலுதாரணங்காட்டினவற்றை கோக்கி, நன்னூலைப் புனருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் “வடசொற் கிளவி” என்னுஞ்ஞத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாசுபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றைபிரண்டுத் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் “செதந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.” என்னுஞ்ஞத்திரத்தாலுரைத்தார். உ - ம். கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சத்தி, தச இவை வடசெறப்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் செறப்புங் கலந்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாசுபாடுமறிக. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொன்னாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்ஷியானம் என்பன ஆனை, வட்டம், ஈட்டம், விண்ணுணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுனர். ஆக்கிபயதி, விக்ஷிபயதி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பர். பிறபாடையுள்ளுங் காண்க.

“கடிசொ லில்லை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்பலம் எனவுந் தகாசத்தை நகாசமாக்கிக் கூறிலாம்.

இனி “எந்திர லுந்தி யியற்றுமி னென்றான்.” என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி” “தெய்வஞ் சுட்டியபெயர்நிலக் கிளவி” என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “கோங்கணக் கூத்தருங் கொடுங்கரு நாடரும்” என்பதில் கோங்கணம் என்னுநெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாயும், “அமிர்தினு மாற்ற வினிகே” “சோள வளநாடு சோறுடைத்து” எனற்பாலனவற்றை “அமிர்தினு மாற்ற வினிகே” “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என ரகார எகாரபிரண்டுத் தமிழிற்றெறந்த முகாச மாயும், “அற்புத ஞ்ராயணனரி வாமன—னிற் பது மேவி யிருப்பதென் னெஞ்சக—நற்புகழ் வேதியர் ஞான்மறை நின்றதிர்—கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.” எனத் தகாசமும் லகாரமும் நகாசமாயும், “சுசற் கியாம்வைத்தவன்பு” “கடிகில வின்றே யாகிரி யற்க” “அதங்கோட்டாசாற் கிறப்பத்தெரிந்து” “செவன்றம்” “திருநாராயணன்ருள் காலம்” பெறச்சித்தித் துய்மினே,” என அகரவீறுனகரமாயும், திரிந்து பிரானேராகிய சான்ருர் செய்யுட்கண்வருதலின், திரியாதென்ற ஐத்தும் தமிழ்ச்செறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரிதலுங்கொள்க. திரயினமென்பது தமிழெழுத்துத் திரிதலுமது. “பிரானேர் முன்னே ராதுனிகர் பின்னேர், இஃதுரைச்சுத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விண். எ-ம். என்று, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாறை, மறை, சோறு, கூறை. எ-ம். தமிழ் இம்முன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கட்டுசென்று வழங்கித் திரியாதத் திரிந்தும் பொரு ளொன்றாகாமையின், தற்பவத் தற்சமமாகாவென்க. மணலூர்புரம் என்னுந்தமிழ் வியாசபாரதத்திற்சென்றது தேசிகமல்லது தற்சமத் தற்பவமாகாதென்க. (உ)

௩. பெரும்புங்க வர்புகழ் போதா உனிசப் பிரமணிய னரும்புங் குருகையிற் கோதில் குலோத்துங்க னரிடமாய் னிரும்பும் பொருளைத் தரும்பிர யோக விவேகத்தன்னைக் கருப்புங் கனியு மெனப் பாடினான்றமிழ் கற்பவர்க்கே.

இது தன்னைப் பிறன்போலும் காந்தி கூறுகின்றது. குருகை யிலரும்புமெனக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செய்வார். இத்தாலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான், யாரும் பதிகமுமுரையுஞ் செய்து, உதாரணமும் காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதா ரணங்காட்டினுற்போல யாரும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதா ரணமங்காட்டினும். இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினா ரும் திவாகரரும் பதினெண்டிற்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதிகமென்பது பதிகமென நின்றது. 'பாயிர காந்தி பதிக மெனப்.' இஃதுரைக்குத்திரம். (உ)

௪. ஆவி யெழுத்தச் சொடுசுர மாரு மவற்றின்பின்னே மெய்ய மெய்கள் விளம்புமல் லோடு விவஞ்சனமாந் தாவி யெதிர்த்து மதர்த்தரி பாய்ந்திரு தாழ்குழைதோய் காவிரெடுங்கட் கதிர்மதி வானுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. 'குறியே சமிக்கை கூறுங்காலே' இஃதுரைக்குத்திரம். உயிரெழுத்தெல் லாம் அச்ச எனவும், சுரம் எனவும், பெயர்பெறும். மெய்யெழுத் தெல்லாம் அல் எனவும், வியஞ்சனம் எனவும், பெயர்பெறும். எ-று.

அச்ச அல் என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தி யாகரித்தலாவது ககரமுதல் னகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத் திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அத்தத்திலே நின்ற னகரத்

தையும் கூட்டி, கண எணப்பெயரிட்டாற்போல்வது. யாலவழை என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எணப்பெயரிட்டாற்போல்வது.

மெய்புட் சிலவெழுத்தை மகாப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அர்த்தப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அற்பப்பிராணன் என்றும், கூறுவர்.

இ. கூரு மிரச்சுவந் தீர்க்கம் புலுதங் குறினெழிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மரப்பரிசுந்
தேரும் யாலவ வாமந்தத் தாக்கரஞ் சீர்த்தசத்தி
சாருமை பௌவுடனே யோமயக்கங்கள் சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வன்மையும் மென்மையும் பரிசாக்காமென்றும், யாலவ நான்கும் அர்த்தத்தாக்காமென்றும், ஐ ஒள ஏ ஓ என்னுநான்கும் சந்தியக்காமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயரவாம். ஏ - று. சையோகமுமது.

வடதூலார் சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வர் அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணமிறத்தவென்பர்.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மென்மை அநுராசிகம். இது பற்றி “மூக்கின் வளியிசையாப்புறத் தோன்றும்” என்றார்.

இனி வடதூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்மொத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தமானாற்போலப் புலுதமும் தனியே மூன்றுமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் நின்றவிடத்தும் நெடில் நின்றவிடத்தும் புலுதும் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருள்வேறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கிற் சம்புத்தி சம்போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற் குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேய்மை விளியிலே தானவோசைமணியோசையென்கின்ற அறுகரணத்தொளிபோலுமென்றும், கூறுவர். அவர் குறில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் “மூகர வுகர நீடிட னுடைத்தே—புகரம் வருத லாவயி னுன.” எனச் சூத்திரஞ்செய்து,

“பழுதப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி” என உதாரணங்காட்டுவர். அதிலே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅய்ச் செய்யாமை நன்று” “நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா நெய்போல் வதுஉம்” எ-ம். திருவள்ளுவர்குறளில் “துப்பார்க்குத் துப்பாய துஉ மழை” “நீன கிற் றெறுஉல் குறுகுக்கால்” எ-ம். குற்றெழுத்து சிற்சூயிடத்தும் சிறுபான்மை அசைசிலையாக அனபெடுத்து வந்ததுகாண்க. குரீஇ, உகூஇ எனவரும் இறுதிரிலையனபெடையுமிது.

இனித் தமிழ்தூலார் “தூரேருகுஞ்ஞா நென்பா ணுடங்கி டைக்கு மென்முலைக்கு—மாறேமா லன்றனந்த மண்.” உப் போகுஞ் செனவுரைத்து மீன்வா னொளிமுறுவற்—கொப்போ நீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்டமாற்றயினவற்றை இயற் கையனபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் றின்மேற் கட்டபா மாதர்—படாஅ முலைமேற் றுகில்.” “செராஅய் வாழிய கொஞ்சு.” எனக் காரியமுள்வழி வரும் அசைசிலையனபெடையைச் செயற்கை யனபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகத்துகம். ‘இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கத்துகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். இயற்கையனபெடை செயற்கையனபெடையென இருவகைப்படு மெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்றேன்றது உடனி கழுத்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரிபுத்தன்மையாக லின், “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி செயற்கையனபெடைக்கல்லது இயற்கையனபெடைக் குப் பொருத்தாமை தெற்றெனவறிசு. இயற்கையனபெடைக்கு வடதுலார் சொன்னவண்ணமேயாம். “அனபிறத்துயிர்த்தல்” என் னுஞ் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருத்திற் பொருத்துமென்க. இரண்மொத்திரையாய் பிறந்த செட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத் திரையாய் அனபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின், சிறுபான்மை யென்றும், ‘உவாஅப்பதினாஞ்’ ‘இவாஅப்பகல்’ என்னும் எழுத் துப்பேறுகன் “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்குங்” காரியமில்வழிவந்த புதுதசந்தி. வடமொழியினும் ‘அக்கிரீஇஇத்தி யாக’ எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—‘அகர விகரமே கார மாறும்.’ ‘அகர வகரமோ கார மாறும்.’ இகர வகார மென்னு மிவற்றே— டகாரம் ஐஞள வாகுங் முரித்தே.’ இவ்வுரைச்சுத்திரங்களால் ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்றும் ஒரெழுத்தாகிய ஏகக்கர மென்றுமறிசு. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியரும் “அகர

விகர மைகர மாமும்.” “அகர வகர மௌகார மாமும்” “அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோ ன்றும்.” எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினார். அவ்வாறு கொள் னாது உரைகாரர் “ஐயொத்திசைக்கும்” “ஒளவோரன்ன” என நன்னூலார் மதம்பற்றி “ஐகாரமாமும்” “ஒளகாரமாமும்” “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்புழி ஐகாரம்போல வாகும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் என விரித்து, விகாரமாக்கி, நலிந்து பொருள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடர்ப்படுவர். அவர் போலியெழுத் தென்றால், “வைகிற்றெம்மனை வாழிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக் கண்மலர்ந்து” எ-ம். மெய்யணி செம்பொற் சுண்ண மேதகு நான்கிரி—னைதுபட் டொழுதி யானை யளிமதங் கலந்து சேராய்” எ-ம். “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” எ-ம். “ஐயத் திரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய்க்கடு சிலையு மிரு கிறை கோற்றே” எ-ம். “கையி னாச்சொலக் கண்ணினிற் கேட் டிடு—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்.” எ-ம். “கையறு நெஞ்சக் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரை யோய் போற்றி.” எ-ம். “கௌவையக் கடும்புன லொலியுக் காப் பவர்—செவ்வனா ருயிரஞ் சிலக்கும் பம்பையு—மெவ்வெலாத் திசைதொறு மீண்டித் தாரொடும்—பெளவரின் நியம்புவ வொத்த வென்பவே.” எ-ம். “வெவ்வியை வெகுண்டு சார விழுநிதி யமுத மன்னிர்—கௌவிய வெல்கி சின்ற கயக்கி னிலைமை நோக்கி— யௌவிய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி கீக்கி—யிவ்விய லொருவற் குற்ற திற்பென விளம்பு கின்றான்.” எ-ம். “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடு சினைக்கப் படும்.” எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை சுரொழுத்தாகக் கொள் னாக்கால், செய்யுளியலுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறுபடவரு மென்க. அதுபற்றி “கூயிருதொடை” என்னுஞ்செய்யுளியற்குத் திரத்தன் உரைகாரர் ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையார் கிளையெ முத்தெனப்படுமென்றார். இனி நச்சினர்க்கினியார் எழுத்ததிசை த்தின் போலியெழுத்துக் கொன்னற்கவென்பர். கொன்னாவெழுத் திற்கு இலக்கணங்கூறின், அந்நூற்கு நின்று பயனின்மையென் னுங் குற்றத்தங்குமென்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தன்னாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றலின், போலி எதுகைசிறித்தம் அங்கீகாரமாயிற்று. இனம்பூரணரும் போலியெ முத்தைக் கொன்னற்கவென்று கூற்றை அவருரையிற்காண்க. தொல்காப்பியர் இயற்கையாயிரமென ஒரெண்ணுக்கொண்டதன்

றித் தொன்னாயிரமென்பதன்கட் சந்தி கோக்கி நூறுதிரிந்தவாயிரமும் கொண்டாற்போலவும், தாமரையென்பதி செம்மொழியும் பிரிமொழியுமானாற்போலவும், இயற்கையாய் ஒரெழுந்தைகார ஁காரங்கள் கொண்டதன்றி எதுகைகோக்கி ஈரெழுத்தியைந்த ஐகார ஁காரங்களுங் கொண்டாரென்க. உயிர்மெய்களை ஒற்று மையங்கருதி ஒரெழுத்தாகவும் வேற்றுமையங்கருதி ஈரெழுத் தாகவும் கொண்டாற்போல, ஐகார ஁காரங்களையும் அவ்வாறு கொண்டாரென்பதும் ஒன்று. போலியெழுத்தென்பார் இலக்கணப்போலி ஒப்பில்போலியோல எழுத்துப்போலியுங் கைக்கொண்டு, எதுகை கொள்வாரென்க. மியா, நுக்கையென்பன ஒரு செய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து சின்றுற்போல அஇ, அஉ என்பனவும் இக்காலத்துப் பயன்படாமலே சின்றனவெனினுமமையும்.

(இ)

கூ. கூறிய வையிரண்டா னொடுமுன்றுதவ்வோடு பொருட் டடறிய நான்குமற் றேழொடு கூடி யினைபத்தின்று டடறிய விண்ணைத் ததுதவ் அடைய அதுநிலக்கண்ணேழ் தேறிய சத்த மிவற்றன்னா மத்தஞ் சிலவுளவே.

இஃ லிபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் லிபத்தியர்த்தமென்னும் வேற்றுமைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றாற்போலத் 'தெல்காப்பியரும்' 'இரண்டாருவதே' 'மூன்றாகுவதே' 'நான்காருவதே' என மொழிபெயர்த்துக் கூறுவர். துதியைப்பெயர் இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதியையாகிய ஆன், ஁மி முன்றும்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு காண்காம்வேற்றுமையாம்; சதுர்த்தியர்த்தமாகிய பொருட்டி காண்காம்வேற்றுமைப்பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஁த்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்சமியர்த்தமாகிய மேனின்னு என்பது ஐத்தாம்வேற்றுமைப்பொருளாம். மற்றேற்ற மிகையானே மேனின்னு எனலியைந்து வருதலு மன்றித் தனியே சின்று எனவும் வரும். சட்டியாகிய அதுஅ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறும்வேற்றுமையாம்; சட்டியர்த்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் சத்தமியர்த்தமுமாகிய கண் ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளுமாம். கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியர்த்தமென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதேசமுமாம். எ - று.

இதனுட் கூறுதன உளி, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென்னுமேச்சமும், திருதியையர்த்தமாகிய ஆன் என்னும் வேற்றுமைப்பொருளாம். ஆசாரியதண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சார்த்தியென்றும், ஒப்பில்வழியாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆர் த்தியென்றும், கூறுவர். அவ்வாறு சேனாவரையர் முதலாயினரும் பொருளுென்றும் பொருட்டென்றுங் கூறுவர்.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்.' எ-ம். 'தச்சனாலியற்றப்பட்டது மாடம்.' 'வேலாலெறித்தான்.' 'கொடியொடு துவக்குண்டான்.' 'ஊசியொடுகுயின்ற தூசு.' எ-ம். 'இரப்பானுக்குச் சோறிட்டான்.' 'சுதுதற்பொருட்டன்று கட்டல்.' எ-ம். 'களன்னிளஞ்சும்.' 'போதாரமளியின்மேனின்றும் புரண்டிச் சின்.' 'சிறகண்யானையொடு பெருத்தேரெய்தி யாமவணின்றும் வருதும்.' எ-ம். 'சாத்தனதுகை.' 'சம்பத்தன செத்தமிழ்.' 'சம்பிக்கு மகன்.' 'தம்முடைய தண்ணளி.' 'என்னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்.' எ-ம். வரும். வடமொழியுள் பரிமௌலி, அநுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தியிர்த்தமானாற்போல, உன்னார், கீழ்கீர், நீகண், என மாறி நின்றும், 'ஊர்க்கணிருத்தான்.' 'ஊர்க்காளிவந்தபொதும்பர்.' 'ஊர்ப்புறத்திருத்தான்' எனமாறி சில்லாதும், முறையே வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முரிந்தார்.' 'கடைக்கால்.' 'தலைக்கண்ணதாடி.' 'அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை, மருங்கு என்பன ஒரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல் என்பன உருபாகியும், மாறியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான இடமாகியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாக்கியுங் கூறுவர். இரட்டித்து வாராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிற்றென்பர் வடநூலார். கண், கால், புறம், அகம் முதலாயின அவ்வியயமென்னும் உபசர்க் கமாயினும், அவை ஒரிடத்தில் ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் "இடப்பொருளுருபே" என விதந்தோதினார். உருபுகள் பிறிதோருருபுமாத் திரையாய் நிற்பனவற்றையும் வேற்றுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளுென்றும் சேனாவரையர் முதலாயினருமுரைப்பர். 'இயல்புளிச்சோலோச்சும்' 'மரபுளிவழா' 'இதன் மாறென்னும்' 'சிறந்தோன் பேரன் பிறத்த மாறே' 'விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றும் வேற்றுமைப்பொருளாயினவாறு காண்க. 'இவற்றைத் தொல்காப்பியர் "வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குறவும்" என்பர். அது சேனாவரையருரையானுங் காண்க.

இனிச் சகார்த்தமாய் வந்த திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியை என்றும், சகார்த்தமென்றும், தாதர்த்தியமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் தாதர்த்தியேசதுர்த்தி என்றும், தாதர்த்தியமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் துமர்த்தமென்றும், சத்தமியர்த்தமாய் வந்த கண், கால் முதலிய உபசர்க்கத்தைச் சத்தமியர்த்தமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த துவா என்பதைத் துமர்த்தமென்றும், ணிச் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சொல்லுணிசர்த்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய் வந்த துவிசுசமாசனைத் தத்திதார்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவர்த்தப் பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரதிருதியர்த்தமென்றும், இன்னும் பல கூறுவர். இனிச் சகார்த்தபதத்தை உத்தரத்திலேயுடைய திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும், ஒன்றினிமித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாரமுனர். அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டிக் காண்க. (க)

எ. பன்னும் பகாப்தப் பேரே பிராதிபதிகமது
தன்னுங் குறிபெற் றொருமை யிருமை தொலைவில் பன்மை
யென்னும் பிரதமை சேர்ந்தெழுவாயென லாமிவைபெய்
மன்னும் பிறவுரு பாறொடவ் வாறு வடமொழிக்கே.

‘குறி’ லிங்கம். ‘தன்னுங்குறி’ பொருளை நீங்காத குணமென்னுஞ்சாத்திரலிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது “பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்” என்னும் தன்னுற்குத்திரம் வடமொழிப்பாகுபாட்டினிலக்கணங் கூறி னுற்போல, வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாலிபத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுங்கூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராதிபதிகமாம் அது குறி பெற்று, எகவசனமும், துவிவசனமும், வெருவசனமுமாகிய பிரதமாலிபத்தியோடு சேர்ந்த கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும்போக, ஒன்றுமுன்றிய ஐ முதலிய விபத்திகளாறோடும் பொருந்தும் எ - று.

‘அருத்தவ ததாதுரப் பிரத்திய மாகித்—திருத்தக சிற்பது பிராதிபதிகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ - ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, காய், கரி, சிலம், நீர், என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராதிபதிகமென்றும், அவை பிராதிபதிகமாவதன்றி முதல்வேற்றுமையுருபு பெற்

தனவல்லவென்றும், அவை எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆன், ஐர், கன் என்னும் பிரதமாலிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடி புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உமையான், தையலான், தையலார் என சிற்றுமென்றும், இறை கடியன்; 'இறை காக்கும்'; 'உமையமர்ந்து விளங்கும்'; 'தையல் வரும்' என அன்னீறும் ஆனீறும் பெருது நின்றவற்றை அன்னீறு ஆனீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறுவர். அன்றியும், கோ, வேன், பெண்டு என்னுமுயர்நினையியற்பெயரும், நாய், நரி முதலிய அஃறிணையியற்பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறாக் காட்டாது சின்று, பின் கண்டித்து பெற்று, கோக்கன், வேன்கன், பெண்டிகன், நாய்கன், நரிகன் என பெருவசனமாற்ற போலவென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும்ன்றி இருமைக்கும் வேறுவிபத்தி வந்து பிரதமாலிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இவையென சிதற்த்தி, வனை, வரை, உனோடி, உரோடி, வற்கு, வர்க்கு, வரின், வரின், வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என ஒருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறைவனோடி, இறைவரோடி, இறைவற்கு, இறைவர்க்கு, இறைவரின், இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவர்கண் என சின்றுற்போல, இம்முதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவ்வாறு புணர்ந்து சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும் கூறுவர். ஒருமை பன்மை மென்மென் இருமையென வகுக்குமாறென்றோவெனின்,—பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குபோலவென்த. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லையென்க. வருமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாக்கவேண்டி, அது, அ என ஆறனுருபு இரண்டாய் வந்தாற்போல, வடதுவார் நிலமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக்க வேண்டு, எழுவாய்விபத்தி முதல் எழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றாமென்பர். இனி ஏகமென்னும் பதத்தில் ஒருமைபிரய் வரும் எழுருபுமன்றி இருமை பன்மைபிரய் வரும் பதினான்குருபும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுசிப்பன்னமென்றாராவெனின்,—எழுத்துமாறுட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம் வாராயைபற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரர். இனித் தொல்காப்பியரும், தமிழில் “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.” என்றாராயினும், வடதுவால் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு நாம் என்னுமொருபெயரைமாதிரம்

காரகபடவடிமயபுர

எழுவாய்வேற்றுமையாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர் நம்மை, நங்கண் என இரண்டிழுதல் எழிறதியும் வேறுபடுத்த வேற்றுமையாக்கி னற்போல, “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரவிதி கொண்டு சீயிரென வேறுபடுத்தி, எழுவாய் வேற்றுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்ருவர். இவ்வாறு சின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாக்கி, பின் சீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரித்தனவற்றை எழுவாய்வேற்றுமையாக்காமையானும், “எல்லாசீயிர்சீ” எ-ம். “சீயிர் சீயென வளுடங் கிணலி” எ-ம். பெயரியலுள் பெயர்ப்பிராதிபதிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க. சிலமொழி விகாரமொழி எட்டாம்வேற்றுமையானுற்போல நம் மென்னு சிலமொழிவிகாரம் முதல்வேற்றுமையாமென்க. மேல் வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருத்தம், பாபதம் என நான்தம் பிராதிபதிகமெனப் பெயர்பெற்று, வேற்றுமையேழுமேற்று, சுபத்தமென சிற்குமென்க. (எ)

அ. தேற்றங் தமிழுக் கெழுவாய் அித்தி திரியில்பெயர்
தோற்றம் பிறவுருபேரையும்வேற்றுமை தோன்றிசிற்ரு
பாற்றங் கருத்தாக் கருமம் கரண மலதிகொள்வோன்
சுற்றங் தொழிற்கிட மென்றறு காரகத் தாமுளவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றலும், காரகமாகலுங் கூறுகின்றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேத நின்றித் திரியில்பெயராம். அஃதல்லாத உருபுகளாகும் ரூபபேதத்தோன்ற வரும். கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆறுள். எ -று.

“வினையே செய்வது” என்னுஞ்சூத்திரத்துள், சேனாவரையரும் அவ்வெட்டினைபுங் காரகமென்பர். செய்யுளாகவின், அவ்வினைய முன் வைத்தாம். ‘பன்னும்பகாப்பதம்’ என்னும் பாட்டுப் பிறந்ததங்கூறி இப்பாட்டுத் தத்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு வடமொழிக் கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லாமை கண்டு, ‘எழுவாய் விபத்தி திரியில்பெயர்’ என்றும். “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று சிலையே.” “எழுவா புருபு திரியில் பெயரே.” எனத் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாரும் கூறினாரென்க. இனி உரையாசிரியரும் கச்சி

ஊர்க்கினியரும், பெயர் தனித்து நின்ற காலே எழுவாய் வேற்றுமையாகாதென்றும், அது “பெயர்தோன்று நிலை” என்பதற்கு வலிந்து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வேற்றுமையாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்ற நின்றதற் கர்த்திருகாரகமென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே ‘நிலங்கடத்தான்’ முதற் ‘குன்றக்கூடை’ இறுதியாக ஆறாபும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையையேயமையும். அங்குனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஒடுவெனப் பெயரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் அடுத்தோதியது நின்றபயனின்மையென்னுமாறுநற்குற்றத்தங்குதற்கோடுவெனக்கூறி மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலிச. இனிச சேனவுகையார், அக்குத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவது பெயர்தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலைமையென்றும், பெயர்தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலைமைவாவது உருபும் விளியுமேலாமையும் பிரிதொன்றனோடு தொடராமையும் நிற்குநிலைமையென்றும் கூறி, பொருண்மைசட்டலன் உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதையிழும் பெயராமாறுபோல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாத்தியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றுமையேயாமென்றும், செயப்படு பொருண் முதலியவற்றிற்குக் கருத்தாலிற்கும் பொருண்மத்திரமேரூபபேதங்காட்டும் வேற்றுமையென்றும், பன்மைபற்றியவழிக் காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய் வேற்றுமையென்றொன்றுக் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினுரை மறுத்தலானும், யாமுரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. பின்னரல் செய்த குணவீரபண்டிதரும் “பெயரெழுவாய் வேற்றுமையாம் பின்பதுதா னாறு—பயனிலையு மேற்கப் பதெல்—கயல்லியியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றன்முக் காலமுந்—தோற்றுமை நின்ற துணிவு.” என நேமிநாதத்துட்குறிஞர். ஆதலால், பெயரொழிந்த ‘பிறவுரு போராறம் வேற்றுமைதோன்ற நிற்கும்’ என்றும். ‘விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவர்.’ இஃதுரைக்குத்திரம். “எற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ருய்ப்பொருள்—வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை.” எனப் பொருள்வேற்றுமைப்பெய் உருபேற்றபெயரையும் வேற்றுமையென்னுது வேற்றுமைசெய்யும் உருபைமாத்நிரம் வேற்றுமையென்பர் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடர்ந்தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” என உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பர். (அ)

௯. பழியா வினைசெய் பவன்கருத் தாச்செயப்பட்டபொரு
ளபழியாது சிற்றுவ் கருமம் கருநி யருங்ரண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபலதி .
பீழியா வடுகர ணந்தா னிடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமாதிரினுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்
கான் கிருத்தியுங்கூறுகின்றது. (௯)

௧௦. இத்திரன் குமரை னாய்க்ரத் தாற்கொய் திறைவனுக்குத்
தந்தருங் குற்றத்தி னீங்கினிண் மேலிருந் தானெனலும்
வந்தருங் காரக மெல்லாம பிறக்குமோர் வாக்கிபத்துட்
சுந்தா வாணுதற் செவ்வாய்க் குறவகைத் தேமொழியே

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (௧௦)

௧௧. எயுங் கருமஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணிநிச
தாயுங் கருத்த னபிகித மொன்றே யந்செதன்
சாயுங் பிரிநி னபாதான மாகுஞ் சலமசலம்
காயுங் கதிர்வடி வேல்விழித் தேமொழித் காரிகையே

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறு
கின்றது. கருத்தாயுன், கருமமுதலாக ஏதுவீரக அபிகிதகருத்தா
மூன்றவகைப்படும், அபிகிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம்
சலம், அசலமென இருவகைப்படும். எ - று.

உ - ம். 'கூரை மேய்த்தது?' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது?' 'பசு
க்கறத்தது?' 'திண்ணைமெழுதிற்று?' 'சோறட்டது?' 'கறிபொரித்தது'
எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனுங்கருமகருத்தா வரும். "செயப்படு
பொருளைத் செய்தது போல" என்னுஞ்ஞத்திரத்துன், சேனுவ
ரையர் 'அரிசி தானேயட்டது' எனவுதாரணங்காட்டி, அத்துனை
எளிதினடப்படுமெனவுங் கூறுவர். இனிக் குணிலிருத்தினார்
"பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா—பிற்பகற் ருமே
வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்—வரிசை வரி
சையா ன்ந்தும் - வரிசையால்—வாணார் மதியம்போல் வைகலுந்
தேயுமே—தானேசிறியார் தொடர்பு." என்னும் இவற்றுள் 'தாமே'
'தானே' என்னுஞ் சயமேவபதந்தொடர்த்த 'வரும்' 'கந்தும்'
'தேயும்' என்னும் அகன்மிக பாஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படு
பொருள் குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வரும் கருமத்தைக்

கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மதபாஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றஞ்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிலிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாலிருத்தி எனவறிக. 'இனி எழுத்தாணியெழுதும்;' "தண்ணவனை யல்லது காணு செலியவன்—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகளோ—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதா—லழலங்கை கொண்டான்மாட்டன்பு." "கோளில் பொறியிற் குணிலிலவே யெண்குணத்தான்—ரூளை வணங்காத் தலை." எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், "இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்" எனச் சம்பிரதானங் கருத்தாவாகியும், "அகழ்வாடைத் தாங்கு சிலம்போல" "அறமோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம்" "உசைசிலா உண்பயன் குன்று விசையிலா—யாக்கை பொறுத்த சிலம்." என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், ஸத்தனவல்லவோவெனின், அல்லவென்க. என்னை? அபிகிதகருத்தாவும் அபிகித கருமமும் பிரதமையோடே ஒருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும். அவதிகும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், 'ஆதிய தென்பது' என்னும் பாட்டினும் 'ஆரொடு மைத்தொடும்' என்னும் பாட்டினும் விதித்தமை யாவென்க.

'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்;' 'சோற்றையட்டான்' தேவதத்தன்' இவை சுதந்திரகருத்தா.

'தேவதத்தன் என்னுத்தனையஞ்சுவித்தான்,' 'ஆசாரியன் மாணாக்கனையறிவித்தான்' இவை ஏதுகருத்தா. 'ஏவுதற் கருத்தாப் பிரயோ சகனை—இயற்றதற் கருத்தாப் பிரயோச ியனை,' இஃதுரைக்குத்திரம். இனிக் காரிய காரணத்தொடரின் ஆஃறினைக் கண்ணும் வரும். உ-ம். 'அல்லலுழப்பிக்குஞ் குது,' 'அம்மகேட்பிக்கும்' 'அறிவிப்ப போலும்' 'துறத்தமை தேற்றுகொல்' எனவரும்.

'தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது மாடம்;' 'மாடத்தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது.' இவை அநபிகிதகருத்தா.

'ஏயும்' என்ற மிகையாற் பாவகருத்தாவுமுண்டு. கருமமும் கருத்தாவும் தமொறி நின்றலுமுண்டு. உ - ம். "தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவுந்—தீரா விடும்பை தரும்." "கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும்." இவை பாவகருத்தா. "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப." இது தமொறி நின்றல்.

சலம்: 'குதிரையினிழிந்தான்.' அசலம்: 'மலையினிழிந்தான்.' 'நிலத்தினையசல மியங்குதினை சலமே.' 'சொல்லப் படுகில சொல்

ல்ப் படாநிலை - யபிதித மகபி கிதமென மொழிப -- தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறா உம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'சாயும்' என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும்ன்றி "குடிப்பி றந்து குற்றத்தி னீங்கி" எ - ம். "சிறுமைபு னீங்கிய பின்சொல்" எ - ம். வரும் புறப்பாட்டெல்லையென்னும் வெகிச்சிமைக்கண் வரு வது அபாதானம். (௧௧).

௧௨. அண்ணிய கம்மத் தரிசித மொன்றே பரகிதத் தண்ணிய வீச்சிதத் தன்னொ டீச்சிதத் தானிநுதல் யெண்ணிய நற்கருத் தாடலா டகித மென்றொரைத் தாங் கண்ணிய காலை யாம்புற மாகுங் கரணங்களை.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருமத்துள், அபிதிதகருமம் ஒன்றேயாம், அபிதிதகருமம் ஐந்து வகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ - று, 'கன்' அசை.

உ - ம். 'மாடந்தச்சசுலையற்றப்பட்டது,' 'தச்சுலையற்றப் பட்டது மாடம்' இவை அபிதிதகன்மம்.

'பாயை நெய்தான்,' 'பொண்ணையாசைப்பட்டோர் வறியர்,' 'சோற்றையுண்டான்,' 'துவரப்பசித்தான்,' 'வேலியைப்பிரித்தான்,' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அபிதிதத்துள் ஈச்சிதகருமம். 'சோற் றைக்குழைத்தான்,' 'திக்கனுவைக்கண்டான்,' 'வழிசெலப் புகுத் தான் வாணிகனைக் கண்டான்,' 'ஒன்றெய்தி னாறித்தகுந்ருதர்,' இவை அபிதிதத்துள் அச்சிதகர்மம். இவற்றைக் கல்லாடர் முத லாயினார் கருத்துள்வழிச்செயப்படுபொருள், கருத்தில்வழிச்செய ப்படுபொருள் என்பர். 'ஈச்சிதத் தன்னொ டீச்சிதத் தாமே— கருத்துள் வழியில் வழிசெயப் படுபொருள்.' இஃதுரைச்சூத்திர ம். 'ஊரைச் செல்வான் பசும்புல்லே டிதித்தான்,' 'பாற்சோறுண் கின்ற சிறிவன் அதன்கண்யீர்த்த தூளியைத் தின்றான்.' இவை அபிதிதத்துள் ஈச்சிதாச்சிதகர்மம். பசும்புல்லே டிதித்தலும் தூளி யைத் தின்றலும் அச்சிதம்; ஊரைச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண் டலும் ஈச்சிதமாமென்க.

'மாணக்கனையூர்க்குப் போக்கினானிரியன்,' 'மகட்போக்கிய தாய்' என்புழிமாணக்கன், மகன் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போக்கப்படுவாருமாகலின், கர்த்திருகருமமாம். 'தன் னைத் தந்த கற்பகம்,' 'தன்னைத் தான் காதலன்,' 'நாணுயிரைத் தறப்பர்,' 'நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுர் தன்னை--நிலை

லக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு—மேன்மே லுயர நிறப்பானுத் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுத் தான்.” என வருஞ்செய்புட்களும் கன்மவற்பாவமான கர்த்திருகருமமாம். வடநூலார் ‘ஆத்மா நஞ்சிகத்தி’ என்பதனைத் தமிழார் ‘தன்னைக் குற்றினுன்’ என்பர். இதுவுமது.

‘பசுவினைப் பாலினைக் கறந்தான்?’ ‘ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ இவை கதிதமல்லாத அகதிதகருமம். ‘துணைநிலையகதிதத் துகன்மக மென்பர்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். ‘ஆசாரியனையை புற்றபொருளை லினுவினான்’ என்பது பசுவினது ஆனையினது எனப் பொருள்படுதல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகதிதம்.

‘அண்ணிய’ என்ற மிகையால் அகநிலைச்செயப்படுபொருளென்னும் அத்தர்ப்பாவிதகருமமுங்கொள்க. அது ‘வந்தான்’ என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருமபாவத்தின்மேல் துதியை விரித்து நிற்குமென்க. “ஏரினுழாஅர்” என்புழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தல்காண்க. வடமொழியினும் ‘ஆகச்சதி ஆகமந்க் கரோதி’ என வரும்.

இனி வாக்கியபதியத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், நிர்வர்த்தியம், விகாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றாதலாவது முன்னில்லதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமின்றித் தொழிற்பயனைபுறுத்துணையாய் நின்றலென நிரூபிப்புகூறி, ‘எயிலையிழைக்கும்?’ ‘மரத்தைக் குறைக்கும்?’ ‘பொருளைப் பெறும்’ என வுதாரணங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சைனேந்திரன்மதம்பற்றிப் பலவாக்குவர். ‘இயற்றப் படுவது நிருவர்த்தியமே.’ ‘வேறு படுக்கப் படுவது விகாரியம்.’ ‘பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென் றிசைப்பர்.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

‘பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்?’ ‘மனத்தான் மறுவில ரேனும்?’ ‘மனத்தானு மன்னுயிர்க் காக்கம்?’ பொச்சா வாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்?’ ‘உள்ளத்தாலுள்ளல்’ இவை யெல்லாம் அகக்கரணம்.

‘காலானடந்தான்?’ ‘கண்ணற்கண்டான்?’ ‘ஊசியாற்றியின் றான்?’ ‘நெய்யாலெரிதுதுப்பேம்’ எனப் புறக்கரணம் வரும்.

‘காணுலுயிரைத்துறப்பர்?’ சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனூற்றைப்புகுக்கும்; ‘கொனவையாற் காம நுதுப்பே மெனல்’ என வருவனவெல்லாம் ஏதுவின்கண் வந்த மூன்றும் வேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும். உ-ம். ‘வாணிகத்தானாயினான்’ என்பது காரகம். ‘மூயற்சியாற் பிறத்தலி னெலிவிலையாது’ என்பது ஞாபகம். ‘அப்பியக் தரமே வாகிய மென்னச்—செப்பிய காரண மகம்புற மாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

கசு. விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் விபாகமென்
றடைபளிம் மூன்று வகையான் விரிபு மதிக்காயம்
பெடைபயி லேயசி ராகருத் தாவும் பிரோசகமுங்
கொடையெதிர் கூற்றது மந்தாவுமாமென்பர்கொள்பவனே.

இது அதிகாரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமுங் கூறுகின்றது. விடயமுதன்முன்றும் அதிகாரணமெனப்படும். அந்ராகருத்தாழு தன்முன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். எ-று.

‘விடய முரிமை விளம்புங் காலே.’ ‘ஒரோவழி மேவுத லுப ச்சி லேடம்.’ ‘வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றி வியாபகம்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர் கூற்றாயி கொள்பவனைக் கூட்டுக. ‘எங்கும்வியாபகம்’ அபிவித்யாபகம்.

உ-ம். ‘கடலுண்ணின் றிரிகின்றது;’ ‘காட்டுணரிதிரிகின்றது;’ ‘செடும்புன லுள்வெல்லுமுதலை;’ ‘பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை’ இவை விடயாதாரம். ‘கடலோடா கால்வ னெடுக்கேர் கடலோடு—காவாடி மோடா சிலத்து.’ ‘ஆலத்தின் மேல குவளை குளத் துள—வாலி னெடிய குரங்கு.’ இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதற்கு.

‘மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து;’ ‘குன்றின்கட்குவடி;’ ‘கையி ன்கண் விரல்;’ ‘ஆன்மன்கணிருது.’ எ-ம். ‘பாயின்கணிருத்தானி;’ ‘தேர்க்கணிருத்தான்.’ எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

‘எள்ளின்கணைய;’ ‘தயிரின்கணைய;’ ‘அரணிக்கட்டி;’ ‘மணி வின்கணைய;’ ‘உயிரின்க ணைய;’ இவை ஒருபொருளின்கட் பிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டுக் கலத்த அபிவித்யாபகம்.

இவ்வுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும். உ-ம். 'வடக்கண்வேங்கடம்?' 'தெற்கட்டுமரி?' 'ஆகாயத்தின்கட்பருத்து?' 'மகத்திற்பிறத்தான்?' 'சல்லார்கட்பட்ட வறுமை' எனவரும்.

இனி வடநூலார் உன்னென்னுஞ்சத்தவிவிபத்தி ஒருபொருளாக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை சிந்தாரணே சத்தவியென்பர். உ-ம். 'உடையா னரசருளேறு?' 'அநன்கடை சின்றுரு னெல்லாம் பிறன்கடை— நின்றாநிற் பேதையா சிங்.' எ-ம். 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்ப வன் வானுறைபுச்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' 'முத்த தறிவா னுயிர்பாழ்வான் மந்தையான்—செத்தாருர் வைக்கப் படும்.' எ-ம். வரும். இவை ஆதிகாணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட் - றையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின், சிந்தாணேசட்டியெனப்படும்.

'முக்கண் மூர்த்திக்குப் புலிட்டான்.' 'கன்னார் துறாயுங் கணவாலங் கூடலோயு—முள்ளார் முளர்பு மாம்பலமுன் கண்டக் காற்—புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடத்தான் பொன்னடிக்கென்— றுள்ளாதா ருள்ளத்தை புள்ளமாக் கொள்ளோமே.' இவை அவரா கர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன் நீதிலே நீதல்?' 'இரப்பார்க்கொன் நீதல்' இவை பிரயோகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணுக்கனுக்குக் கசையடிக்கொடுத்தான்' இது அநுமத்திருசம்பிரதானம். 'அருமறை சோரு மறிவிலா ன்செய்யும்— பெருமறை தானே ஈனக்கு.' எ-ன அபேதத்தினும் வரும். (காட)

சச. ஆதிப தென்ப ரபிகித உர்த்தா வகிசிகத

மாதியட்டாருளி மூன்றுப் பெறுமென்பராய்க் துணர்ந்தோ

'ராதியதென்ப ரபிகித கன்ம மகிசிகத

மாதியந்தே தொழிந்தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின் மது. அபிகிதகருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருமம் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும் வரும். எ - று.

உ-ம். 'நிண்ணை மெழுதிற்று'; தேவதத்தன் சோற்றையட் டான்; 'விழுமியோர் கன்மையினைச் செய்வார்' என அபிதிதகருத் தாப் பிரதமாவிபத்தியால் வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தரு மக்கா ரியம்'; 'அவரார் செய்யத்தருமக்காரியம்' என அபிதிதகருத்தா வோடு ஆறும் மூன்றும் வரும். "விண்ணுதல் கருவியினைமுதற் றதுவே." என்பதனாற் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஈண்டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஈண்டிக் குகரம் ஆறனுருபு.

'சோறு தேவதத்தனாடப்பட்டது' என அபிதிதகருமம் பிர தமையோடுவந்தது.

'நூலையறிந்தான்'; 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அபிதித கன்மம் துரியையோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்'; 'பாலா லோமஞ்செய்தான்'; 'தயிரையோமஞ்செய்தான்'; 'தயிராலோமஞ் செய்தான்'; 'ஆலத்தி னூலிர் தாக்கிய கோன்றில்லை' என அபிதி தகன்மம் திருதியையால் வந்தது. 'ஆலத்தினூல்' என்னுந் திருக் கோவையாரூர் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்ற றிராக்கினுள்' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளுந் தீவ்வினிகலம்'; 'அவட்குக் கொள்ளுந் தீவ்வினிகலம், இது அபிதிதகருமம் சுதார்த ியோடு வந்தது. 'நூலக்குற்றங்கூறினான்'; 'நூலதுகுற்றம்'; 'தாயைக் குடர்விளக்கஞ்செய்தான்'; 'தாயதுகுடர்விளக்கம்'; 'அவனை யிகல்வெல்ல லார்க்கு மரிது'; 'அவனதிகல்'; 'குடும்பத் தைக் குற்றமறைப்பா னுடம்பு'; 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமமகச்சத்' 'கிராமாயாகச்சத்' என்பத ற்கு 'ஊரைச் சென்றான்' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழி யிலிருந்தவண்ணமே த்விழுரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதார ணங்காட்டினர். இவற்றை வடநூலார் கர்மணிசட்டியென்பர். அபி திதிதகன்மமெண் னாலே 'அபிதிதம்' என்ற சேடத்தாலே 'அனைச் சார்த்தான்'; 'அணின்சுட்சார்த்தான்'; 'கண்ணைக்குத்தினான்'; 'கண்ணுக்குத்தினான்'; 'கோட்டைக் குறைத்தான்'; 'கோட்டின் கட்டுறைத்தான்' என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு கேரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கக் களைக் காரகவிபத்தியென்பர். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்' பாலைத் தயிராக்கினான்; 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபப தத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபத்தியென்பர்.

'ஆதிய தென்ப ரபிதித கர்த்தா' 'ஆதிய தென்ப ரபிதித கன் மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சுதந்திரகருத்தாவும், ஏதுகருத்தா வும், அபிதிதமேயாம். அபிதிதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அக

பிதிதமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுகுறி விட்டானவேண்டிக் கருத்தாவைத்தென்றும், கருமமேழென்றும் கூறுவர். (சே)

கரு. ஆறொரு நான்கொடு மூன்றொருந் தோன்று மருங்காண், மாறொரு நான்கொடு மூன்றொருந் தோன்று மணிததல் கொள்வாண், வீரொருந் தோன்று மைந்தன்றிப் பெறுது விடுமவது, வீரொருந் தோன்றுங்கண் ணன்றப பெறுதுட யேந்தியே.

இதுவுமது. காரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி சதூர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அநிகரணம் சத்தமியோடு வரும். எ - று. 'கருநெடு' என்றது செய்யுள்விகாரம்.

உ - ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்.' 'செவியார்கேட்கலாம்.' 'கண்ணிற்குக் காணலாம்.' 'கண்ணிற்காணலாம்.' 'வாய்க்குத் தட்கது வாச்சி.' 'வாயாற்றக்கது வாச்சி.' கோடாலியது வெட்டு. 'கோடாலியால் வெட்டும் வெட்டு.' 'படலொல்லா பேதைக்கண் கண்.' 'பேதையாலென்கண்' எனக் காரணம் ஆறனுருபோடு வந்து, எதுவின் காரணமாயடங்கும். 'என்புப் பேதை கருத்தாவாகாது காரணமாய்க் குகாம் ஆறனுருபான் வந்தது. 'யாங்கண் ணிற்காண நகுப' எனப் பஞ்சமியாற் காரணம் வந்தது. 'செய்யா லெரிந்து ப்பே மென்றற்றால்' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாக து பலி.' 'நாகர்க்குப் பலி.' 'வரைவின் மகளிரான் மால வழுங்கியோன்' எனச் சம்பி. தானம் இம்மூன்றனோடும் வந்தது. 'அறிவுடை யந்தண னவளைக் காட்டென்றான்.' 'தய்வையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதானம் வடநூலார் கூறாத இம்மூன்றனோடும் வந்தது.

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்.' 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி.' 'சிறுமையி னீங்கிய லின்சொல்' என அபர்தானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே வந்தது. 'சீனைப்பாளை நீங்குந் திரு.' ஊர்க்குத் தீர்த்தான்' எனத் தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும் சதூர்த்தி யோடும் சியமர்த்தப்பி வந்தது. உவமைசமை எதுவென்பனவற்றி ன்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமியிலே வரும் என்பது ஆசிரியர்கருத்து. குற்றத்தினின்றும் ஐயத்தினின்றும்

என விரிச்ச. 'வாணிகத்தினையினான்' என்பதனை வாணிகத்தின் கண்ணின்று மாயினான் என விரிக்கிற் குற்றமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தான்'; 'தேர்க்கணிருந்தான்' என அதிகர்ணம் எழின்கண் வந்தது. 'நெறியிற்சென்றான்'; 'நெறியைச் சென்றான்' என அதிகராணத்துதியை நியமந்தப்பி அகன்மகதாதுவில் வந்தது. வடமொழி நளன்கதையில் 'வனத்திலரமனையைச் சென்றான்' என்னுங்கதிதாதுமது. 'அத்துவாகங்கச்சரி' 'அத்துவ நிகச்சரி' என வடமொழியில் வரும். சேனாவரையரும் "வழங்கியன் மருங்கிற்குன்றாக" என்னுங் குத்திரத்துச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையுணர்ந்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையாதென்றார். இனி "இ ஈ யாகு மையா யாகும்" ஒவு முவ்வு மேவொடு சிவ ணும்." "உகர்த் தானே குற்றிய லுசரம்." "எனை யுரே யுயர் தினை மருங்கிற்—ரூம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்." இவை யெல்லாம் நியமலிதிக்குத்திரம். இச்சியமங்கடத்து 'சூரவே'; 'மக ரவே'; 'திருவே'; 'மகவே' என விளிபெறுதல்போலக் கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தன்பொருளிற் தீராது பிறிதொன்றன்பொருட்கட்சென்று உருபேற்ற சொல்லும் உருபுகோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையுடைத் தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற்றீர்த்து பிறிதோருருபின் பொருட்டாதல். அவ்வாறு "யாத னுருபிற் கூறிற் றுயினும்" என்னுஞ் குத்திரத்துள் சேனாவரையர் முதலாயினர் கூறியதானுத்தே ளிக. உ - ம். 'கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முன்னெயற்றுத் துவர்வாய்'; 'காலத்தி னுத்தெய்த கன்றி' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் எழன்பொருட்டாய் சின்று, உரு பேற்ற சொல்லும் உருபுகோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே சின்றன. 'கொக்கிணக்கிழிந்த தீம்பழம்'; 'காகுவேயொடு நகுபு வீங்கு தேண்' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொரு ட்டாயும் இரண்டாவதன்பொருட்டாயும் சின்றன. 'செதலெழும் பாதிமூக் கறிவிண்மூ வறிவுயிர்' இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டா தல் அவ்வுரையிற்காண்க.

'பழியையஞ்சினான்'; 'பழியினஞ்சினான்' என்பது உருபும் பொருளுமுடன் மயக்கம், "அச்சப் பொருளை யிரண்டிற்கு மைக் திற்கு—மெச்ச வில்" என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலென்க. 'புலிகொல் யானை'; 'வானை னுள்ள நலைப்படல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகி

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினு
மொக்கும். ஆதலிற்றொல்லகாப்பியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்'
என்பர். ஒடுப்போலே ஆனருபு சகார்த்தமாய் வருவது உமன்றித்
தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனொடா
சிரியன் வந்தான்.' 'ஆசிரியனொடு மாணவகன் வந்தான்.' 'தாயொடு
மகள் வந்தான்.' 'மகளொடு தாய் வந்தான்.' 'நிறப்பொடு பூசனை
செல்லாது' இவை சகார்த்தத்திநு கியாபென்னும் அதனோடியை
ந்த ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாலில் வந்த
வேற்றுமையும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவென்னுஞ்
சகார்த்தப்பொருளாய் சின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதே
யின்பம்.' 'ஊங்கு கையா னோங்கு கைய.' எ-ம். 'ஊரானொரு
தேவகுலம்.' எ-ம். ஆனருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமெ
ன்னும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'பிப்பிசை யென்ன விளம்
புவர் தொறுவே.' 'ஆதி என்ற டுகிருதிசுணத்தால் வினையின்மை
யென்னுங் கிரியாவாதத்தோடும், வேறுவினையென்னும் பின்னக்
கிரியையோடும், இதரோதரமென்னும் அதனொடு மயங்கலோடும்,
அதனொடொப்பலொப்புரையோடும், ஒப்போடும், அபேதத்தோ
டும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலை
யொடு பொருத மால்யாணை.' 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபாரஞ் சும
ந்தது.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளச் தொட்டான்.' 'தொடியொடு
தொல்கலின் வாடிய தோள்.' எ-ம். 'என்னொடு விராயவரிசி,'
'பாலொடு தேன்கலந்தற்றே.' எ-ம். 'பொன்னொடும் பணையர்
சின்னொடு பிறரே.' 'விலங்கொடு மக்க ளினையர்.' எ-ம். 'ஆன்ற
ரொ டொப்பர் சிலத்து.' 'மதியொடொக்கு முகம்.' எ-ம். 'எழுத்
தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.' எ-ம். 'வேலொடு சின்றான்.'
எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேசுதார்த்தியாவது கொள்வோனை விட்டு ஆதிகார
ணகாரியம் சிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன் பின்னரும்
வருங்குகூறுபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்.' யூபத்திற்கு
மரம்? சோற்றுக்கரிசி? 'ஆடைக்கு தூல்.' 'தூற்குப் பருத்தி,'
'தயிர்க்குப் பால்.' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரி
யம். 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்தான்.' 'சோற்றிற்குப் பணம்'
இவை சிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அது
வாகுகிளவி, 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை விரிக்குங்
கால் பொருட்டென்னு சிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவர்க்குப் பகை'
'கட்டார்க்குக் காதலன்.' 'வெடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவர
சர்.' 'இச்சொற்குப் பொருள்.' 'கிணக்கு வலி.' 'அவ்வுர்க்கிவ்வுர்

காதம்; 'மனைக்குப்பாழ் வாணுதலின்மை; 'உற்றூர்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறாவதன்பாற்படும். 'பொருட்டு சிமித்தஞ் சமாஞர்த் தகமே.' அது 'நானு லயினரத் தறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா—னாண்டிறவர்' என வருதலானுமறிக. ஆதிசத்தத்தால் 'பூவிற்குச் சென்றான்; 'துண்பத்திற் கியாரே துணையாவார்; 'மறத்திற்கு மல்தே துணை; 'பிணிக்கு மருந்து' என்பவற்றின்கண் பறித்தல் கீக்குதல் என எடுவே பெய்து பொருளுரைத்துத் துமர்த்தம் என்பதுவகொள்க.

'புல்லி விடாதுப் புலவியுட் டோன்றமென்—னுன் ன முடைக்கும் படை.' புலவியன் புலவாசிற்ருமனலில் எனப்பொருள் பட்ட சரிசத்தமியென்னும் வினையிசுத்தச்சியாம். அது பங்குமலமுக ருரையானுங் காண்க 'தட்டுப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிற னொருவன் தட்டுப்புடையாசிற்ருமனலில் வந்தானென்று பொருளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென நின்றாற்போலத் தட்டுப்புடைத்தல் தட்டுப்புடையென நின்றது. 'ஒடி லினரித்தட்டுப்புடையலம்' என்னுமுன்பாட்டித்தன்மை யெதிர்மறைமுற்றுவினை யாலுமறிக.

'கடனிகழ் வேற்றுமை தாண்டின யான்முற்றல் காரகம்' என்றதனானும், 'கிரியாங்குர்வந்தி காரகம்' என்றதனானும், 'சேவதத்தன் வந்தான், செல்க, வேண்டி, பரி, தரும்' என்பனவற்றோடு முடிவதே கர்த்திருகாரகமாயதன்றி உண்டு, இல்லை, வேறு, யாரென்பனவற்றோடு முடிவன கர்த்திருகாரகமன்றோவெனின்:—இவையும் சுருயமாணக்கிரியையோடொக்குங்கம்மியமாணக்கிரியையென்பர். 'கம்மிய மாணங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுருயமாணங் தெரிசிலையாகும். இவை உரைக்குத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணலியுட் தாழுந்தம் மான்றேரு—மெம்மை கினையாது விட்டாரோல்,' 'தானுத்தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்' 'திங்களுந் சான்றோரு மொப்பர்.' 'தானுத்தன்புரவியுத்தோன்றினுன்' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையோடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின் வினையுமுடித்தாய்க் காரகமாம். 'பலவயினுமென்னுத்தினை' என்னுந் குத்திரத்துள் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார். 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தான—தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைக்குத்திரம். இன்னும் வடநூலார் 'தேவதத்த னெடியன்; 'தேவதத்தனொருவன்' என்னுத்தத்தினோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை கெடியனயினுன் ஒருவனையினுன் எனச் சன்கொடுத்துக் காரகமாக்குவர். 'ஆக்கஞ் சன்

னென் மறைந்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சுத்திரம். 'செயிரிற்றலை
ப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பதனுள் உண்ணாரென்ற எதிர்
மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவின்மையோடொத்துக் காரகமாமை
ன்பர். 'விதியறு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சுத்திரம்.
இவ்வாறன்றியும் "எல்லையின்னு மதுவும் பெயர்வொரு—மல்ல
வினையொரு நான்கே ழிருமையும்—புல்லும் பெரும்பாலு மென்
மனார் புலவர்." எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்துள் 'அல்ல
வினையொரு' என்பதனுள் இரண்டும் மூன்றுங் காரகமேயாம்,
பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுவுமன்றி வினையொடு
முடியும் மந்தையின்னும், கிரியாசட்டியாகிய குவ்வும் காரகமாம்;
பெயரொடு முடிவனவன்றி மந்தையினையொடு முடியும் காங்கு
மேழும் காரகமாமைன்பர். 'மரத்தைக் குறையான்.' 'வேலாவெறி
யான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையன்
மையின் மரமும் வேலும் கருமமும் கருவியுமாமோவெனின்,
இவைபுறம் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பது
போலக் கொள்க. இவ்வாறு "எதிர்மறுத்து மொழியினும்" என்
னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவசையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஓங்குசொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசாரிய
ஞாடு மாணவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி. "ஒருவினை யொடு
ச்சொ லுயர்வின் வழித்தே" என்பர். இனிப் பாணினி ஓங்கென்
னுமுருபேற்ற சொல்லை அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும்
வினையொடு முடிந்த சொல்லைப் பிரதானமென்றும், கூறுவர்.
"மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் நவத்தொடு—தானஞ்செய்
வாரிற் றல்." என்பதனுள் 'மொழியிற்செய்வார்' என வரும் வினை
யொடு முடிந்த செயப்படுபொருளைப் பிரதானமென்பர். 'மகன்
வினைகிளப்பின்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மகன்ருயொடு கலாய்த்த
கலாம்' என்பதுமது. (கக)

கா. முற்றிய காரகமாகிற் பிச்சட்டி மெய்குழியம்

பற்றிய பேத மபேதமென் றானசம் பந்தசட்டி.

மொற்றிய காரகமாகாது பன்மை பொருமைகளிளி •

தற்றிய சம்புத்தி சம்போ தனமெனத் தொன்றிடுமே.

இஃது ஆறனுருபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமும் கூறு
கின்றது. கிரியாசட்டியென்னுங்குறம் காரகங்களோடு வரும். சம்
பந்தசட்டி அபேதம் பேதமென இரண்டாய் சித்தபதல்லது காரகங்
களோடு வாராது. ஒருமைவீளியும் பன்மைவீளியும் சம்புத்தி சம்போ
தனமாம். எ - று.

‘பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்’ என்பது எதிர்சிர னிறை. ‘பேதஞ்சாமா னியம்பரி யாயம்.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

மேல் வேற்றுமைமயக்கங்கூறிய ‘ஆதியதென்பர்’ என்னும் பாட்டு முதலியவற்றுள் அபிகிதகருத்தாவும் அபிகிதகருமமும் கரணமுஞ்சம்பிரதானமும், அனெடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான் முடிதலின், அது கிரியாசட்டியாய்க் காரகமாம். அதற் குதாரணம் ஆண்டுக் காட்டினும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேத சட்டி சமவாயசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுருபசம்பந்தமென மூவகையாம். ‘சமவாய சம்பந்தஞ் சினைகு ண்டொழி—சாதிரி விகார மெனைவத் தாகும்.’ ‘சையோக சம்பந்தம் பொருளிடங் கால மெனமு வகையா மென்மனார் புலவர்.’ ‘கிழமைசம்பந்தங் கினக் குங் காலே.’ ‘இவ்விரண்டல்லவை சுருபமாகும்.’ ‘சுருப்யா தாறு மோர் சிமித்தமாகும்.’ இவை உரைக்குத்திரம் உம். ‘சாத்தனது கண்’; ‘சிலத்ததகலம்’; ‘சாத்தனது வரவு’; ‘என்னது குப்பை’; ‘என் னது சாந்து’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல்’; ‘முருகனது குறிஞ்சி’; ‘மென் னியதாட்சி’ எ-ம். ‘சாத்தனது செய்’ எ-ம். வரும். வடதுலார் ‘என் னது சாந்து’ என்பதனை விகாரசட்டியென்பர். ‘விறக்து சாம்பர்’; ‘சொல்லது பொருள்’; ‘செல்லது பொரி’; ‘கோட்டது தாறு’ என் பனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருத்தாவுங் கர்த்திருகரும மும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம். ‘இராகுத்தலை’ ‘கனவினாற் காண்டலி னுண்டென் னுயிர்’; ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலத் தன்னுயிர்க்கு’ என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய் சிற்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொரு பேதமாய் விரியுமென்று பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பர். காசிகா விருத்தியுரைகாரர் முப்பத்தாறுபேதங்காட்டினர். இனிச் சேனா வரையர் முதலாயினர் சொல்காப்பியத்துள் இருபத்திரண்டுபேதங் காட்டினர். இத்தச்சம்பந்தசட்டிவேற்றுமை வினையான் முற்றமல் அண்டயடுத்த பெயராய் நின்றலின், காரகமாகாமைகாண்க. ‘ஆடை சாத்தனது’ ‘சாத்தனதாடை’ என சிற்றாற்போல ‘புருஷோ ராஜஞ்’; ‘ராஜஞ்’; ‘புருஷ’; என சிற்கும்.

‘வணிகீர்’; ‘குருகீர்’ என்பன சம்போதனம். ‘வண்டே’; ‘சாத்தா’ என்பன சம்புத்தி. (என)

காரகபடல முடிந்தது.

ஆரணடாவது

சமாசபடலம்.

கஅ. பண்டலத் துப்பதினெண்டெ சிங்ஞொல் வடசொலென்ப், பண்டை வழக்கொடு பாராட் மரிச்சொற் பலபொருட்ரக, யொண்டொடி யாய்பின் னொருமொழி யாய்மற் றொருபொருட்ரக, கொண்டியல் பன்மொழி யாய்ச்சத்தி யாற்றலுங் கொண்டெழும.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூறுகின்றது. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுந் தனி மொழிகள் நாகார்த்தபதமாகியும் சமாகார்த்தபதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும். எ - று.

ஆற்றலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகிரையுணர்த்தாது விரலையேயுணர்த்தி நின்றலாம், அதுபோலச் சொல்லியற்கையாய் நின்றலென்பது.

‘நாகார்த்த தகமே பலபொரு னொருசொற்—சமாகார்த்த தகமே யொருபொருட் கிளவி.’ ‘சத்திசங் கேதம் போட மாற்றல்.’ ‘துன்னரு மெழுத்துச சொற்றொட ராற்றல்—வர்ணபத வாக்கிய போட மென்பர்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்குட், செய்யுள்வகுக்குமென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லெளகிகப்பிரக்கிரையையடைகப் பிரக்கிரையென்பர்.

உம்மையான் மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க. அதனை வடநூலார் பிரவிருத்தி சிபித்தமென்றும், விபுற்பத்தியென்றும் கூறுவர்.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுந்தானும் பேதயின்றி அபேதமாதற்குரிய சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும் பேதயின்றி அபேதமாய்த் தோன்றுமென்றும், சொல்லுநித்தியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமென்றும், சத்தநூலார் கூறுவர். அர்த்தநாசகரனென்னும் பார்வதிபரமேசுவரன்போல பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளர். காளிதாசனும் “வாகர்த்தாவிய” என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன். உரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றனர்த்த

தற்குரிய சொல்லன்றோவெனின், “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொண்மை தெரிதலுஞ்—சொல்லினதும்” எனக் காரணமாகவும், “கொடையெதிர் கிணவி” எனச் சம்பிரதானமாகவும், “முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—பிருமொழி மேலு மொருங்குட் னிலையலும்” என அதிகாரணமாகவும், “அதிர்ப்பு விரிப்பு கடுக்கஞ் செய்யும்.” ஆதே வறிச்சான் மகடு வறிசொல்” “முதலறி கிணவி கிணையறி கிணவி” “அம்மகேட் பிக்கும்” எனக் கருத்தா வாட்டும், சொல்லைக் கூறுவர். அடையெல்லாம் உபசாரமென்க. “கமகிறைத் தியலும்.” “உருவுட் காகும்.” “செல்ல லின்ன லின்ன னையே.” “எல்லே வினக்கம்.” “கொல்லே யையம்.” எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுத லின், தொல்காப்பியர்க்கும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனா வரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? “ஆயிரு திணையினிசைக்குமன சொல்லே” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் “பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்.” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் முறையே ‘செல்லினும் வரலினும், என வருதலானும், ‘அண்மை திரிந்த பெயர்சிலைக் கிணவி’ என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயாமென்றும், “மொழிப்பொருட்காரணம்” என்னுஞ் சூத் திரத்திற் பொருளொடு சொற்கியைதல் இயற்கையாகலா லென் றும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் ‘திரிந்து வேறுபடேம்’ என்பதற்கு உதாரணம் ‘என்னது சாந்து;’ ‘கோட்டது துறு’ என்பனவற்றோடு ஒருங்கு ‘சொல்லது பொருள்’ என்பதனையுங்காட்டி முழுவது உத் திரிந்தவென்றும், கூறுவர். இனி கச்சினர்க்கினியார் சத்தநூலா ரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணர்த்ததற்குக் கருவியென் பர். தார்க்கினர் சுவரூபச் சந்தமென்பர்.

இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்னுது ஈசரசங் கேதமெனவும், சாமரசங்கேதமெனவும், நானார்த்தபதங்களைபுஞ் சமானார்த்தபதங்களைபும் சுட்டியவழக்கெனவும், சில வுடனாலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழிபுள் வழக்கும் இருவ கைப்பதமும் ஒருவராற் சொல்லப்படாமற் சுயம்புவாய் சிகழ்கின்ற வேதபுருடன் கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயா மென்க. “செய்யா மொழிக்குத் திருவன் னாவருரைத்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரத்தன ரே.” எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயம்பு என்றார்.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வட சொல்லெனத் தொகையாற் பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்

வொன்று நானார்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் மூப் பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நானார்த்தபதங்களுந் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதல்பற்றிப் “பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி.” என்றாகலானும், இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லுந் தனியேயில்லையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் “பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொல் நயந்தனர் தேரனலே.” என்றார். “முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்” “முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்” என வருதலின், தமிழும் திசைச் சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செப்புள்வழக்காவது “ஆலோ டாகுஞ் செப்பு ளுள்ளே.” “இனசசட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை” என வரும். உலகவழக்காவது “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல” என்னுஞ் சூத்திரத்து உதாரணமுதலாயினவென்க தொல்காப்பியர் “வெளிப்பட வாரா டுரிச்சொல்” எனவே எனையன வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனாற் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (௧)

கக. ஆக்கிய சொற்குத் தகுதி யவாய்கில யண்மைகிலை

நொக்கயமுன் றம பெறச்சேர் வதுதொகை துண்பலவேரார்
வார்கிய முரமது தூதான் வயச்சொல் மருந்தொகைச்
னீக்கிய கட்டுரை சார்த்தகொலன்னை கிலைபெறும. [சொ

இது தொகைகிலை தொகாகிலையென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது. தனிகிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுத் தோன்ற அல்வழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவதுதொகைகிலையாம்; பிளவுபட்டு விரிந்தது தொகாகிலை. வாக்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்றுத் தோன்ற வரும். தூரான்வய முதலாகிய நான்கும் அண்மைகிலையோடல்லது வாரா. ஏ - று.

தகுதி யோக்கியஐத எனவும், அவாய்கிலை ஆகாங்கை எனவும், அண்மைகிலை ஆசத்தி அல்லது சந்திரி எனவும் படும. ‘தகுதியவாய்கிலை யண்மைகிலை முறையே—யோக்கியதையாகாங்கிசையாசத்தி—சந்திரி மற்றுமா சத்தி யாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். இக்

கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “சிறுத்த சொல்லுங் குறித்து வரு கிளவியும்” என்றார்.

வாக்கியமாவது ‘தேவதத்தனறத்தைச் செய்தான்’ என வருங் கர்த்திருகாரகமுதலாகிய தொகாநிலைத்தொடர்மொழிகள்.

தூரான்வயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்று மல்லாத “சுரையாழ வம்மி யிதப்ப.” “நல்ல படராபு பறை” முதலிய எழுவகைப்பொருள்கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பின்மலை;’ ‘முன்மலை;’ ‘அரைக்காகு’ என்பன.

கட்டியசொல்லாவது ‘முயற்கோடு;’ கூர்மோமகம்பலம்; ‘கரதலரோமபாசம்;’ ‘துன்னுரிக்குடர்’ என்பன.

சார்த்தசொல்லாவது இடைப்பிறவரற்குத், சிந்துதாரணங்களாம்.

இனித் தூரான்வயத்துள், பதத்தோடு பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விருதியைப் பிரித்தும், உம்மையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டவர். உ-ம். ‘பொறிதுதல்வெயர்த்தல்;’ ‘அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்;’ ‘அருங்கேடன்;’ ‘அன்புந் தமர்த்த வழக்கென்ப வையகத்— சீன்புற்று ரெப்துஞ் சிறப்பு;’ ‘செய்தகெள்வியர்;’ ‘பயத்தோ ளிடுக்கண் களைத்த புள்ளி—னிவத்தோங் குயாகொடிச சேவ லோயே;’ இவற்றுள் வெயர்ப்பொறித்த ததலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேடரியன், அன்புற்றுர், வேன்விசெய்தவர், கொடியோய் என விருதி பிரித்தல் வரும். “புணரிய நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே.” இதனுள் நிலையிடைபுக்குறுகலுரித்து. எ-ம் ‘இனிய புளவாக வின்னாத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர்த் தற்று.’ இதனுள் இனியகனி, இன்னாதகாய். எ-ம். ‘நீகண்;’ ‘கீழ்கீர்;’ ‘செல்வந்துகெல்லாதலை’ இவற்றுள் கண்மீ, கீர்கீழ், எல்லாவற்றுள்ளுத்தலை. எ-ம். ‘நெய்ரு ணச்சுமரம்.’ இதனுள் ணர் நெய். எ-ம், முறையே உம்மையும், பண்பும், உருபும் பிரித்தல் வரும். அறுபதங்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செய்யுள்வகாரமும் விருத்தரத்தினாகரவிதியாகலின், வடநூலார் சத்தநூலுட்குறரென்க. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்குத் திரத்துள் இவ்வாறெழுதுவர்.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபான்மை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள. உ-ம். ‘அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்;’

‘வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான்?’ ‘பாடினான்றேவதேம் பண்ணினுக்கரசன்?’ ‘குளஞர்கழனி சூழ்கண்ணன் குறுக்குடி?’ ‘அடுஞ்செச்செற்சோறு?’ ‘உப்பின்று புற்கையுண்ட?’ ‘அளமரு குயிலின் மழுக்கிப் பூம்பொழி—லுளமெலி மகளிரி னெடுங்கும்’ இவை சிறுபான்மை பொருத்துவன. அளமருவென்றது லளயோர பேதமாம். அளமருமென்பது அளமருமென்றாயிற்று. சிலம் சிலன், கோவில் கோயில் என அபேதமிகவரும், ‘காமனை யெரித்த கணபதி தத்தை—வாம தேவன் மலரடி பணிவாம்.’ என்றால் காமனை யெரித்தல் கணபதிக்கின்மையின் இது பொருந்தாது. ‘காமனை யெரித்த வாம தேவன் --கணபதி தத்தை மலரடி பணிவாம்.’ இது பொருந்தும். ‘வல்லமெறித்த நல்லினங் கோசர்த்ததை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி.’ என்றால் வல்லமெறிதல் நல்லினங்கோசர்க் கின்மையிற் பொருந்தாது. ‘வல்லமெறித்த மல்லல் யானைப் பெரு வழுதி நல்லினங் கோசர் தத்தை’ என்றற் பொருந்தும். இவை யெல்லாம் அண்மைசிலையல்லது பெருமை காண்க.

தனிசிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அல்வழியாக அவ்வப் பொருண்மேற் பிளபுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைசிலையெனவே, வேற்றுமைபுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிசிலைச்சொற்கள் தம்முட் கூடுவது தொகையன்றோவெனின்;—நன்று சொன்னாய், “அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருத்துழி” “வேற்றுமை முதலிய பொருளின்” எனவும் “உருபுவமையும்கை விரியி னடைவே—புருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்.” எனவும் நன்னூலாரும் கேடிகாதத்தாருங் கூறினர். அன்றியும், உயிரிற்றுவேற்றுமைபுருபும் உவமபுருபும் உயிர்மயங்கியலினும், மெய்நிறுவேற்றுமைபுருபும் உவமபுருபும் உம்மையும் மெய்மயங்கியலினும், சிலமொழியீராக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வரு மொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவ்வாறுரைத்தல் மலையிடென்க. வடநூலாரும் அச்சச்சத்தியினும் அல்லச்சத்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும் உம்மையையும், உவமையையும், ஈராக வைத்துப் புணர்த்தார். இஃதன்றியும் ‘தவனாவாய்?’ ‘குவனாமலர்?’ ‘ஆம் பிகாபதி’ என்பனவற்றை ஆறும்வேற்றுமை சிலமொழியீராக நின்று கெட்ட சத்தியென்றால் இயல்புச்சத்தியாகாமையானும், ‘கோடி - தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது?’ ‘பெயலும் வினையுஞ் தொக்கு?’ ‘மருவின்னொருதி?’ ‘மக்கட்பெயர்த்தொகுதி?’ ‘அன்ன மரபினிரண்டொடுத் தொகைஇ, என்புழிக் கோடி முதலிய சொற்களெல்லாம் ஈறு கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், ‘உவாப் பதினாங்கு?’ ‘பொற்றொடி’ என்னும் உம்மைத்தொகையும் அன்

மொழித்தொகையும் வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையானெ ன்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவும் வேண்மொகலானும், வேற்று மையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென்பது மலையிடறென்க. பாணினிபகவான் ஆரூமத்தியாயத்துள் விபத்தியில்லாமற் பதத் தொடு பதம் புணருஞ்சூத்திர கூறுவர். “உருபுதொக வருதல்” என் றுற்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் வித் து லோபமும் விதித்தார். காதத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தி யில்லையென்று சித்தாந்தம் பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப் பர் சேனாவரையரும். அத காட்டுதும்: “வேற்றுமையுருபும் உவ “மவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச்சொல்லீறும் “தொகுதலிற் றெகையாயினவென்பாரும். அடிவப்பொருண்மேல் “இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒன்றுமைப்படத் “தம்முளியைதலிற் றெகையாயினவென்பாருமென இருதிருத்தர் “ஆசிரியர், ‘செய்தான் பொருள்’ ‘இருத்தான் மாட்டது’ என உருப “தொக்கு ஒருசொன்னீர்மைப்பாடாந்நடும் தொகையாயானசேர் “லின் அவற்றை நீக்குதற்கும், ‘உருத்தரும்பு’ ‘கேழற்பன்’ என் டு “ழித் தொக்கனில்லையெனினும் தொகையெனவேண்டப்படும: “கலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் “றெகையென்பார்க்கும் பட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந் “தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும்: அதனாலு உருபு முதலாயின “தொகுதல் எல்லாதொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத் “தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்லாதல் தொ “கையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணி “வெனப்படுமென்பது. அந்நாயின், ‘உருபுதொக வருதல்’ என “வும் ‘வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உம்மை “தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உவமை தொக்க பெயர்வயி “னானும்’ எனவும் ஒதலால், அவை ஆண்டுத் தொக்கனவெனப் “படுமன்றோவெனின்:—அற்றன்று, ‘அதுவென் வேற்றுமை யுயர் “கிணைத் தொகையின்’ என்புழி அதுவென்னுருபு நின்று கெட் “டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவமுவாம், அத்திணைவமு அமை “வுடைத்தெனின், விரிக்கின்றழி நான்காழுருபு தொடராது அது “தன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து, அதனான் முறைப்பொ “ருடோன்ற ‘நம்பிமகன்’ என விரண்டிசொற்றொக்கனவென்பதே “ஆசிரியர்கருத்தெனல்வேண்டும். அல்லது உம், வினைத்தொகை, “பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண் “வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்கு நில்லாமையானும்,

“அஃதே கருத்தாதலறிக. அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மை
 “யுச் தொகுதலாவது தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத்
 “தாமாண்டுப் புலப்படாதே நின்றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகை
 “யென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய தொகையென்றானும்,
 “வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், விரியும். உவம
 “த்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன
 “ஆம் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்
 “லாதமொழி. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினை
 “யினதுதொகை, பண்பினதுதொகையென விரியும். வினை பண்
 “பென்றது அவற்றையுணர்த்துஞ்சொல்லை. ஒருசொல்லாற்றொ
 “கையின்மையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல் பெறப்படும்.
 “இச்சூத்திரத்தாற்றொகைச்சொல்லினைத்தெனவரையறுத்தவாறு.”
 இவ்வுரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என்
 னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையொழுதியவுரையென்றவாறு. இனி
 “சச்சினுர்க்கினியார் உேற்றுமையருபு முதலிய சொற்களினீறு தொ
 குதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார் மதம்பற்றி அவருரை
 த்தாங்குரைப்பர். ‘ஆறுருபும் வெளிப்பட வில்லது’ ‘உவமவுருபி
 லது’ ‘உம்.பிலது’ என்றவற்றை ஈற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவுபா
 ட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதனபாவமாகக் கொள்க.
 வடனாலார் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பர்.
 முன்னுள்ளதனபாவத்தைப் பிராகபாவமென்பர். (உ)

உ௦. தற்புரு டன்றுனி ருப்பல நெற்கர்ம தாரப?ன
 ரெப்பல வானெடுங் டப்பகர் தேதொழி மொண்டொடியாய்
 சொற்பாடி வவ்வி யயிபாவ மேனைத் துவந்தனைன்
 கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளைதொகைக் கட்டளைமே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன்,
 துவிசு, வெகுவிசிகி, கருமதாரயன், அவ்வியயிபாவம், துவந்து
 வன் எனச் சீமாசன் ஆறாம். எ - று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிசு எண்ணெடுபீபா
 ருன்புணர்ந்த எண்டொகை. வெகுவிசிகி அன்மொழித்தொகை.
 கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயிபாவம் முன்னும் பின்
 னும் மொழியிடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவந்துவன் உம்
 மைத்தொகை.

நேமிசாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமனபெடைகள் என்
 னாது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே ‘வர்க்கத்தொற்று’ ‘வர்க்க

மனபெடைகள்' என்றற்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்னுது 'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நரும தையென்னுது நன்மதையென்றற்போலக் கன்மதாரயனென்னும் அமையும். அஃதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வட மொழியிற் பிறத்தவண்ணமே 'புத்தமபுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரலி குலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க. (உ)

உக. தற்புரு டத்தொகை வேற்றுமை பெட்டனுட் சார்ந்த நஞ் டுங், சொற்பொரு ளன்மை மறைபின்மை காட்டித் தொ கைத்தகிசு, முற்பத மேண்டிற் பதத்தத்தி தார்த்த முடி த்துபொழுதும், பத்பல வேகவற் பாவியநேகவற் பாவி யென்றே.

இது தற்புருடனுந் துலிகுவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாத த்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்திதற் புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டதற்புருடன், சத்தமீதற்புரு டன், எஞ்ஞதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டி. அவற் றன், எஞ்ஞதற்புருடனாவது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துலிகுசமாசன் ஏகவற்பாலி, அநேகவற்பாலி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் என்னாகிப் பிற்பதத் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய் வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, சிறை யென்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையெ ன்றது எதிர்மறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம்: 'நுனிநா' 'நுனிங்கொ ம்பர்'; 'கடைக்கண்'; 'அரைக்காசு'; 'அரைக்கால்'; 'அரைமா'; 'அரைக்காணி'; 'முற்பகல்'; 'பிற்பகல்'; எனவரும். வடமொழியில் 'அர்த்தபிப்பலி'; 'பூர்வகாயம்'; 'பிராத்தசீவிகன்'; ஆபந்நசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவுற்றை முன் பின்னாகத் தொக்க ஆரம்பேற்றுமைத் தொகையென்பர். வடநூ லார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகலிற் பிரதமாதற்புருட னென்பர்.

'சிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'நாயக்கோட்பட்டான்'; 'திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு'; 'வேந்துசெறப்பட்டவர்'; 'அடியனந்தான்'; 'சுத லிசைபட வாழ்

தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தம்மிஞ்சிய தொழிற்சொல்லினும் பிற்தினும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மனைப்பலி;' 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூத பலி;' 'நாகபலி;' 'பூபதாரு;' எ-ம். சதுர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

'கருஜூர்க்கீழ்த்தினைசு;' 'மருகூர்மேற்றினைசு.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நா வணி;' 'நாவிளிம்பு;' 'கட்கடை.' 'சாத்தத்தை;' 'கொற்ற ந்தை.' எ-ம். வடமொழியில் 'ருதாக்கிரம்.' எ-ம். சட்டிதற்புருடன் வரும்.

'எண்ணெய்;' 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பர்வதசிகாரம்;' 'சரோசலம்.' எ-ம். சத்தரிதற்புருடன் வரும்.

“கோர்த்த மொழிப்பொருளை கீர்க வுருகார்து—சார்த்த துட லாகிற் றன்னுடல்போளு—சார்த்ததுதா—ஒலியேற் றன்னுலி முன்னாகும்.” என்பதனான் ‘அகனங்கன்’; ‘அகங்கன்.’ எ-ம். ‘அப்பிராமணன்’; ‘அகச்சுவம்,’ எ-ம். ‘அதன்மம்.’ எ-ம். முறையே இன்மை, ஆன்மை, எதிர்த்தை முன்றினும் நஞ்ஞயரும். ‘ததபாவத் ததன்னியத் தத்விருத்த -மெனமுன் ருகு நஞ்ஞயரும்’ புது நைச்சுத்திரம். இனிப் பாணியிபகவான் இய்யதாரணங்கட்கு முன்னின்ற காரங்கெட்டு வேறெருக்காரம் வத்ததென்பர். தமிழினும் ‘இல்பொருளுவமை’ இது இயற்கையான ததபாவத்தில்வந்த நஞ்ஞ. ‘வேற்றமைமயல்வழி’; ‘அஃறிணை’ என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞ. ‘பயனில் சொற் பாராட்டல்’; ‘கோளில் பொறி, இவை உண்மைக்கெதிர்த்தையான தத்விருத்தத்தில் வந்த நஞ்ஞ. ‘கருமம்ல்லாச்சார்பென்கிளவி’ இஃது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. ‘மன்னப் பொருளு மன்ன வியற்றே’; ‘பிறவாழி கீத்தலரி;’ ‘புறத்த புசமுயில்’ என்புழி முறையே ததபாவமும் ததன்னியமும் தத்விருத்தமுமான நஞ்ஞ. ததபாவமென்னும் இன்மைப்பொருள் ‘கீர்க்குணம்’ என வடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி ‘இல்பொருள்’; ‘இல்லாப்பொருள்’; ‘இரப்பாரை யில்லாத வீர்க்கண்மா ஞாலம்’; ‘எமாப்பிடுணை’ என அடையடுத்தத் தொகைமொழியாய் சிற்குமென்க. ‘இல்லபொருள்’; ‘இல்பொருள்’ என்பன பொருளில்லை பொருளில் என்பனபோல எழுவாய்க்குப் பயனிலையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் சில்லா இவ்விரண்டிமென்க. நன்னூலார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்

திலக்கணமும் “புன்னிலிட்டவ்வொடு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொல்காப்பியனாரும் “இல்லென் கிளவியின்மை செப்பின்” என்னும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகைநிலையாய் மின்ற அடைமொழிக்கும் தொகைநிலையாய் மின்ற எழுவாய்த்தொடர்க்கும் ஒருங்கு கூறினார்க.

இனித் துவிசுசமாசனுக்கு உதாரணம்: ‘பன்னிருபடலம்;’ ‘பஞ்சகபாலம்,’ ‘ஏகாதசகபாலம்’ என; இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாவி வரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த தூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடாசம் எனப் பொருள்படுதலினென்க. ‘பஞ்சகடி’ ‘ஏகவற்பாவி,’ ‘பஞ்சபாண்டவர்’ அநேகவற்பாவி. ‘இருதேவர்பார்ப்பார்;’ ‘சூவேந்தர்;’ ‘முப்பத்து மும்மைத் தேவர்’ எனத் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். ‘இருகண்;’ ‘முச்சுடர்.’ எ-ம். ‘இருகலம்;’ ‘முந்நாழி.’ எ-ம். ‘இருபலம்;’ ‘முத்தொடி.’ எ-ம். முறையே பொருள் அளவு சிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். ‘பொருணிநையனவொடு புணர்பின் மொழியுடன்-மருளறு துவிசு வழங்கவும் பெறுமே,’ இஃதுரைக்குத்திரம். ‘அறுகால்;’ ‘சட்பதம்;’ ‘துவிரேபம்;’ ‘சதுர்ப்புசம்;’ ‘சண்முகம்’ இவை துவிசுசமாசண்மேல் வந்த வெகுவிரீகி. ‘முக்கால்;’ ‘நாற்கால்;’ ‘அட்டபதி;’ ‘உபயபதி’ இவை துவிசுசமாசண்மேல் வந்த தத்திதன். இனிப் ‘பதினென்று;’ பன்னிரண்டு.’ எ-ம். ‘தூணிப்பதக்கு;’ ‘நாமிரி.’ எ-ம். ‘தொடியேகலிசு.’ எ-ம். எண் அள. நிறைகள் தம்மொடு தாம் புணர்ந்த தொகையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மைத்தொகைத்துவத்துவனென்பர். பதினென்றென்பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரித்து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாயனர். பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப்பதும் மூன்றுமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத்தியாயனர் மதமுக்கொள்வர். இனி ‘இருபது;’ ‘முப்பது;’ ‘இருதூறு;’ ‘முந்தூறு’ என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனும். என்னை. இரண்டாற்பெருக்கியபத்து, இரண்டாற்பெருக்கிய தூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. ‘அறுகாண்கிரட்டி’ என்பது ஆறாற்பெருக்கிய காண்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப் பொருளால் இருபத்துகாண்கிரட்டி எனவும், ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்னும் ஒருதொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் தூறெனவும், விரியும். ‘தூற்றுப்பத்தடுக்கிய’ என்பது தூற்றுப்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், தூறுப்பத்துமெனவும், விரியும். இனிப்

பண்புத்தொகையென்பாருமுள். வடமொழியினும் 'ஏகாதசம்'; 'துவாதசம்'; 'ஏகவிஞ்சதி'; 'பஞ்சவிஞ்சதி'; 'சதுச்சதம்'; 'அட்டசதம்'; 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயசேபம்.' எ-ம். வரும். 'அறுகால்'; 'சட்பதம்' முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்கெனின், அவை துவதிசுமாதசா ல்வென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிரதிபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (ச)

உஉ. முன்மொழிப் பண்பு ஒரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன், முன்மொழித் துல்லியம் பின்மொழித் துல்லியம் பொய்து துல்லியம், முன்மொழிப் சமபா வனையவ தாயின முற்று மினிவி, பின்மொழிப் பண்புத் தொன்க கன்ம தாயின நற்றமிழ்க்கே.

இது கருமதாரயனுமாறு கூறுகின்றது. முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்பு, பின்மொழியொப்பு, முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றர் என எழுவகையாம் கருமதாரயன். எ - று.

'முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூர்வம்.' 'இருமொழிப் பண்பு விசேடணபயம்.' 'முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூர்வம்.' 'முன்மொழித் துல்லிய முபமா பூர்வம்.' 'பின்மொழித் துல்லிய முபமோத் தரபதம்.' 'சம்பா வனையவ தாயின முறையே—யெண்ணம் தேற்ற மெனப்பெயர் பெறுமே.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'கருங்குலவனா'; 'செக்குலவனா.' எ-ம். வடமொழியில் 'கீலோற்பலம்'; 'இரத்தோற்பலம்.' எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'பெருவெள்ளை'; 'சிறுவெள்ளை'; 'இன்புத்துன்பம்.' எ-ம். வடமொழியில் 'கீதோட்டணம்'; 'சுகதுக்கம்.' எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபயபத கருமதாரயன் வரும். •

'தெய்வப்புவன்றிருவள்ளுவன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'வையாகரணக்குசி'; 'ஜீசாரியதண்டி.' எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'சங்குவெள்ளை'; 'முத்துவெள்ளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்கபாண்டி.' எ-ம். முன்மொழியொப்பென்னும் உவமபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அடிமலர்;’ ‘பெண்ணணங்கு.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருட வியாக்கிரம்.’ எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோத்தரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டி;’ ‘புருடவியாக்கிரம்;’ ‘மழுவியஞ்சகம்.’ என் னும் உதாரணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகுத்திரஞ்செய்வர் பாணினி யென்க.

‘அறச்சுற்றம்;’ ‘அருட்செல்வம்;’ ‘கல்விப்பொருள். எ-ம். வட மொழியில் ‘வியதகம்;’ ‘குணபுத்தி;’ ‘சகிர்தபெத்து.’ எ-ம். முன் மொழியெண்ணமென்னும் சம்பாவனுபவபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங் காலத்துத் தேற்றமென்னும் உவ தாரணநூலபத கருமதாரயனும். திருவள்ளுவரும் தொல் காப்பிய ரும் ‘பண்ணித் துணிக கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற நினைவுத் துணியு மாகும்.’ எ-ம். கூறியுராகலின், பெருபொருளை எண்ணும்பொழுது பண்ணுகவுத் துணியும்பொழுது வேறென்றாகவுத் கொள்க.

விசேஷயுபவபதமாவது “சிறப்பி னுகிய பெயர்நிலைக் கிளவி க்கு—‘பியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.” என்ற குத்திரவி சிபெற்றுத் தொகையாய் சிற்பது. இதனை மாறித் ‘திருவிரவாசிரி யன்.’ ‘சங்கராசாரியன்.’ ‘அகத்தியாழ்வரின்’ என விசேஷயோத் தரபதமுமாக்குவர்.

‘வெண்டிங்கள்;’ ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பன இன்னின்றிச் செல் யுளில் வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தவணசத்திரமெ ன்பர். இனிச் சேனாவரையர் ‘வெள்ளாடு;’ ‘வெண்களமர்’ என் பன முன்மொழிக்குணம்பற்றி வாராது சாதிப்பற்றி வந்தவென்பர். அவ்வாறு ‘கிர். தணசரப்பம்’ என்பதனைக் காசிகாவிருத்திகாரருங் கூறுவர்.

‘சிறுவெள்ளை;’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை தென்மேலே ற்றிக் குணநாமங்களே குணிகட்டுமாகலின் இவை அன்மொழியல் லவென்னச் சிறுமைபெருமைகளே வெள்ளைக்கடையாக்காது செல்லு க்கடையாக்குவர். இனிச் ‘செந்திரம்;’ ‘வெண்ணிறம்;’ ‘மார்கழித் திங்கள்;’ ‘மாசித்திங்கள்;’ ‘பலாமரம்;’ ‘மாமரம்;’ ‘பரணிகடத்திர மம்;’ ‘மகாதேவத்திரம்;’ ‘வாளைமீன்;’ ‘கயன்மீன்;’ ‘சாரைப்பாம்பு;’ ‘விரியன்பாம்பு, இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயர். ‘கந்தியாகு மரி’ ‘கும்பகடம்’ ‘மருதர்வா’ என முறையே வேதத்தினும் வான்மீ கத்தினும் வியாசபாரதத்தினும், ‘புட்டகப்புடைவை;’ ‘பெருமலைச் சிலம்பு;’ ‘அராஅப்பாம்பு;’ ‘வடுக்குற்ற மாகி விடும்;’ உவகை மகிழ்ச்

செயிற் சோர்வு; 'ஆடகச்செம்பொற் கண்ணம்'; 'அலறு முகீர்த் தடங்கடல்' என இவை ஒருபொருட்டு இருபெயர் பிரியாது கின்றன. இவைபோல்கன வருஞ்சொற்பற்றி "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். 'ஆண்டகை'; 'பெண்டகை'; 'மக்கட்சுட்டு' இவை பின்மொழியாகுபெயராய் கின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர், 'மக்கட்சுட்டு' என்பதனைக் கல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் கின்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனாவரையர் அன் மொழித்தொகையென்பர். நசரினார்க்கினியார் ஆகுபெயரென்பர். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேலில் லாமலின், அங்ஙனம் பொருத்தாமையறிக 'கருத்தபாபாணம்'; 'கருவேற்பலம்' இவை உரைக்கவென்னும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநாலார் இடமுணர்த்தும். வினைப்பெயரென்பர். (இ)

உங். முன்மொழிப் பேர்ச்சொ ளிடைச்சொ ளிரண்டு முரணி நிற்குந், தன்மொழி யவ்வி யபீபாவ மும்மைச் சகாரத் திலே, பின்மொழித் தொந்தன் சபாகாரத் தோடித ரோத ரமா, மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுரசயத் தோடுமன் வா சயமே.

இது அவ்வியபீபாவமும், துவத்துவனும், சகாரவிரியுக்கறுகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல் ஓமாத முன்மொழி மாறி கின்று, நாமபூர்வபதம், அவ்வியயபூர்வபதம் என, அவ்வியபீபாவம் இருவகையாம். இனித் துவத்துவனும் சமாதாரம், இதரேதர யோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்வாசய முமென இருவகையாம். எ - று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையாணற்போலத் 'தன்மொழி' ஒருமொழியாம். 'உம்மைச்சகாரம்' இருபெயரொட்டிய பரியாயம். 'மன்மொழித்தோற்றம்' மன்னுமொழித்தோற்றம். அஃதாவது உம்மை விரித்து நிற்குந் தொகாசிலுத்தொடர்மொழி.

உ-ம். 'வாண்மண்'; 'அதுமன்' என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியபீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். 'மற்றையாடை'; 'கொன்னார்' என அவ்வியயபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியபீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியம் ஈண்டு இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதல்" எனச் சூத்திரஞ்செய்

தார். ஆண்டுச் சூத்திரத்தார் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீறும் வந்த அஃறிணையும்மைத்தொகையைச் சமாதாரத்துவத்துவனென்றும், உயர்நினைபன்மையீறும் வந்த உம்மைத்தொகையை இதரேதரயோகத்துவத்துவனென்றும், ஒருமையீறு காடென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாலிபோலென்றும், பன்மையீறு மரங்கனென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அஃகவற்பாலிபோலென்றும், திருட்டார்த்தமுகூறுவர். உ-ம். 'அறம்பொருள்?' 'புலிவிற் கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபடகம்.' எ-ம். 'கலிபரணர்?' 'சேரசோழபாண்டியர்?' 'இராமலட்சுமணர்.' எ-ம். இருநிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாதாரமும் இதரேதரமும் முறைபே வரும்.

இனித் தொகாதிவையும்மை வருமாறு: 'கம்பியும் வந்தான்' என்றால். 'சங்கையும் வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினைகொள்ளும் எச்சுடும்மையைச் சமூச்சயமென்பர். 'கம்பியுமுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எ-ம். 'பசு மேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினைகொள்ளும் எதிர்மறையும்மையை அர்வாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்?' 'புலிவிற் கெண்டை?' 'சேரசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினுக்கொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுக்கொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'அற்குணக்குவாயிதம்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், சிறையை உன்மானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபதத்துவத்துவனுக்கொள்க. 'அந்த னுனை நுகும் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு ரியானென நின்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நுகும் என்னும் உள்பாட்டுத்தன்மைவீனையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவம்

துவனென்பர். 'நிறுகண்யானையோடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணி
ன்றும் வருதும்' என்புழி கீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை
தொக்கு கீயவன் யானென நின்றனமன்றி, கீயவனென்னும் முன்
மொழிகளிரண்டுத் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப்
பன்மைவீழ்க், ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் உள்பா
ட்டுத்தன்மைவீளையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவத்துவனெ
ன்பர். 'கீயர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தோழிபாடுகம் வம்மின்
போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'துவம்
அகம்' என்புழிச் சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, அகமென்
னும் பின்மொழி . . வாம் எனவும் வயம் எனவும் முதேசமாகி, ஏக
சேடபதத்துவத்துவனென்பர். 'யானென்னும் முன்மைத் தொகை
யிறும்—பெயர் யானெனும் முன்மைத் தொகையிறும்—மகனீ யெ
ன்னும் முன்மைத் தொகையிறும்—உறுதி பன்மை யெய்தி யோனவை-
யிற்று சிற்பதேச சேடனும்' இவ்வுரைக்குத் திரித்தானுமதிக. இனி
யானென்பதனை யாமெனப் பட்டபதத்தும் பெயர்ப்பதனை கீய
ரெனப் பட்டபதத்தும் ஏகசேடனாமெனெனின், அவை ஏக
சேடனாகாது உபசாரமாகென்க. (உ)

உச. இருமொழிப் பொழி சிவ்வொழிப் பொழி அருமொ
ழிவாய், டாபொழிச் சயாற்றொழி திகத்தராளஞ் சகமு
ளிற்கு, பொருமொழி யோனவது காரண கணததேயம்
வாய், பொருமொழி யாகவெகு விரியன மொழிப்பரடை
ந்தே.

இது வெகுவிக்கியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிக்கி,
வெகுபதவெகுவிக்கி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிக்கி, சங்கியோபய
பதவெகுவிக்கி, சிகத்தராளம். ணவெகுவிக்கி, சகபூர்வபதவெகு
விக்கி, வியதிக்காரண. ணவெகுவிக்கி என வெகுவிக்கி எழுவகை
யாம்.

'அற்றொழிநிக்கத்தராளம்' சிகத்தராளம். 'வரும்' என்பது
வினைமுற்றாய் நின்றது. 'பெயர்' பொருள். அன்மொழிப்பொருள்
டைத்தெனவே, அன்மொழியையுடையாம். அதன்பொருளையடை
ந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுத் தொகுமென்க.

வெகுவிக்கிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்
கியசம்பந்தமான இலக்கணை வேண்டாவென்றும், 'இரதனாபுரசக்
கிரவாளம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின் பொருண்மேலன்றி அவ
ற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருக்கரத்தை உணர்த்தினுற்போல

வெருவிரி தொகுமென்றும் உணர்க. வடநூலாருரைத்தாய்குரைக்குஞ் சேனாவரைவருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

‘ஆதி புதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.’ அத்தோ தாத்த மல்லவை பெறுமே.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். ‘உண்ணுமுலை;’ ‘முற்றமுலை;’ ‘பாயினமேகலை;’ ‘பாசுபாணி;’ ‘ஆருடவாகரம்;’ ‘சித்திராத்தசனம்’ என உபயபதவெருவிரி வரும் திருக்கோவையாரில், ‘பாயினமேகலை’ யைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் சிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகினவியுமாகப் புணர்த்தது கோக்காமையின், மறந்து அங்வாறுரைத்தார்.

‘மட்டுவார்குழல்;’ ‘பொன்னேறுபூண்முலை;’ ‘திருமயிலாடுதறை;’ ‘குடங்கையி னகன்றலிழி;’ ‘கைபாத்து வண்டிசைக்குங் கூத்தல்;’ ‘தென்னாத்திரையமுது.’ எ-ம். ‘பராக்கிரமோபார்ச்சித சம்பத்து’ எ-ம். வெகுபதவெருவிரி வரும் இவை, அடையதித்து இருபதமேயாகலின், வெகுபதத்துவத்துவனுக்கேயன்றி ஒழிந்த தொகைக்கு வாராவென்க. வருமென்பர் வடநூலார்.

‘காரகாற்பது;’ ‘இனியகாற்பது;’ ‘புறநாணாறு;’ ‘கதிராயிரம்’ எனச் சங்கியோத்தரபதவெருவிரி வரும். இதற்கு இன்னதொகைகிலக்கனத்துப் பிறத்தெனக் குறிப்பி கூறிலர்.

‘பத்தெட்டுடைமை பலநூன்ஊம் பாடெய்தும்;’ ‘அஞ்சாறு;’ ‘எழுெட்டி’ எனச் சங்கியோபயபதவெருவிரி வரும்.

‘வடகிழக்கு;’ ‘வடமேற்கு;’ ‘தென்கிழக்கு;’ ‘தென்மேற்கு’ எனத் திகந்தராளலாண்வெருவிரி வரும். இதற்கும் இன்ன தொகையெனக் குறியீடு கூறிலர் “நிரிபுவேறு கிளப்பி நொற்று முகாமுங் -கெடுதல் வேண்டும்” எனச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலர் ‘கிழக்குமேற்கு’ என்பது துவத்துவன்.

‘கெழுதகைமை;’ ‘கூடியகாமம்;’ ‘சககிதி;’ ‘சமுலம்’ எனச் சகபூர்வபதவெருவிரி வரும். கெழுதகையையாவது கூடியதகைமையினையுடையான் எனப் பொருள்பட்டவிடத்துச் சகபூர்வபதவெருவிரியாம். கெழு, சக என்பன உபசர்க்கம்.

‘கேசாகேசி;’ ‘தண்டாதண்டி;’ ‘முட்டிமுட்டி’ என வியதி காரலக்கணவெருவிரி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரோதரம், தமோற்றம் இவை சமாரார்த்தகம்.

‘மலர்க்குதல்?’ ‘தகராளுழல்?’ ‘பவனாவாய்?’ ‘கருங்கண்?’ தாழ் குழல்’ இவை தத்தம்பொருளாய் சில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய் சிற்றிற் படுத்துச்சொல்லாக. எடுத்தல் படுத்தல் உயிர்க்கல்லாது மெய்க்கின்மையின், சுண்டி சுற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லாக. “சுட்டிமுட வாகிய வாய்தவிறுதி” எனத் தொல்காப்பியரும் சுற்றயலை இறுதியென்பர்.

இனி வடவாலார் உம்மைத்தொகையில் வெருவிச்சி வாராதென்றும், ‘ஆக்கதுத்துபி, என்பதனை மத்தியபதலோபன்மேல் வந்த வெருவிச்சியென்றும், அவருட்சிலர் ‘ஆக்கதுத்துபி’ என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெருவிச்சியென்றாகூறுவர். தமிழ் தூலினும் ‘தகராளுழல்’ என்பதொன்றினையே தொல்காப்பியர் கண்ணுலார் முதலாயினர் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணங் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமின்மையானும், செய்யுட்களின் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், ‘தகராளுழல்’ என்பது தகராளுழ வாகிய சாக்கென்பதன்நிச்சாத்து புரிஞனெனப் பொருள் விரிதலின் ‘துவிரேபம்’ என்பதுபோல அன்மொழிக்கன்மொழியாய் வருதலானும் அதுபயின்று வாராமையாக. “தத்தம்பொருள்வயிற் தம்மொடு சிவனனு மொப்பில் வழியாற் பிரிதுபொருள் சுட்டலும்.” எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினிபகவான் தற்குணசர்வின் ஞாகவெருவிச்சி, அதற்குணசம் விஞ்ஞாகவெருவிச்சி என அன்மொழிக்கிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனி ‘பண்பு தொகவருடங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்—மீற்றுடன் நியனு மன்மொழித் தொகையே,” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுஞ்சொல்லினும் உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் சின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைபடலும், உம்மைத்தொகைபடலும், வேற்றுமைத்தொகைபடலும், அச்சொற்றொக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகையினானும் என்னுதை ‘பண்பு தொகவருடங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோக்கியாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் கண்டிகொள்க. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகர

வீறு' என்பன பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. 'தகராளுழல்' என்பது உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'பொற்றொடி' என்பது வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை 'வெள்ளாடைபுடித்தான்.' எ-ம். 'அகரமாகியயிறைபுடையசொல்.' எ-ம். 'தகரா மு ஞாழனுமாகிய சாத்துபூசினான்.' எ-ம். 'பொற்றொடி தொட்டான்.' எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின் முறையிற் கூறுது அதனை முற்கூறினார். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோபயனெனின், சிறுபான்மைய உவமைத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறக்குமென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை 'பவனவாய்'; 'திரிதாடி' என வந்து, பவனம்போலும் வாய்புடையான் திரித்த தாடியினைபுடையான் என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவரையர் கருத்தி. (எ)

உரு. தற்புரு டன்றுவி குக்கர்ம தாரபன் று முதன்மை
பிற்பத மாமெழு வாயா மொழுஉத்தொகை பெண்ணணங்
முற்பத டவ்வி யடிபாவ மொப்பு முறை பிறமுஞ் [கே
சொற்பதத் தொக்கவை பெல்லா முதன்மை துவர்த்தனுக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபதங்கூறுகின்றது. தற்புருடன் முதன்மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியப்பாவமும் உபநிதசமாளும் மாறி வரும். துவர்த்துவன் உபயபதப்பிரதானமாம். எ - று.

உ-ம். 'யானைக்கோடி'; 'பலாக்காய்வத்தது.' எ-ம். 'இருதே வர்பார்ப்பார்.' எ-ம். 'லீலக்குவளை'; 'சாரைப்பாம்பு.' எ-ம். முறையேமூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். 'துணிநா'; 'இடைநா'; 'முதனா' எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். 'யதாக்கிரமம்'; 'உபகும்பம்'; 'சாகப்பிரதி' என்னுமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகாற் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். 'மதிமுகம்'; 'பெண்ணணங்கு' என்னும் உபநிதசமாளும். 'உவாப்பதினாங்கு'; 'இராப்பகல்'; 'மபிலபரணர்' எனத் துவர்த்துவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். 'எழுத்தகை சீர் பந்த மடிதொடை, என்பது வெகுபதமாகலின், 'சொற்பதத்

தொக்கவையெல்லாம் முதன்மை' யென்றும். வெருவிரிதி அந்திய பதார்த்தப்பிரதானமென்பது ஆண்டே அவ்விவக்கணத்தோடு கூறினும். (அ)

உக. சொன்ன தொகைக்கு ன்ருபும் பொருளுந் தொருவ தெ ல்லா, மின்னகை யாய்மத் தியபத லோப னியைந்த சொ ற்கள், பின்னரு யாமம வாதேச லோபம் பெறும் பெறு மால், வன்ன விகாரம் விபரிய நாகர்வன்னுதமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிநாசமுங் கூறுகின்றது. தற்புருடனுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொருதல் மத்தியபத லோபனும். ஐகமமுதலாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் காரணமின்றி வன்னவிகாரமுதல் காண்கும் பெறும். எ - று.

உ-ம். 'வளைக்கை' 'பொற்றொடி' 'மாருதீர்வையம்' 'விரிதீர் வியனுலகம்' 'நாமதீர்வைப்பு' 'கடன்ஞாலம்' 'வாயுணவின்மாக் கள்.' எ-ம். 'பரசாராமன்' 'கோதண்டாராமன்' 'தசாதாராமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும் மத்தியபதலோபன் வரும். சாகப்பி ரியபார்த்திவன் 'சாகபார்த்திவன்' என்பதினைக் காத்தியாயனர் மத் தியபதலோபனென்பர், பாடியகாரர் இலக்கணையென்பர். இவை விரியுங்கால் கனலொடு புகையும் குடையொடு நிறுநும்போல் உரு பும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். "மக்கண் முறைதொகஉ மரு க்கி னுன்." என்னுஞ் சூத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தக்கொற்றன்?' 'பெருவாயின்முள்ளி' 'காரிமாதன்' 'வடுகக்கண்ணன்' என்பனவு மது. செம்பூத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும் வண்ணச்சினைச் சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோ பன், செங்கரும்பு செங்கீரைபோல முதலின்னு பண்பாகாமையி னென்க. செங்கமலத்தலர்போலுங்கண், கை, கால், செங்காத்தட் போது எனவும் வருமாவெனின். அவயவவிசேடணம் அவயவி யோடொட்டி வந்தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப் படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தின—முறை ப்போர் குறிப்பென் னுரைத்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் "உரைப்போர்குறிப்பு" என்றார். 'மலர்முகம்' 'தாம ரைமுகம்' என்பன பூர்ப்பதலோபனும் உத்தரபதலோபனுமாகா வோவெனின், தாமரையைச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வந்து கெடுமென்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முத லுக்கும் சினைக்கும் பெயரென்பர். ஐந்திரகிறைந்த தொல்காப்பி

யர் “முதலிற் கூறஞ் சினையறி கிளவியுஞ்—சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்” என்பர். ஆதலின் இத்திரனும் இலக்கணோர்க் தானுயிற்று.

‘யாணைக்கோடு;’ ‘பலாக்காய்.’ எ-ம். ‘மாப்பாடை;’ ‘காமரி.’ எ-ம். ‘மரவேர்;’ ‘மரகீட்சி.’ எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். ‘கிகலே யாகமம் கெடாபிக லாதேசம்—கெடுதலே லோபம் கிளக்குங் காலே,’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

‘உரிசொன்மேன;’ ‘அஃறிணமேன,’ ‘கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பு;’ மாகி ‘மாகி’ என வன்னலிகாரம் வரும். வைசாகி ‘வைகாசி;’ தசை ‘சதை’ என வன்னலிபரியயம் வரும். ‘காமலிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய்—தோடி றுகடினி சொல்லமுதம்’ என்னுஞ் செய்யுளில் காலி, மதி, துடி, கனி என வருவனவுமது. யாவர் யார் என வன்னகாசம் வரும். யாது யாவது என வன்னாகமம் வரும், “பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரம் கெடுதலு மேனை—யொன்றறி சொன் முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வகரம் வருதலும்” என்னுஞ் சூத்திரலிதி பெற்றதுமது. முன்னில் என்பது ‘முன்னில்.’ எ-ம். ‘அட்டிலோலை தொட்டனை சில்’ என்பது ‘சின்மே’ எனவும் வருதலுமது. ‘மயூரம்,’ ‘கூடோத்துமா’ விகாரம், ‘காரிகேளி;’ ‘சிங்கம்’ விபரியயம், ‘பிருஷோதரன்’ வன்னகாசம், ‘அஞ்சம்’ வன்னாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின் பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும் விதியின்றி வருதலின், வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையன் றேவெனின்; அடிப்பாதிற் தொடையும் இன்னேனாகவும் காரணமாகச் சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வட மொழியினும் ‘அபிமாஷம் மஷத் குர்யாத் சந்தோபங்கம் நகார யேத்’ எனவரும். ‘பொற்குடம்’ திரிதல், ‘சண்முகம்;’ வாங்குமல்; ‘வாசேன்’ என்பனபோல ஆதேசமென்பர். வன்னலிகாரமும் ஆதி விருத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வர். ‘அராஅப் பாம்பு’ சிலமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். ‘பொற்றூவி’ இருமொழியுற் திரிந்த விகாரம். ‘தொண்ணூறு’ இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. ‘ஆந்தை;’ ‘பூந்தை’ உபயபதமுங் கெட்டலோபம். ‘மராஅடி’ பூர்வபதலோபவிகாரம். ‘பனாஅட்டு;’ ‘அதாஅன்று’

பூர்வபதவிதாரம். அடி, அட்டு, அன்று என்பன உடம்படுமெய் பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

‘பின்னரும்’ என்ற லேசத்தாலே ‘இளிகடிந்தார்;’ ‘இளிக்கடிந்தார்;’ ‘குளங்கரை;’ ‘குளக்கரை’ ‘இல்பொருள்;’ ‘இல்லையொருள்;’ ‘இல்லையொருள்;’ ‘இல்லாப்பொருள்’ இவையெல்லாம் விதற்பம். வைசேடிகம் உறழ்ச்சி என்பதுவுமது. ‘கலீந்தி’ விகாரவிதாரம். ‘மேற்றினை;’ ‘பொன்னி’ வருமொழிவிதாரம். இப்புணர்ச்சிவிதாரபேதமெல்லாம் அம்மூன்றினுடக்கிக்கொள்க. ‘காடுகிடுவோன்;’ ‘காடகபிறந்தோரே;’ ‘பிரமரி. ி;’ ‘ஹீ ஏதென்’ என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். ‘பெறுவழிப் பெறுமை பிரகிருதிபாவம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

இனி இயைந்தசொற்களாவதென்னெனின், சிலமொழியிற் றெழுத்து முன்னர்ப்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்ப்பிறந்துகெடும் இவ்விரண்டும் முறையிற்றிந்து கெடுவன ஒருங்கு சின்று பணருமாநின்மையிற் புணர்ச்சியென்ப தொன்றில்லையாமென்பார்க்கு அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத் தின்கண்ணே உணர்வாராகலின் அவ்வோசை கேட்கின்றி உள்ளத் தின்கண் சிலபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சிபோலப் புணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூடி காட்சிய னவை, பூர்வபதத்தினிற்றெழுத்தும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத் தும் தாப்பிசையென்னும் பாசபந்தம்போலப் புணர்வதன்றிப் பூர் வபதமும் உத்தரபதமும் யோகாங்குலீசியாயம்போலப் புணராவா கலின், “ஶுத்த சொல்லி னீரு கெழுத்தொடு - குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியைய” என்றார் தொல்காப்பியர். தருக்கன லார் எழுத்துக்களைப் பிறந்து கெடுமென்பர். சத்தனலார் கெடாது நித்தியமாமென்பர். ‘பணி பணம்;’ ‘கரிகரலீலை;’ ‘வஞ்சகரீரம்;’ ‘கரிகணபம்’ என்பன பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமானுத்தக மென்பார்க்கு ‘வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்;’ ‘அடிய னாந்தான்ருயதெல்லாம்;’ ‘கோடாதசெக்கோல்’ என்பனபோலக் சேவலபதமாத்திரையாய் சிந்தனவென்க. இனிப் ‘பாலாறு;’ ‘பாலா;’ ‘பால்;’ ‘பா.’ எ-ம். ‘கா;’ ‘காலி;’ ‘காலிரி.’ எ-ம். அக்கர ச்சுததமும் அக்கரவர்த்தனமூமாய் வந்து பொருள்வேறுபட்டதற் போல ‘அராஅப்பாம்பு;’ ‘யூனைக்கோடு;’ ‘மரவேர்;’ ‘ஒருமாரை;’ ‘ஆற்றை;’ பூற்றை;’ என எழுத்துக்கள் யிக்குக்குறைந்துத் தொகை க்சொற்களாக நின்றாலும் வேறு பொருள்படாவென்க.

எழுத்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும் நிலைமொழி யோடு வருமொழி புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன் சொல்லச் செலி கருவியாகவுணர்ந்து மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத் துக்களைப் பின்னருமுணருமாற்றால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல் லாம்வேறுவேறடையாளமாக எழுதிய வடிவெழுத்திற்குப் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்பு—முருவுரு வாடி யகரமொ டியிர்த்தலு— மேனை புயிரோ ருபுதிநிக் துயிர்த்தலும்.” எ-ம். “மெய்யி் நெல் லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செலி கரு வியானுணரும் ஒலியெழுத்துப் பெருமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி வடிவெழுத்தும் பதினேழ்மொழிவ டிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெருதறியக்கிடத்தமையானுமெ ன்க. “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.” “மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமாக வின், வேண்டாமென்க. கன்னூலார் “புள்ளிவிட்டு” என்னுஞ் சூத் திரத்துள் ஒற்று முன்னும் உயிர் பின்னும் என ஒலியெழுத்திலக்க ணத்தை வடிவெழுத்திலக்கணத்தோடு ஒருக்கோதினானென்க. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வேண்டாவோவெனின், தமிழெழுத் திற்கு எகர ஓகர மெய் புள்ளி பெறுதலின் கேண்மிமெனக் கொள்க.

(க)

உஎ. நித்த மதித்த மலுக்குலுக் காந்தொகை சிற்றநிலை, மெய் த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்த்தம் விபரியமாம், பொய்த்தொகை யாறுமல் வாரிணர் தோன்றுப. பொருட் பெயர்ப்பின், வைத்த கினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வாணுதலே.

இஃது அத்தொகைகட்குப் புணர்ச்சிவிசற்பத்தால் மறுவலுங் குறி கூறுகின்றது. நித்தமுதலாக விபரியமயிரக ஆறும் அவ்வறு வகைத்தொகையினும் ஏற்புழித் தோன்றி அப்பெயர்பெறும். எ-று.

வடனாலுட்பாத்தமும் விபரியமும் இல்லையாயினும், அவற் றின் விசற்பங்கண்டு யாமேகுறிகூறினும்.

உ-ம். ‘ஒருகலம்;’ ‘ஒருபொருள்’ இவை தவிருவில் வந்த நித் தியம். ‘ஒன்று தேரினான்’ என்னுஞ் சிந்தாமணி விகாரம்: தேரொ ன்றினான் எனினமையும். ‘ஒன்றுடன் தன்னக் கெடும்;’ ‘தன்றோ ணுங்கி னொன்றுகைம் மிகுஉம்’ என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு ‘தன்றொ ன் தன்னக்கெடும்’ எனவுரைத்த பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. ‘தன்றோணுங்கி னொன்றுகைம் மிகுஉம்’ என்றே கொள்க.

‘கைம்:மிசல்’ ஒருசொல். ‘கிழக்கேமேற்கு’ என்பது உம்மைத்துவத் துவனில் வந்த சித்தியம். ‘கீழ்மேற்கு’ என அசித்தியமாகாமை “இருதிசை புணரின்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியாலறிக.

“இரண்டிழுத லொன்பா னிறுதி” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற ‘இருமா’ ‘இரண்டிமா’; ‘மூவுறுப்பு’ ‘மூன்றுறுப்பு’; ‘நாற்கடல்’ ‘நான்குகடல்’; ‘ஐயறிவு’ ‘ஐந்தறிவு’; ‘அறுமுகம்’ ‘ஆறுமுகம்’; ‘எழுகடல்’ ‘எழுகடல்’; ‘எண்டிசை’ ‘எட்டுத்திசை’ எ-ம். ‘ஐவாய வேட்கையவாவென்பர்’ எ-ம். அசித்தியம் வரும்.

‘புதல்வரைப்பெறுதல்’; ‘மன்னரைச்சேர்த்தொழுகல்’; தூற் றுவரைக் கொல்லி’; ‘சேர்த்தாரைக்கொல்லி’; ‘நம்பியைக்கொணர் ந்தவன்’; ‘நங்கையைக்கொணர்ந்தவன்’; ‘கொற்றனைக்கொணர்ந்த வன்’; ‘வண்டினைக் கொணர்ந்தவன்’ என உருபு தொகாமலே அலா க்கு வரும். அது “உயர்திணை மருங்கி னெழியாது வருதலு—மஃ றிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலைபலுஞ்—சாரியை புன்வழித் தன்னுருபு சிலையலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

‘இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்’; ‘கேளிர்ப்பிரிப்பர்’ என விகாரத் தால் உயர்திணைமருங்கினெழிந்து லுக்கு வரும்.

‘சூத்திரகாரன்’; ‘கும்பகாரன்’; ‘உடைகாரன்’; ‘கட்டியங்கா ரன்’; ‘இசைகாரன்’ என உபபதசமாசன் வரும்.

‘பலாக்காய்’; ‘மாங்காய்’; ‘நாங்கனி’; ‘நாவிட்டம்பு’ எனப் பாக் தம் வரும்.

‘அணிக்கொம்பர்’; ‘கடைக்கண்’; ‘அரைக்காசு’; ‘முன்றில்’; ‘மீகண்’; ‘செய்த வேன்வியர்’; ‘எய்தியசெல்வத்தர்’; ‘வீழ்ந்தபாசத் தர்’; ‘அறஞ்சொல்லுகொஞ்சத்தான்’; ‘சுழிந்தவுண்டியர்’; ‘வேண் டாவுயிரார்’; ‘அருங்கேடன்’; ‘கொண்டகழ்த்தாக்கி’; ‘உச்சிக் கூப்பிய கையினர்’; ‘வீதகாசி’; ‘பெண்ணணங்கு’; ‘வாய்ப்பவனம்’; ‘முகமகி’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் உபமிதசமாசனும் தத்திதனு மாக வரும்.

(80)

உஅ. சுட்டெழுத் தாதிபந் தப்பத மாகத் தொகவவற்றி, னெட் டெழுத் தொன்றல் சவன்னத்தி னீட்சிபின் னீட்சிதலைப், பட்டுமற் றொரச் சிபைந்தாற் குணமுற் பதந்திரியக், கட் டழித் தத்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கனக்குழைய.

இஃது அத்தொகைக்கும் மேல்வருத்தத்தினுக்கும் வருஞ் சந்திவிதியும் அவற்றின்குறியுங் கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுத்துக்களாய் சின்று தொகச் சுட்டெழுத்துக்கிணமாகிய சுட்டெழுத்தொன்று வருதல் சவன்னதீர்க்க மெனப் பெயர்பெறும். தத்த:மினமல்லாத சுட்டெழுத்துக்கள் வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும். நிலைமொழிதிரியத் தத்தி தப்பிரத்தியயம் வந்து புணர்தல் ஆகிவிருத்தியெனப் பெயர்பெறும். எ - று. எனவே, மேல்வருத் தத்தினுக்குத்தோற்றுவாய் செய்தது உமாயிற்று.

‘தானப் பிரயத் தினத்தா லொக்கு—யின்வெழுத் தெல்லாள் சவன்னமென்ப.’ ‘முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப.’ இவை உரைக்குத்திரம்.

உ-ம். பத+அம்புயம்=பதாம்புயம், சுசி+இந்திரன்=சுசிந்திரன், வெகு+உவமை=வெகுவமை, வத்து+உவமை=வத்துவமை எனச் சுட்டெழுத்து முற்றும் தத்தெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சவன்னதீர்க்கமாம். அர்த்தபாசரன், திருக்காமீசரன் என சுட்டெழுத்து முதலாய்ச் சவன்னதீர்க்கம் வருதலுங் கொள்க. கங்கா+உதகம், குல+உத்துங்கன், ரா+இந்திரன் என சின்று, கங்கோதகம், குலோத்துங்கன், ரோந்திரன் எனப் பிறிதோரச்சு வந்த குணசந்தியாம். பிரய+எவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம். பிரய+ஒதனம்=பிரமோதனம். எ-ம். கரும். குள+ஒதனம், விம்ப+விட்டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓசாரத் திரியாமலும் வரும். தசாதன்மகன் தாசாதி, சனகன்மகன் சானகி, இருடிகணால் ஆரிடம், இந்திரனுல் இந்திரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறத்தான் கௌசல என்பன விருத்தி. (கச)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

மூன்றாவது த த் தி த ப ட ல ம்.

உக. தன்னுந் தொடர்மொழி பெல்லா மொழித்துமுற் சொற்
றனைப்போய், மன்னும் பிரத்தியமேதத்தி தாந்தம் மொழி
ததனைப், பன்னும் பொழு வல்லையான் முயன்றண் டவன்
வலைய, நென்னும் பகுபதப் பேராக் குறிப்புமுற் நென்
றறியே.

இது தத்திதனிலக்கணக்கூறுகின்றது. முற்சொற்றன்னைத்
தன்னுந் தொடர்மொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிர
த்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாத்தத்தையுடைய சொல்
லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டும்பொழுது
வலையான் முயன்றண்பவன் வலையன் என்னும் பகுபதக்குறிப்புப்
பெயராம். எ - று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவட்சாதீனம். 'பிரித்
தனர் காட்டல்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரும் அருவா
ளசிலத்தான் அருவானன், சோ, சிலத்தான் சோழியன் என வரு
மென்பர். பொதுப்பட 'முற்சொற்றனை' என்றதனாலே, தனிச்
சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுக்கொள்க. ஆதலிற் தொகையுள்ளும்
முன்னின்ற மொழியை விட்டுப் பின்னின்ற மொழியைக் கெடுத்
துப் பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னின்ற மொழி
யைக் கெடாது முற்றும் முன்னின்ற மொழியாக சிறுத்திப் பிரத்
தியயக்கூட்டி முடித்தலுமாக. (க)

க.உ. சாமா லியபவ் சியப்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்வே
முமா லவற்றின் விசுதியு மூன்றென லாகித்திக்குஞ்
சோமா னனத்திரு வேனா ரட்டிற் தும்கூட்டை
சாமா னியத்தன திக்கிருத் தோடுந் தலைப்படுமே.

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றுள் ஒன்றன்விசுதியுங்
கின்றது. சாமானியத்தத்திதன், அவ்லியயத்தத்திதன், பாவத்தத்திதன்
எனத் தத்திதன் மூன்றாகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்
றும். அவற்றுள், சாமானியத்தத்திதனுக்கு னவ்வொற்றும், னவ்வொ
ற்றும், ரவ்வொற்றும், கி று து என்னும் மூன்றுயிர்மெய்யும், மகா

வொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திங்ென்னும் வினைமுற்றுச் சொற்கும் கிருத்தென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர்க்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய் நிற்கும். எ - று.

ஆமென்னுது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருற்பாவமென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கு ஈறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட் சில இடைசிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுதலுங் கொள்க. சாரியை பற்றுசுபோல விசுதிபதவுருபுகளினிட நின்று புணர்த்தலுது. இக்காலத்துக் கம்மியர் பற்றுசின இாகியென்பர்.

உ-ம். குழையன், குழையன், குழையர், குண்டுகட்டி, காது, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொல்காப்பியம், அவியம், பாணினியம், கௌடம், திரமிடம், குழையின, வில்லி, வாளி, ஈம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, கங்கை, கௌசலை. எ-ம். குலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம். இருவகைமொழியினும் வரும். தொல்காப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரன்றோவெனின், "முதலிற்குறும்" என்னும் ஆகுபெயர்ச்சுத்திரத்தான் சேனாவரையர் வெத்பன் சேர்ப்பன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புப் பெயரென்பார்களானும், ஈறுநிரிதல் ஆகுபெயர்க்காகாமையறிக. பெயரியலிற் றொல்காப்பியர் கூறியபெயர்களுட் சிலவொழிந்து பெரும் பான்மையும் வரும் பெயர்களுல்லாம் தத்திதனென்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரைனையன் இது தொகைசிலத்தொடர்மொழி முற் சொல்லாய் சின்று வரும். கணங்குழையான், பொற்றொடியான் என்பனவுமது. தெலுங்கன்சொல் தெலுங்கு, வடுகன்சொல் வடுகு இவை தொகைசிலத்தொடர்மொழியுள் முற்சொற்றன்னைசிறுத்தி அதனொடு தொக்க சொல்லென்னும் பிற்பதத்தையழித்துமுற்சொல்லின தீற்றினையுழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒரு மொழியினும், பொருப்பரசன்மகள் பொருப்பரசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தான், வந்தார், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன எனத் திங்ென வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவன், வந்தவர் எனக் கிருத்தோடும் வரும். தின், பாய்த்தன், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருற்பாவபதத்தோடும் வரும். (உ.)

உக. உண்ணு மதனு லுரைக்கு மிதினை யுதனொடொக்கு
மெண்ணு மதினை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும்
பண்ணு மதினைப் பயிலு மிதற்பல வற்றினையு
நண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்கு நண்ணுதலை.

இது சாமானிய தத்திதபேதங் கூறுகின்றது. அதனாலுண்
ணன் முதலாகப் பலவற்றினையு நண்ணுமென்றதலீருக வரும்
பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிிற்கும் சாமானியதத்தித
னும். ஏ - று.

‘உடையான் நிரவிய விடுத்தன் விசேஷம்.’ இஃதுரைச்
சூத்திரம்.

அதனாலுண்ணலாவது விலயன். இதனையுரைத்தலாவது வை
திகன், பொளராணிகன், கவினன். உதனொடொத்தலாவது பொண்
ண்ணன், மயிலண்ணன், களகசுதிர்சன், இருடிதுல்லியன். அதனை
யெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதர்ப்
பன், கைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிசேர்ப்
பன், மலையமான், புனளுடன், தயிற்சாடன், புலியூரன். சுங்கிருத்
தலாவது சோழாடன், பாண்டாடன், பட்டினவன், நாகரிகன்.
அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிற்சலாவது கூத்
தன், சிருத்தன்.

பலவற்றினையு நண்ணலாவது சுண்ணரைத்துரையாத பொரு
ள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாகியையும் காலத்தையும்
அவயவத்தையும் அவற்றே நுடியைத்த வினைகளையும் கொள்க. சுண்
ணரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி,
வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன்,
செய்யன், தீர்க்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, தீதா என வரும்.
எண்ணாவது பஞ்சவர், அட்டசகச்சிரர், பஞ்சகம், அட்டமம், தச
மம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒருவர், இருவர்,
எழுவர் என வரும். சாகியாவது பார்ப்பார், அரசர், வணிகர்,
வேளாளர், பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என வரும்.
காலமாவது விசாகனி, பாணியான் என வரும். அவயவமாவது
கண்ணன், செவியன், தத்தி, ரும்பி, கரி, பணி என வரும். அவற்
றே நுடியைத்த வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் என வரும்.
கச்சினையுடுத்தவன், கழலினன்கட்டினவன் என்னு் தொடர்மொ
ழிகள் கச்சுக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மந்தையுறையும்
வினைச்சொல்லும் போய், அன்னென்னுமீது வந்து, சாரியை

பெற்று, முற்சொல்லோடு புணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிட்டனாகப் பொருள்பட்டு உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலைக்கினலியோடு வேறுபாடில்லாவுடைய வன்மேனின்றன. ஒழித்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (௩)

உஉ. வல்லா ிளங்கொங்கை மாடே ியுற்து மகன் மகன்மற், றல்லா முறைவருக் கங்கி ியுத்தனைன் றுதல் புறஞ் செல்லா துடைப்பொருண் மேனிற் கு மித்தத்திதற்பொரு ண்மை, யெல்லாம் விசிட்டங்கொன் சாமா வியமென் றியப்புறரே.

இதுவுமது. இவற்கு மகன் முதலாகப் பத்தனீருக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்கும் சாமானிய தத்திதனும். ஏ - று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்டமொருபொருட் கினலி.’ இவை உரைசகுத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது கார்த்திகேயன், காங்கேயன், வைகடேயன், வைச்சிரவணன். மகனாவது பார்ப்பதி, பாசிரதி, பொருப்பரசி, சாத்தி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காருத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமன், தமர், நமன், நமன், நமர், நமன், நமன், நமர், மதியர், அஸ்மதியர், துவதியர், புத்தமதியர், ததியர். இவையல் லாத முறையாவது தந்தை, எந்தை, நந்தை, தங்கை, எந்தை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, பிதாமகன், பொத்திரன், பிதிர்வியன், மாது லன் என வரும். நம்பி, நங்கை, என்பன முறையன்றி வத்திருவி வட்சையாகலின், இதனுக்கு ஈயகனுள் அடங்கும். பத்தனாவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையான்மேற்பட உடைப் பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத் தின்மேனிற்ருர் தத்திதப்பிரத்தியயம். ஒருசார்வடநூலார் அவ ற்றை விசேடியத்தின்மேனின்றவெனவும், இவற்றை விசேடணத் தின்மேனின்றவெனவுங் கூறுவர்.

இனி அன்றினையினும் இவ்வாறு ‘பரியது,’ ‘கூர்க்கோட் டது,’ ‘நல்லாளுடையதான்,’ ‘தொல்காப்பியம், பாணினியம், ஐத் திரம், ‘யானெனதென்னுஞ் செருக்கு,’ ‘போகாதம்,’ ‘தமது பாத் துண்டற்றல்,’ ‘தனதாயிற்றனுமதனைவழங்கான்,’ ‘சினதேபெ ரும,’ ‘அஃதில்லாருடையதுடையரோ,’ ‘தன்னைத்து,’ ‘பிடித்தெ ருவும்,’ ‘வகைதெரிவான் கட்டே’ என வரும். இனித் தனது, தம

என்று அஃறிணைக்கண் இருமையினும் வேறு வந்தாற்போல உயர் திணைக்கண் தனன், தனன், தனர் என வாராமையானும், சிவன் தமர், மணிவண்ணன் தமர், நமன் தமர், கல்லாமா வன்னுத்தமர் என இருமையினும் வருதலானும், “த ந து எ ன்னுமவை” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் இவற்றை இருமைக்கும் பொதுவென்றும் முதலுமீறும் பிரிக்கப்படாவென்றுக் கூறுவர். இக்கருத்தறி யாத நச்சினர்க்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி நின்று ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவர். ‘மதன் தந்தைக் காற்று முதலியிவன்றத்தை.’ எ-ம். ‘நல்லினங்கோசுரத்தத்தை.’ எ-ம். வருதலின், தந்தை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். “காலக்கினவி” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட அன்னீறு குழையென்னும் மேலைக்கினவி யொடு வேறுபாடிடலவாய் சின்றதென்பர் சேனாவரையர். அஃறிணைக்கும், விற்காமன், குறைச்சாத்தன் என்ற தொகை பிரித்து தனித் தனி சின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருள்படும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரித்து தனித்தனி சின்றவழி வில், குழை எனப் பொருள்பட்டு, இ, அன் என்பன உடையவனென்றாகப் பூண்டவனென்றாக யாதானுமொருபொருள் படாமையற்றியென்க. இனி நச்சினர்க்கினியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினையுதற்பெ யரைத் தோற்றுவித்து சிற்கும் அன்னென்னும் பால்காட்டிமீறு சின்று உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து சிற்குமென்றார். விசிட்டங்கொளலாவது இப்பொருளை யுடையவன் இவனெனவும், இவனுடையது இப்பொருளைனவும் இருவகையாய் சிற்றல். குறவி, மழவன், மற்றையான் என்பன அவ்வியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (சு)

கூட. பேர்கொண்ட சுட்டுப் பெயரிற் பிளந்து சில் லாவிடனு, நேர் கொண்ட வெண்சுட் டெகாரங்க னோழொடு சிற்றனவு, மோர்கொண்ட வேழனிடப் பொருள் காட்டு மிடைச்சொற் களார், தோர்கொண்ட பூங்குழ லாயவை யாவிய தத்தி தனை.

இஃது அவ்வியயதத்திதனொறு கூறுகின்றது. சுட்டுப்பெய ருட்பிளந்து சில்லாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளோடு சிற்றனவும், ஏழாம்வேற்றுமையிடப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழி க்கு அவ்வியயதத்திதனும். எ - று.

உ-ம். ஆக்குக்கொண்டான், ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான் என வரும். இவையெல்லாம் “சுட்டுச்சினை” மீடிய மென்றொடர் மொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “மன்னுஞ் சின்னு மானு மீனும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் காட்டிய எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். ‘பேர்கொண்ட’ என்ற விதப்பால் யாண்டி, யாக்கு எங்கு என வினாப்பெயருட் பிளந்து சில்லாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை எண்ணெடு சிற்ற எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், எவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவ்வாப், அயிடை இவை “சுட்டுமுதல் வயினு மெகாமுதல் வயினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தார்காட்டிய எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். என்னாலில் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனக் காட்டியனபுமன்ன. ‘அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமினெமக்கே’ ‘வடாது வேங்கடம்’ ‘தெனாதுகுமரி’ ‘குணாது கடல்’ ‘குடாதுகுடகம்’ என்பன குடக்குள்ளது குடாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, குணக்குள்ளது குணாது, சேய்மைக்கண்ணது சேய்த்து, அணிமைக்கண்ணது அணித்து எனப்பபிம். இவற்றைச் சேனாவரையரும் “இன்றில்” என்னுஞ் சூத்திரத்தன் எழாம்வேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பர். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்தினைன்பது ‘பகுபதப்பேராக் குறிப்பு முற்று’ என்றதனாலாக. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யத; தத; அத: என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின், இவ்வயின், எவ்து, அங்கு, இங்கு எனவருஞ் சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டுப்பெயரையும் வடமொழியார் விவட்சிதார்த்தமென்பர். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக சிறத்தி உயிர்மயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவை தொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியயதத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். “சுட்டு முதல்வயின்” என்பதும் அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ‘ஒருமொழியாக்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியயதத்திதனென்க. சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக சிறத்திக் கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும்,

அவ்வயின் இவ்வயின் முதலாயின் சொற்கள் அவ்வியயதத்திதன தல் தெரிய. ஆனென்பது “அதுச்சொல் வேற்றுமை புடைமையா னுங்—கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னுளும்.” எனப் பெயரின் பின்னின்று ஏ. னுருபுமாய், “வினைமுத லாணு மான்வந் தியை பும்” என ஏ. ாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்லுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி நின்று, அவ்வியய தத்திதனாயிற்று. (இ)

கூச. முட்டாறு கூறிய பல்வகைப் பண்பின் முதனிலையும் கட்டாள் வாண்பெண் முதலிய நாமமும் கைகலந்து பட்டார் மலர்க்குழ லாய்தன்மை காட்டிய மைபுகரத் தட்டாம னிற்பது வேராவ தத்திதன்நண்டமிழ்க்கே.

இது பாவதத்திதனாறு கூறுகின்றது. பண்பின் முதனிலை யோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருத்திப் பாவதத்திதனும். எ - று.

‘பாவத் தன்மை பகருங் காலே.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, தெரி, பெரு என நின்று, மகரவை காரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை, தெரிமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண் பின்முதனிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவளபாவம், தாவளி யம், தவளிமா, சீவிமா, என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளான்மை, குடிமை, செங்கோண்மை, வள்ளன்மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமீபமை, இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன்.

‘வேத்தனும் வேத்து தெடும்’ முரசுகெழு தானை மூவருள்ளு— மரசெனப் பட்டது சினதே பெரும.’ இவற்றுள் வேத்து, அரசு என்பன வேத்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை எனப் பாவத் தன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும் புந்ஸதுவம், ஸ்திரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும் ‘பிறனிபலான் பெண் னை நயவா தவன்’ ‘காடுனாந் நல்லான்மை பண்டெடையேன்’ ‘பொருண்மைசுட்டல்’ என்பனவுமது.

இனிச் ‘சொண்மைதெரிதல்,’ ‘பொருண்மைதெரிதல்’ சொற் றெரிதல், பொருடெரிதல், ‘இளமைத் தன்மைக் குளமெலித் திரங் கல்’ இளர்த்தன்மை, ‘மூப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ மூப்பத்து முத் தேவர் ‘இருமைவகை தெரித்து’ இருவகை, ‘இம்மைப் பிறப்பிற்

பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெழுத்தினியல்பைகா
ரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெய்தபூசல்'
இருபேராண்மையர் செய்த பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடி
மையாண்கண், 'ஆண்மை யடுத்த மகனென் கினலி' ஆண்டுத்த மக
னென்கினலி, [அலிதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்] 'வல்லதரசு'
'வல்லதமைச்சு' 'செங்கோல னல்லன் கொடுக்கோலன் நெவ்வடு
போர்—வெங்கோப மால்யாண வேந்து.' என வருவனவெல்லாம்
தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப்பொருளையேயுணர்த்தலின்,
பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்தி
தப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரை
லோக்கியம் என்பர் கர்ணாதாசாரியர். சதுர்வர்ணம் என்பத
னைச் சாதுர்வர்ணியம் என்பர். இனிச் 'குடிமையாண்மை' என்
னுஞ் சூத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனா
ரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென்
பர், நச்சினூக்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண்
பின்மேலும் பண்புடைப்பொருளின்மேலும் நிற்குமென்பர். இனி
'காணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெரு
ந்தக்கதில்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர்.
அருளுடைமை பொறைபுடைமை என்றால் உடையனாயிருத்தலெ
னப் பொருள்பட்டுப் பாவதத்திதன்மேனின்ற தத்திதன். சாத்த
னுடைமை என்றால் சாத்தன துடைப்பொருண்மேனின்ற பாவத
த்திதன். வடமொழியினும் கிருபாலிட்டத்துவம், தேவதத்தவீசி
ட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவத்தின்மேனின்றது, முன்
னது சுவாமியியாபாரகுணத்தின்மேனின்றது. இனித் தச்சனது
தொழில் தச்செனவும், கொல்லனது தொழில் கொல்லெனவும்,
கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான் தச்
சன், கொல்லுத்தொழிலையுடையான் கொல்லன் எனப் பொருள்
கொண்டால், சாமானியதத்திதனும். 'தச்சு வந்தது?' 'கொல்லு வந்
தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தப்
பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவிய்னுட் காட்
டியதானுமறிக. இவையெல்லாம் விலட்சாதினமென்னுஞ் சொல்
லுவான் குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மையாண்மைகட்குப் பொருள் கட்டிலனாகிய அமை
தித்தன்மை ஆளுத்தன்மையென்பர் நச்சினூக்கினியார். அது.
பொருத்தும். (௧)

மூன்றாவது தத்திதபடல்ம் முடிந்தது.

திங்நுப்படல்ம்.

௧௩. முன்னிலை யேவலொருமைச் சொற்போலு முதனிலைக
ளின்னிலைத் தாது பகுதியென்றஞ் சொப்பே முலையா
யநிலைத் தாது சகன்மகத் தேடு மகன்மகமாய்ப்
பின்னிலை கிப்பே விற்கா ரிதமெனப் பேர்பெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச்
சொற்போலும் நடவா மடி என்று தன்னாலிற்கூறிய முதனிலைத்
தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெ
றும். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பி
வருவி என விய்யோடு நின்று காரிதமெனவும், பெயர்பெ
றும். எ - று.

காரிதமெனினும் ணிசத்தமெனினும் ஒக்கும். 'விய்ய ணிசத்
தங் காரித மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

“வினையின்றொருகு,” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண், தின்,
செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார்தாதுவென்பவென்று சேனா
வரையருமுரைப்பர் முன்னிலையேவலொருமைச் சொல்லாகுமெ
ன்னுது போலுமென்றது முதனிலையென்னுந் தாதுக்களும் வேறே
முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்ப தறிவித்த
ற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நட
த்தல், வருதலெனப் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்முன்றிடத்திற்கும்
பொதுவான தொழிற்பெயராய் நின்று, பின் காலங்காட்டுமிடைநி
லையெழுத்துக்களோடு வரும் விருதிகளை அடைந்து, நடந்தேன்,
நடந்தாய், நடந்தான் என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமி
டைநிலைதோயிறுதியோடுமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வா
ராய் என்பன ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையே
வலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா என்பன தாமே முன்னி
லையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைகெல்லாம்
ஏவல்வினையாயின், முன்னிலைவிருதியொழியத் தன்மைவிருதியோ
டும் படர்க்கைவிருதியோடும் கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவரு
தல் இடவழுவாதலின், பொருந்தாவென்க. ஏவற்சொல்லுதாரண

மும் வடநான்முடிபும் தொல்காப்பியச்சூத்திரமும் 'மற்-தேயும் பிரேனை செய்யா யெனல்செய் யெனக்குன்றமே' என்பதனுள் விளக்கக் காட்டுதும்.

இனி அகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சே, விடு என வரும். இவ்விரண்டுங் தேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' என்றும். 'செயப்படு பொருள்குள் ழுவனை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டுஞ் சகன்மக மகன்மகம்.' இஃதுரைக்குத்திரம். "வழங்கியன் மருகிற் குன்றவ குன்றும்." என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனாவரையருமுரைப்பர்.

ணிசக்தமாவது எவுவாண்வினையும் இயற்றுவாண்வினையும் உடனே தோன்றுமேவற்கருத்தாவின்வினை. 'ஐற்றிவெழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பி' 'தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி' ஊட்டி, தீற்று, ஐட்டி, கூட்டி, தேற்று என ஸ்பீடியின்றித் திரித்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருள் சகசு ணிசக்தம். 'தேற்று வெழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்' 'உட்பாட தேற்ற தவர்' என்புழித் தேறுவொழுக்கம், தேறுதவர் எனப் பொருள்படுமாலெனின், இதனைப்பகுதிப்பொருள் விசுதியென்னுஞ் சுவார்த்தத்தில் வந்த காரி தமென்பர்.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்தவாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இத்தவயலுமுதவனத்தணன்' இத்தவயலுமுடித்தவனத்தணன், 'காடுகொன்று காடாக்கிக் குளந்தொட்டி' காடுகொல்வித்து காடாக்குவித்துக் குளந்தொடுவித்து எனவும், 'உழுவாருலகத்தார்க்காணி' உழுவிப்பார் எனவும், அநுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவதனை அந்தர்ப்பாவிதணிச்சு என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குரித்தே." என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதுமது

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவல் வினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் நில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெயரெச்சப்பொருட்டாயும், புடைபரந்து வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்லாய் நின்றவிடத்து அம் முதனிலை பிரிந்து நின்று வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப்

பொருட்டாயும் சிற்கும். உ-ம். 'வரிப்புனைபத்து' வரிந்து புனைபத்து; 'அறுவேறுவகையின்' அற்று வேறு வகையின்; 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த; சாக்குத்தினுன் சாவக்குத்தினுன். எ-ம். பொருதகர் பொருத தகர்; அடுபுலி அட்டபுலி; 'சொற்பாலமுதிவன்' சொல்லம்பகுதி. எ-ம். 'அறிகொன்றறியான்' அறிதலைக்கொன்று; 'கெடுவாகவையாதுலகம்' கெடுதலாகவையாது. எ-ம். பொருன்படுதல் காண்க. 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை—தீரா விடும்பைதரும்' என்புழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைத்தாது முற்றாய் மடிவனவுமுன. உ-ம். 'உறுவது சீர்துக்கு கட்டும் பெறுவது—கொள்வாருங் கள்வருகேர்' என்புழித் திருவள்ளுவருள் கேர் கேர்வர் எனவும்; 'ஏயேசிகர வற்றுள்ளே' என்புழித் குத்திரத்தின் சிகர் சிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்ட சிற்றும்.

இன்னும் 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி—மாசறு காட்சி யவர்க்கு' என்புழிக் காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய சத்திதனிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரித்து எழுவாயாய் சிற்பதுங்கொள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப் பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் வினைகளுமுன. உ-ம். 'காடலொடு பெயரியபொலம்'; 'முபெனப் பெயரிய வேற்றுமை'; 'அழகிய சொக்கர்'; 'பேதைக் கமர்த்தன கண்'; 'பைத்தபாம்பணையான்'; 'மைத்த கூத்தல்'; 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான்'; 'கூட்கூர்ந்தான்'; 'முதலாவேன தம் பெயர் முதலும்'; 'அவ்வித்தழுக்கா றுடையானை'; 'கடுத்தது காட்டுமுகம்'; 'சுகாணை யொற்றிய'; 'சரும்பையொத்தான்' எனப் பலவகைப் பெயரடியாயும் பிறத்த வினை வருதல் காண்க. கடங்கரோதி, கடியதி, துலயதி என வடமொழியிலும் வரும்.

'பெயரடியாகப் பிறத்த வினையினைச்—சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர்—நாம தாதுவென கவிலவது மதுவே.' இஃதுரைக்குத்திரம். (க)

கூக. பன்னிய போதறி லாதேச மென்னும் பாப்ணாயத மின்னிய கர்த்தரி கீங்காதிக் கந்த வினை முற்றிலே முன்னிய கர்த்தரி கர்மணி பாவயிம் முன்றிடத்து மன்னிய தவ்வெனச் சொல்லாற்பெனபதம் வந்தெய்துமே.

இது பரப்பைபதமும் ஆற்பனேபதமும் கூறுகின்றது. கால முணர்ச்சிய லாதேசமென்னும் பரப்பைபத வினைமுற்றுச்சொற் கள் கருத்தாவில்லது வாரா. லாதேசமென்றுத் தகடுபெற்றுங் கூறப்படும் ஆற்பனேபதம் தனியே கருத்தாவினும் யக்கென்னுஞ் செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும். ஏ - று. என்னை! 'முனைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ கர்மணி மொ ய்த்தயக்கே' என வருதலினென்க.

திருத்தவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்த் தாப்பிசையென் னும் பாசபத்தம் போல கின்றது.

போது காலம். லாதேசமென்பதனை ஆற்பனேபதத்தோடுங் கூட்டுக.

திங்கனையும் தங்கனையும் கவ்வொற்றீராய் கடமொழிவி னைமுற்றுச் சொற்கு வரும் பெயரைத் தர்ச்சம தற்பகமாசத் தமிழ் மொழிவினைமுற்றிற்கும் மாங்கூறியது ஈண்டு யிருதியும் பயனாயிற் றென்க. பயனென்னையெனின், கவ்வொற்றும் மகா அகரமும் பயன்படுதலன்றி மற்றைப்பதினோரொழுத்துத் தமிழ்மொழியின் சின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றத்தங்க வருமென்று வினங்கக் கூறுது மொழிக்கு முதலொழுத்துக் கூறுவார்போல "சட்டியா யெகர வினாவழி யட்டவை—யொட்டி கட்டி முதலா கும்மே." என ச்ருத்திரஞ்செய்து கண்ணுபார் சட்டிய வுதாரணத்தால் கவ்வரி யிற் பதினோரொழுத்தம் பயன்படாமையொக்கும். மொழிமுதலி டையினின்று பயன்படாமெழுத் துக்கெல்லாம் சுற்றிலே ஓற்றிய் சின்று உயிர்முதலிய சொல்லோடு புணர்ந்து பயன்படும். அவ்வாறு கவ்வொற்றுத் திங்கனவும் தங்கனவும் ஈராய் கின்று, உயிர்முத ன்மொழியோடு புணர்ந்து பயன்பட வருதலினென்க.

சடகோபர் "பற்பகாப னுயர்வற வுயரும் பெருத்திறலோ— னெற்பரன்" என்றாராதலின், பரஸ்மைபதம் ஆத்மகேபதம் என் னாது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்பைபதம் ஆற்பனேபதம் என் றும். அவை பிறனுக்குப் பதம் தனக்குப் பதம் என அனுகூய் கின்றன.

'ஆர்ச்சிய கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பத மென மொழிப.' 'கர்த்திரு கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாற்பனே பதமென மொழிப.' 'தனக்குப் பிறர்க்கெனத் தான் வரு சியம—மேகபதிக் கின்மையி னிகொறி யென்ப.' 'ஓரித்துச் சுவரிதேத் தென்னு மிரண்டினு—முபய பதிக்கு மொரோவழி'

நியமம்—மயங்கலிற் காரணக் குறியெனல் வழுவே. 'குற்றெழுத் திறுதி குற்றெழுத் தீற்றயல்—பரப்பை பதமெனப் பகர்த்தனர் புலவர்.' 'கெட்டெழுத் திறுதி கெட்டெழுத் தீற்றயல்—லாற்பனை பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.' 'செய்ப்பாட்டு வினையொடு சேரி லீரிறுதியு— மாற்பனை பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.' 'தனித்தனி வருவ தேக பதியே—ஒருமுத லிலையி லீர்த் தயலும்—வரினஃ துபய பதியென மொழிப.' இவைபுரைசுருத்திரம். என்னையோ வெனின், புலவிநுணுக்கத்துள் 'யாரினுங் காதல மென்றேனா' 'இம்மைப் பிரப்பிற் பிரியல மென்றேனா' 'அஞ்சுதும் வேபாக் கறித்து' என்புழி அம்மீறும் எம்மீறும் தும்மீறும் ஈண்டறு வேறுபடுதலே யன்றி உளப்பாட்டுத்தன்மையாகாமையோலவும், 'குடினி ரென் மறத்தீர் தும்மினிர்' என்பனவும் ஈண்டறு வேறுபடுதலேயன்றி வகசேடமென்னும் படர்க்கை கூடிய முன்னிலையாகாமையோல வும், ஈற்பனை பதம் பரப்பை பதமென்பன தனக்குப் பிரர்க்கை எனப் பொருள்படாது ஈறு வேறுபடுதலே கொண்க.

இனித் தொல்காப்பியரும் "ஊங்கா னொற்றே யாடுஉ வறி சொல்" "ஊங்கா னொற்றே மகடுஉ வறிசொல்" "ரங்கா னொற் றும் பகர விறுதியு—மாணாக் கிளவி யுளப்பட மூன்று—சேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே" எனக் கூறிப் பின்னுங் கூறவே ண்டியலிடத்து அவ்வாறு கூறுது அன் ஆன் அன் ஆன் ஆர் ஆர் என வேறுபடுத்து, வடநூலார் ஈற்பனைபதம் பரப்பைபதமிர ண்டினுக்கும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக்குங் கூறி னனரென்க.

உ-ம். சமைக்கின்றனன், சமைக்கின்றன், சமைப்பன், சமை ப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமையான் இவை உபயபதி இவ்வாறு பாலிடங்கடோறும் ஏற்றவழிக் கண்டுகொண்க. உண்கின்றான், உண்மார், உண்டனை, உண்டாய் இவை ஈற்பனைபதத்திலேகபதி. சொல்லும், வரும், உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உண்கும், உண் டும், வருதும், சேறும், உண்பல், உண்ப, வருதி, வம்பின், வர்த்து, போயிற்று இவை பரப்பைபதத்திலேகபதி. இவற்றோடு ஏற்றகரு த்தாவைக் கூட்டிக் கீர்த்தரிப்பிரயோகமென்க. சாத்தனாடையைத் தரும் இது சகன்ம கீர்த்தரிப்பிரயோகம். சாத்தன் வரும் இது அகன்மகீர்த்தரிப்பிரயோகம். இனிச் சாத்தனாடையுடையதரப்பமும் சாத்தனாட் வரப்பமும் எனவவ்விருவகைக்கருத்தாவும் மூன்றனுரு போடு கூடிச் செய்ப்பாட்டுவினையொடு முடிந்தால், முறையே கர் மணிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமென்க. இவ்வாறு தலை

தமோறி சின்று பெயர் வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் கர்த்தரிப் பிரயோகத்தின்பொருளே பரிமென்க.

‘அகத்துய்மை—உய்மையாற் காணப்படும்’ மனத்தான் மறு வில ரேனுத்தாஞ் சேர்த்த—வினத்தா லிகழப் படுவர்’ எனச் செய் புட்கட் கர்மணிப்பிரயோகம் வந்தது. ‘இயோ ரினமுறைய ரென் றிகழார் சின்று—கொளியோ டொழுதப்படும்’ இது செய்யுட்கண் வந்த பாகப்பிரயோகம். என்னே? ஒளியோடொழுதப்படும் என்பது ஒளியாலொழுதல் செய்யப்படுமென விரித்து ‘கொளியோடு குயின்ற னை’ என்றற்போல ஒட்டென்று முன்றலுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது. அன்பொருட்டாய் பழுதப்படுமென்பதன் கண்ணே திவ் பாவமான ஒழுது என்னும் முதலிலே பிரித்து கிருந் பாவமாய் ஒழுதுதலெனத் தல்லீறு பெற்று எழுவாயாய் படுமென்பதன் முன் செய்யென்னு முதலிலேயோடகரம் பெற்றுச் செய்யவென சின்று அகன்மகச் செய்ப்பாட் டொருமைவினைமுற்றுப் திற்பதெனக்கொள்க. ஒளியோ டொழுதப்படுமென்றனும் ஒளியாலொழுதப்படுமென்றே பொருள்படும் இவ்வாறு பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. ‘வஞ்சகையஞ்சப்படும்’ என்னுங் குறளினும் ‘கொள் ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே’ என்னுங் திருக் கோவையாளினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதலிலையப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலுங் காண்க.

சமைக்கின்றான் என அன்னீறுபுரைத்தாற் பிறர்க்கெனவும், சமைக்கின்றான் என அன்னீறுபுரைத்தாற் தனக்கெனவும் பொருள்படுமென்பர். அங்காறு வாராது மயக்கியே பெரும்பான்மையும் வருமென்பது பின்னர் உடமொழியாற் காட்டுதும்.

தேவதத்தனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும், தேவதத்தன் கச் சினன் எனத் தத்திடதனோடும், தேவதத்தன் யாவன் எனப் பிரச்சி னபதத்தோடும், தேவதத்தனவன் எனத் தற்சுத்தத்தோடும், தேவ தத்தனுண்டு எனச் சற்பாவபதத்தோடும் வந்து, விச்சிராந்தியெ ன்னு முடிவு பெற்றுக் கர்த்தரிப்பிரயோகமாமென்க. (உ)

உஎ. திருதுத லாய்கருத் தாவாதி யாதலிற் சேர்ந்திறுத லொருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பெறி நீங்க லுருபுபெறல் பொருவரு மீற்றயற் சேர்ப்பு பேதம் பொருந்தலொடு வருகினை முற்றுப் பெயர்தாய்கிருதந்தம் வண்டமிழ்க்கே.

இது கிருதத்தங்கூறுகின்றது. விணைமுற்றுப்பெயராகிய கிருதத்தம் கருத்தாவாதி யாதன்முதலாக ரூபபேதம் பொருத்தவீராக ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும். எ - று.

‘ஆதி’ என்றமையாற் கருமமும், பாவமும், காரணமும், அதிகாரணமுங் கொள்க.

காலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சித்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்த வண்ணம் முறையே “யோசனையோர்கேட்பர்” “யுத்தமுமபுத்தமும்” “அவிஞ்ஞலிகன்” எனத் தற்சமமாகக் கூறினாற் போல, யாரும் உருவபேத மென்னாமலே ரூபபேதமென்றும். யூகியோகம் எய்ப்பனவற்றை மொழிக்கு முதலாக்கி கேயிகாதத்தார் கண்ணாலார் ஆத்மீசர் செய்ததுமது.

உ-ம். ‘தார்தாங்கிச் செல்வது தானே’ ‘விணையே செவ்வது’ என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தமென்னும் விணைமுற்றுப்பெயர். ‘உலிப்பது உருண்பது உயிர்நிற் கெடும்’ இவ்விரண்டும் கருமமான கிருதத்தம். ‘உருக்குவது போலுஞ் சாக்கா தெங்கி — லிழிப்பது போலும்’ ‘றப்பு’ இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதத்தம். ‘வேலன்று வென்றி தருவது’ இது காரணமான கிருதத்தம். ‘பற்றியார் வெல்வ தான்’ ‘பற்றி விளைவது காடு’ யா டிருப்பதுதான்’ இம்மூன்றும் அகிகாரணமான கிருதத்தம். ‘உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தம். ‘இவ்வாழ்வா னென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதத்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழிலிலே யொட்டி மொன்றென்பர். ஒழித்தன வத்தவழிக் காண்க.

மண்ணுணி, ஊருணி இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்த்திறங் கிருதத்தம். மாணெத்தி, பிறைகுடி, அம்புலத்தாடி, குடக்கூத்தாடி, தாலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்திறதலாகிய கிருதத்தம். சேர்த்தாரைக்கொல்லி, தூற்றுவரைக்கொல்லி, ஞாயிறு காணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்திறதலாகிய கிருதத்தம். இவை உபபதசமாசனுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதத்தம்.

தார்தாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் விணைமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராகுபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமையேறி நீங்கிய விணைமுற்றுப்பெயராமென்க. மேலுரூபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்

பது ஏழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமாலிபத் திக்கே கொள்க. “ஒற்றன பெடுப்பினு மற்றென மொழிப” என்னுள் செய்யுடையற்குத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றனபெடுத்தற்கும் விதியாய் சிற்ற வியபதேசம்போல ஈண்டுக் கிருதத்தத்து ‘ஒருபெ யர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்’ என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழ வினன் என்னுள் தத்திதனுக்கும் விதியாயிற்றென்க. ‘அதிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்.’ இஃதுரைச் சூத்திரம். வடமொழி யுள் அக்கினிசித்து என்னும் கிருத்தம் தனி என்னும் பிராதிபதிக மும் சுப்பேறி நீங்கினுற்போலவென்க.

உ-ம். ‘செறிசின்னார் சிவ்வாழ் டார்’ என உருபேறி நீங்கல் வரும். ‘ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே’ ‘இரப்பார்க்கொன்- றீவார்மே னிற்கும் புகழ்’ என உருபு பெறல் வரும். ‘நயவாதான்’ ‘செறப்பட்டார்’ ‘தின்பார்’ என லேரே சில்லாமல் ‘பெண்மை நய வாதவன்’ வேந்து செறப்பட்டவர்’ ‘சென்றின்பவர்’ என சுற்றய ர்கே ருபபேதம் பொருத்தல் வரும். ‘உபகை பீற்றய லொருபொ ருட் கிளவி.’ இஃதுரைச் சூத்திரம்.

‘தாம்வீழ்வார்மென்றோன்’ ‘இல்வாழ்வானென்பான்’ ‘உரிப்ப னுட முண்பன உம்’ என்னுள் கருமாய் சிற்ற வினைமுற்றுப்பெ யறென்னுள் கிருதத்தமும், முதனிலையும் வினையெச்சமும் பெயரெ ச்சமும் கருமத்தோடு முடியுள் கிருதத்தமும், செயப்பாட்டுவினை யோடு தோன்றாதும், பொருளுரைக்குங்கால் தம்மால் வீழப்படு வார் இல்வாழ்வானெனப்படுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படு வது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செயப்பட்டகுன்று; அடுக்கு அடப்பட்டகு. எ-ம். ‘அரம்பொ ருத பொன்போலத் தேயுமரம்பொரு—துட்பகை புற்ற குடி.’ என்புழி அரத்தார் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டி. எ-ம். திருக்கோவையாருள் ‘யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி’ என்புழி யாழுமெழுதப்பட்டி எழின்முத்து மெழுதப்பட்டி. எ-ம். ‘யாம் வீழுத்—திருதுதற் கில்ல யிடம்’ என்புழி எம்மால் வீழப் பட்ட திருதுதல். எ-ம் நயக்காய்த்தோன்றி, யக்காய்ப் பொருள் விரியுமாறு காண்க.

‘செயப்பாட்டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு— நயக்கா மெ ன்பர் நற்கிரு தத்தம்.’ ‘வினைமுதல் கருவி யனைமுதலிரண்டொடு- மூன்றாம் வேற்றுமை தோன்ற ததற்கே,’ ‘ஒரோவழி யக்கும்ங் அருபும் வரப்பெறும்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். சூதலின், அரம்

பொருத பொன் தாம்வீழ்வார் என்பனபோலத் தேன்விதோனாத செவி முகடிமுடினார் என வாராது சிறுபான்மை 'தேன்வியாத் தோட்கப்படாதசெவி' 'முகடியான் மூடப்பட்டார்' எனவும் வரும்.

உ.அ. ஸீரிக்கும். பெயர்த்த தாதுக மாண வின்னர்குறையிற், நெரிக்குந் துவாதுமுன் செய்தென்ப தோடுசெய்வென்ப தார், தரிக்குந் திலக நதாட்சித் தானச்சச் சானச் சென்று, பீரிக்கும் பிரத்தியய மேடுகழ்காலப் பெய ரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது. ஆர்த்தநா துகமெனப் பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரண்டும் முறையே துவாதுமுன் எனப் பெயர் பெறும். சிகழ்கா லப்பெயரெச்சம் சிறிப்பிரத்தியயமென்றும் கானச்ச என்றும் பெயர் பெறும். எ - று.

'ஆர்த்த தாதுக மாநீ ரெச்சமும்.' 'சார்வ தாதுகத் தாம்வீணை முற்றே.' 'லிச்சி ராத்திபெற தார்த்த காதுகம்.' 'சார்வ தாதுகத் தாமது பெறமே.' 'செய்யாச் செய்பூச் செய்புவெ னெச்சம்— கழுடேணமுடிலே யப்பென லாகும்.' 'எனவெ னெச்ச டிடியென லாகும்.' 'செயின் செய்தாலெனச் செய்பு பிரண்டினை - மதிசேத் தென்ப ரறித்தி னேரே.' 'நவிலே செய்பிய வென்னு மதுவே.' 'தப்பிரத் தியமமுள் சப்பிரத் தியமமு— நிறப்பெதிர் புணர்த்தும் பெயரெஞ்சு சிளவி.' இவ்வுரைக்குத்திரங்காளானும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிசு.

சுதிர், கருத்தாவிலும், கானச்சுந் சானச்சங் கருத்தாவிலும் கருமத்திலும், சிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியய மென்றும்.

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற் குக் கர்த்துமுள்என்னாது துவா துமுள்என நறுபற்றிப் பெயரிடுவர். அவர் மதம்பற்றித் தொல்காப்பியரும் சிறுபான்மை "பின் முன் கால்கடை வழியிடத்து" எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவர்.

உ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மின்விழுங்கியற்று, சற்றுவல்லவன், உண்ணுவந்தான், உண்ணுவந்தான், உண்குபுவத் தான், பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவு ண்டி, உடுக்கவுண்டு, உண்ணுக்கால், உண்ணவில்லை, உடுக்கவி ல்லை, 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புரு

வன், அதற்குச் செய்தாத் சுவர்க்கம்புகுவான், 'நாளென வொன்று போற் காட்டி,' 'பெய்யெனப் பெய்யு மனைழ,' பெய்யென்று பெய்யு மனை என வரும்.

கற்றிர மாணுக்கன், கற்கின்ற மாணுக்கன், கல்லாசின்ற மாணுக்கன் எனக் கருத்தாவைக் கொண்ட சித்திகாலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிரப்பிரத்தியயமென்பர். கற்கப்படுதால், கற்கப்படுமாசிரியன் என சித்திகாலத்தாட்டிய செய்துமென்னுந் செயப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடு கருத்தாவோடு வந்த சாணச்சென்பர். சரபேந்திரர் காணச்சுமது, பிரமதத்தவரன், முத்தகேசன், தத்தகாதஞ்சனம், தத்தபடர், சித்திராத்தபுரி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலப் பெற்றதப்பிரத்தியயம். 'தேரான் பிரனிப்புதல்' என்பது தேராதபிரானில் புதல் எனப் பொருள்பட்டதற் போலக் குர்வன் தேவதத்தன் என்பது குர்வத்தேவதத்தன் எனப் பொருள்படும். இஃதப் புரையாழ்வர்காண்க.

இனி மறுத்தற்கண் 'தருமக னோக்கி னுரை யாரொங்கம் போகொடாத—' (திரு. புகள்) எனச் சித்தாசனியினும், 'கனலிழைந் காண்கொடா கண்ணுந் கலந்த—' (கனலிழை முந் திந்த கண்ணுந்) எனச் சான்றோர் செட்டியினும், போகொடான் காண்கொடான் என எச்சமாயும் முற்றுயம் வரும் திருமாய்மொழியின் வந்த ஒட்டவெனப்பொருள் விசியம்.

பொருள்செயல்வகை வினை செயல்வகை தோன்றலாதே உயர்ந்தலாதே என்பனவற்றுள், செயல் தோன்றல் உயர்ந்ததல் என்பன பெயரெச்சமாய்; மூலம் பொருள்செய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுகொறி உயர்ந்துகொறி என்ப பொருள் விரிதல்கொண்க. சென்மபூதி சென்மம், தத்திரம் என்னும் வடமொழியுமது.

யட்டும் யாதி - வேட்கப்போகிறான்; அது யாகாயயாதி எனப் பொருள்பட்டி வேள்விக்குப்போகிறான் ஏன நிற்கும். குர்வன் தேவதத்தன் - பண்ணுகிற தேவதத்தன்; அது சாணச்சு, கருத்தாவில் வந்தது. பசர்யமார் முதனம் கருமத்தில் வந்தது. சற்பிராமணன் நல்ல பிராமணன் எனப் பொருள்பட்டுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய்நின்றது. செய்திரு, செய்து கிருத்துவா, செய்ய கர்த்துமுந், செயல் கருமம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செய்வேன் கரிஷ்யே, செய்யாய் செய்குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செய்வித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறான் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல். இதில் முந்தினவுதாரணச்சொல்லிற் கடுத்தவுதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றறிசு

என்னையெனின், செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற்
போல வடமொழியில் இரு வண்ணம் வினைமுற்றுச்சொல்லாம்.
இதுபோல இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களுக்கெல்
லாம் உய்த்துணர்க. (௪)

௩௬. நெற்குந் துவையின போர்காலத் தெய்வநீர் நேர்த சிலை,
மயங்குந் பலவதிக் குங்கால மூன்றுந் மனைய முன்
பின், நெற்குந் துவாதி சமானகர்த் தாவைய் பெறுமுற்று
பாய்ச், சிறக்குந் நெயின்ன கர்த்தா வொடுஞ்சென்று
செருபன்றே.

இஃது அல்விருவகையெச்சங்க. 'என் விதர்பலச்சணங் கூறுகி
ன்றது. துவாவென்னுந் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோர்கால
த்தெய்தன் முதலாக முற்றுமாய்ச் சிறத்தல். நேரத வரும் எழிலக்கண
மும் பெறும். நெய்வென்னுந் துமுறுகிகள் வேறுகருத்தாவையும்
பெறும். எ - று.

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யு, செய்பு என்னுந் என்
துமென்க.

'சமான கருத்தா வொடுவினை முதலே—பின்னகருத்தா வே
றுவினை முதலே' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

௩௭-ம். கண்முடிச் சிரித்தான், வறிது கீர்த்திச் செல்லுநீரிடை,
கொடியாடித்தோன்றும், வினைத்து போயினான், எதுவு உத்தான்,
குதிரையேறிக் கொண்டேசென்று, ஓடி வந்தான் என வினை
துணைவினையோர்காலத்தெய்தியது.

உண்ணுதுவந்தான், உண்ணவாரான் என எச்சமும் முடிக்
குஞ்சொல்லும் எதிர்மறுத்தது. 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா
னெனின்' 'கற்றில கண்டன்னம்' என்னுந் குறையுந் திருக்கோ
வையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடும் கற்ற
லோடும் முடியுமென்பர். இதுவுமது. பிரதியோகி வியோகியோடே
ஒக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனை ஆகாரியாரோபம் என்
பாருமுனர். 'அறவினையாடுதெனின் கொல்லாமை' என்னுந் குறையுந்
பரிமேலழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொக்குமாதலிற்
கொல்லாமை அறவினையாயிற்றென்பர். 'காலினீர் கீங்காமை புண்
டிடுக' 'பள்ளியுநீரம் புலராமைபேறற்க' என்பது எச்சமும் முடி
க்குஞ் சொல்லும் எதிர்மறுத்தலின், அது கொல்லான் முடியாது
சுரம்புலந்த பின்னேறுக எனப் பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்ம
றையாகாதென்க. இதனை அலங்காரநூலார் அபாவாபாவமென்பர்.

‘சிறக்கும்’ என்றசேடத்தால் சதிர்ப்பிரத்தியயத்துக்கு மறைபும் அடிக்குக்கொள்க. ‘இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்’ ‘புரைநீரா மன்னு விளமை’ ‘மூவா முதலா வுலகம்’ என வரும். ‘மாழைமென் னோக்கி யிடையாய்க் கழித்தது வந்தவந்தே’ ‘அறிந்தறித்தம் பாசனையே கொல்லும்’ என்பன ஒன்றுபல வடுக்கல். ‘கண்டுகேட் கெண்டியிற் துற்றறிபு மைம்புலனும்’ என்புழி வேறு பலவடுக்கல்.

இன்னும் அச்சேடத்தால் ‘சென்றது சென்றது வாழ்கான்’ ‘உத்தது உத்தது கூற்று’ என முற்றுச்சொல்லும், ‘அவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும்’ ‘எப்பொருள் யார்பார்வாய்க் கேட்பினும்’ படைபடை, தீத்தீ எனப் பெயர்களும், அடிக்கி, மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும்போல வரும்.

இன்னும் அச்சொலே ‘தடிதுடித்துத் துன்பி வரும்’ ‘கல கல கூத்துணை’ ‘வற்றிய லோலை கல சலக்கும்’ ‘சலசலமதம்’ ‘பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்’ ‘புன்னம்புலரி’ ‘குறுகுறுகை’ ‘வயிறு மொடுமொடுத்தது, ‘சிறந்தஞ் சிறுகாலே’ ‘செக்கச் சிவந்தது’ ‘கன்னங்கரிய’ என்பனவற்றை இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல் வந்தன “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா” என்று குத்திரலிசி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடதூலார் தேதி வ்யமானம் என உதாரணங்காட்டி, யங் லுக்கு என்பர். புசப்புசு, ரசு ரசு, சிவ சிவ, ராம ராம, திகே திகே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்.

நேற்றண்டு வந்தான், இஃதோ உண்டு வருகிறான், நாளை புண்டி வருவான். ன-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருகிறான், உண்டு வருவான். ன-ம். காலத்திரயமுகொண்டது. “செய்தெனெச்சத் திறந்தகால—மெய்திட னுடைத்தே வாராக்காலம்” என விதித்ததுமது.

‘கோத்து சிகரல்லார் கீரல்ல சொல்லியக்கால்—வேர்த்து வெருளார் விழுமியோர்’ ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவளம்’ என்புழி வெருண்டு வேரார், எழுத்து தொழுவார் என முன்பின்னாகப் பிறத்தது. வடதூலாரும் வாய்பினந்தறங்கினான் குறட்டைவிட்டுறங்கினான் எனவும், கொடுத்திரந்தான் எனவும் காட்டுவர். ‘வழுக்கினான் வைக்குத்தன் னானே யெடுத்து’ ‘பருகுவன்பைதனே யெல்லாங் கெட’ இவையும் முன்பின் பிறத்ததாக வமைக்க. இனிக் ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழு

வார் வினைவள நீறெழ' என்னும் திருவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் தொழாசின்றெழு வான் தொழாசின்றெழு வார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பர். எழுதல் துயிலொழிதலாகலின், எழுத்து தொழுவானென முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி, நகுபுவத்தான் ஓடிவத்தான் என்பன போலத் தொழாசின்னு துயிலொழிதல் கூடா தென்க. “வைகறை யாமல் துயிலெழுத்து தான்செய்யு—கல்லறமு பொண்பொருளுஞ் சித்தித்து வாய்வதிற்—நத்தைபுத் தாபுத் தொழுதெழுது” என்பது துயிலொழித்து பின் தந்தையுத்தாபுத்தொழுது பின் காரியத்திற் செல்கவெனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவருரை அசம்பாவிதமென்க.

‘மோயின எழமித்த காலே’ என முற்றுமாய்ச் செய்தது. ‘நற்பாடலம்புனை வார்வினைவார்’ ‘கலைத்தொழில் படவெழுதிப் பாடி ஞான்கனிச் - திலைப்பொழில் குரங்கின வின்ற துண்டளிர்’ ‘காணவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு மாணிரை பெயர்ந்த வாய ரார்த்தன ரணிந்த திண்டோ—டாடுஞ்ஞாறு முடங்கிற்றென்று சிவிர்த்தது சரம்பெய் மாறி—போளின்ற வென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலவினாக்கே.’ ‘செய்யோன் செயுற்பொற் சரங்கென்றது சென்றதாலி’ ‘அவிழ்த்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா—கெகிழ்த்தன கோரிதழ் முல்லை மகிழ்த்திதழ் - விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவினை கொண்டன காத்தச் சூலை’ ‘சோலை பாலிழங் குயின்முலை சோர்த்த சைத்த வாழ மயிலினங்க ளார்த் தெழுந்த -- ஞாலங் - குளிர்ந்த முகில்கறத்த கோபுற் சிவத்த - விளர்த்த துணைபிரிந்தார் மெய்’ இவையெல்லாம் செயவெனெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தது. இவ்வாறுவரு முற்றுக்களை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில் உகவாக்கியாகாது பின்னவாக்கியமாகப் பொருள் சித்தியாதென்க.

‘கோழிகுவிப் போது புலர்ந்தது’ ‘உறங்கா லியாணை யொகுத் துண் டெஞ்சிய யாமரம்’ என்புழிக் கூவப் போது புலர்ந்தது உண்ண வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழ்துலார் பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரித்ததென்றும், “வினையெஞ்சுகினவியும் வேறுபல் குறிய” “அம்முக் கினவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனாவரையர் நச்சினூர்க்கினியார் செய்தெனெச்சம் சமானகர்த்திருகமன்றிப் பின்னகர்த்திருகமாகவும் வருமென்றும் கூறுவர். இவற்றை வடதுலார் கூடிவித்து எஞ்சுவித்து என அத்தர்ப்பாவிதணிச்சாக்கிக் கூறுவர். கோழியைக் கூடிவித்தற்கும்

யாமாதத்தை எஞ்சுவீத்தற்கும் காலமும் யானையும் ஏதுவாதலிற் சம்பாவிதமாம். 'குடிபொன்றிக் குற்றமு மாக்வே தரும்' என்புழிக் குடிபொன்றலித்தென்னும் பொருள்வினக்கக் குடிபொன்றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும். இனி ஞாயிறு பட்டுவந்தான் சாத்தன் என்றால், ஞாயிற்றைப் பரிவித்தற்குச் சாத்தன் ஏதுவாகாமலின், அஃதசம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட எனத்துமுனர்த்த மாக்குவர். நன்னூலார் எச்சத்திரிவுகளை "சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வினைக்குறை" என்று சத்தவிகார மாக்குவர்.

உண்டுவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திருகம். துவாதிமுன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்ணக் கொற்றன் சொறுகொடுத்தான் எனத் துமுன் சமானகர்த்தாவோடும் பின்னகர்த்தாவோடும் வரும். செயின் செய்தால் எனக் கூறும் அவ்விதய கிருத்தாக்ஷனம் இருவர் வினைபுகொள்ளும்.

'கருநாய் கவர்த்த காலினர் சிதைகிய பாணியர்—பெருநாடு காண வின்மையிலே பச்சை தானுங் கொள்வர்' என்பதனை 'இரும்பார்க்குக் காலரா யேதிலார்க் காளாய்' 'சேனைத் தலைவராய்' என்னும் பாட்டுக்கள் போல ஆயென்னுஞ் சன்கொடுத்து, விரவாவினையெச்சமாக்குவர். இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரியாவிசேடணமென்பர். 'ஆரியனை யத்தணர்த்துச் சிந்தை யானை' என்னும் பாட்டினைக் கருமவிசேடணமென்பர். 'இடிக்குத் துணையாரை யான்வாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவனை மன்மதனை யரக்கர் கோவை' எ-ம். தொடர்த்தும் தொடராதும் வருவனவமது. 'கட்கினியான் காதலன் காதல் வகைபுனைவான்.' 'அகல்விசும்பு ஞார்கோமா—னீர்திரன்,' 'காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார்' என ஒருபொருண்மேற் பலபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைப்பிறவரலாய் சிற்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திணு விசேடணமென்பர். இவ்வாறு பெயர்பலவகைக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினை பலவகைக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் "வினைத்துமுற் றடுக்கினும்" "உருபுபல வடுக்கினும் வினாவே றடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீதற முடியும்" என்னுஞ் சூத்திரங் களாலடக்குவர். 'பெண்ணேவல் செய்தொழுது மாண்மை' 'மடலேருப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுருவானுண்மை மடலேருதவன் பெண்மை எனப் பெயரெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், 'தோன்பிறனில்புகல்' தோத பிறன் என முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாய்ப் பொருடிரித்தன

கலுபீத்துவா என்னுந் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டி ருடித்த
வணகின்ற, வேண்டாருடிக்க எனப் பொருள்பட்டித் துமுனர்த்
தமா மென்பர். துமுன் துவாவாய்த்திரிந்த ஆதேசமென்னுது
துமுன் பொருளில்லந்த துவாவென்பர். (இ)

சு0. எடுத்தல் படுத்த னைதெல்லன் றுரு மிசையனைத்துந்
தொடுத்த வுதாத்த மறுதாத்த மேனைச் சுவரிதமா
படுத்த இருததன் முறறெல்ல மெய்த்தலருந் திவந்தம்
படுத்த லிரண்டு முடைத்தாஞ் சருபம் படுதொடசே.

இது சுரமென்னு மோசையும் அது வருமிடனுங் கூறுகின்
றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றோசையும் உதாத்தம், அதுதாத்
தம், சுவரிதம் என்னு மூன்று சுரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல் இருத்
துட் சருபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல் திவந்தத்தோடும்,
அவ்விரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சருபச்சி
லிட்டத்தோடும் வரும். எ - று.

‘அடுத்த’ என்றமிகையால் விலங்கனுங்கொன்க. ‘பிரசயம்
விலங்கல் பேசுங் காலே.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென நின்றூற்பேச
லச் சமானரூபம் சருபமென நின்றது.

இருத்துப் படுத்தல் திவந்தம் எடுத்தலெனமறிக் கூறுவாக
ருமுளர்.

உ-ம். ‘நெறிகின்றார் கீடுவாழ் வார்’ ‘மலர்மிசை யேகினுன்
மாணடி சேர்த்தார்—கிலமிசை கீடுவாழ் வார்’ என்புழி நெறிகின்
றார் சேர்த்தார் என்னுங் கிருத்தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிக்க.
வாழ்வார் என்னுந் திவந்தமாகிய ஆற்பணேபதத்தை அதுதாத்தமாக
கப் படுத்துச்சரிக்க.

சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சருபச்சிலிட்ட
மும், பொருள் வேறுபடாது சொல் வேறுபட்ட சருபச்சிலிட்ட
மும், சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சருபச்சிலிட்டமுமெனச்
சருபச்சிலிட்டம் மூவகைப்படும்.

உ-ம். ‘குழல்வனார் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு—மழலைத்
தும்பி வாய்வைத்துத்’ ‘சிற்தகலி கின்றதரு நீர்க்குமரி யாட்’
எனச் சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சருபம் வந்த
வாறு காண்க. அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய

கூய்தக்குற்றகாரமும், அது இது உது என்னும் முற்றகாரமும், பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உபிரோகி புணருங்கால், அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிற்கும். அஃது இஃது உஃது என்னும் முற்றகாரமும், அது இது உது என்னு முற்றகாரமும், உருபு புணருங்கால் அஞ்சாரியை பெற்றும் ஆய்தல் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிற்கும். இவை பொருள் வேறுபடாது சொல்வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

செம்பொன்பதின்பலம், குன்றேறாமா, குறும்பரம்பு. காடியாது, எட்டியாது, எட்டு, கொட்டு, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

இவ்வாறு வரும் நாகார்த்தபதத் தொடரையெல்லாம் தொல் காப்பியர் இரட்டிதமொழிதலென்பர். அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப் பிழையாமை என்பதனை இரட்டிதமொழிதலென்பர். இக்கருத்தறியாத நச்சினூர்க்கினியார் “ஒருபொரு லிருசொற் பிரிவில வரையார்” என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொருளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு இச்சிலைடையுதாரணத்தைக்காட்டி யிடர்ப்பிடுவரென்க.

இனி நாகார்த்தபதத்தையெல்லாம் வர்ணவற்பாவமென்னும் எழுத்தொப்புமையடைய பலபொரு ளொருசொல், பலசொல் லல்லது ஒருசொல் லன்றெனவும், ஒன்றல்லவை பலவென்பதனானும் பலவென்பதல்லது ஒருசொல்லன்றெனவும், இருசொல்லாதலின் இருகாலுரைக்கவெனவும், வடநூலார் கூறுவர். என்னை? பயனடிசம் பயோம்புசு [பயம்-பால், பயம்-நீர்] என அமரசிக்கத்துள் வருதலினென்க. அதுபற்றிச் சேனாவரையரும் “காலமுலகம்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பார். தொல் காப்பியரும் “தெவ்வுக்கொளற்பொருட்டே” “தெவ்வுப்பகையாகும்” எனவும், கண்ணென்பது ஏழாம்வேற்றுமைபும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் “கண்ணென்ப பெயரிய வேற்றுமைக்கினவி” எனவும், “கண்கால் புறமகம்” எனவும், இரட்டித்துக் கூறுவர். அப்பதிகழிதர் ‘ஏகாநாயலம்பிபலத்துவந்துவம்’ போல வென்று திருட்டார்த்தவநி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரிவிருத்திரிமித்தம் ஒருக்குதோன்றுமென்றும் கூறுவர்.

“உப்ப கார மொன்றென மொழிப—விருவயி னிரியும் பொருட்டா ரும்மே” என்புழி தபு என்னுஞ்சொற் செவ்வென

வும் செவியெனவும் அத்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர் தொல்காப்பியராவலின், ஈண்டும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆடிக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குக் கொண்டான். என் புழி இக்குச்சாரியை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டுத் தொகைமொழியென்பர். அவை நான்கனுருபு தொடர்ந்த பொருளாகக் கொள்ளுங்காலும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலக்கலாம்.

* சலிதலை ஈறமீற்றயலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சுரிதகமென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது. தமிழ்துலுரைகாரர் சுரிந்திறதலிற் சுரிதகமென்பது அறியாமை. (க).

சக. பகுதிக்குரிய விகரணி யீகாரத்தும் பாணிசெப்புந் தொகுதிக்குரிய லகார மிடைநிலை தேயிறுதி [டாந் விகுதிக்குரியலிற் லோட்டு வியங்கோள் விதிப்பொருட்தகுதிக்குரிய கிருத்தியம் வேண்டும் தரும்படுமே.

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சம்மையென்னுக்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத்துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் காலமொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை தேயிறுதி தசலகாரமாம். அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட்டு எனவும் இருவகையாம். வேண்டும் தரும் படும் என்னுமன்றும் கிருத்தியப்பிரத்தியயமாம். எ - று. பாணி காலம்.

‘முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு —மேவிய வெழுத்தே விகரணி யென்ப.’ ‘தவ்விய மிக்குத் தவ்விய மசியமென்—றிய்வகை மூன்றும் கிருத்தியப் பிரத்தியயம்.’ இவை உரைசூத்திரம்.

உ-ம். உண்ணப்படும், உண்ணுகின்றான், ‘சொல்லுக சொல்லை,’ ‘வினைகலத்து வென்றீக,’ ‘தேமல சங்கட் டிருவே புருதக,’ ‘இன்பத்தின் பக்க மிரிந் தைக்க,’ ‘அறைருவன் சொல்லே,’ உடிகுப் பெறுருவம் என விகரணி யெழுத்துக்களேழுவந்தன. ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காண்க. அநாதி ஆதி என அலங்காரமும் லூக் காரமும் வந்தாற்போல, அறைருவன் அறைவன் பெறுருவம் பெறுவம் என வரும். உண்ணுகின்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அலக

காயே வந்தது. உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக் காயே வந்தது.

‘அ ங் ட ன என்னு ளான் குயிருத்—ததைருங் வென்னு முயிர் மெய்ம் மூன் தம்—விசாணி புயிர்சில மெய்யூர்த்த வருமே—யேனை மூன் று மீண்டில வென்ப.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

தடறவொற்றஇன் முதலாகிய காலக்காட்டும் இடைசில யோடு தீக்காத அன்னீறு முதலியவற்றை விரித்த லகாரமாதல் காண்ட.

இனி வியங்கோனாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழ்க என ஆசீர்வாதம் என்னும் வாழ்த்தற்கண்ணும், ‘பரத்து—கெடுக வுலகி யற்றி யான்,’ ‘பொற்பாவாய்—நீராய் சிலத்து வினியரோ’ எனச் சாபத்தின்கண்ணும், ‘தேமல சங்கட் டிருவே புருதக,’ ‘என்னை வருக,’ ‘எம்மான் வருக’ என வேண்டிக் கோடலாகிய பிரார்த்த னைக்கண்ணும் எவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. ‘கங் கையா னீன்கழலான் காப்பு,’ ‘குறித்தோன் கூற்றக் தெரித்து மொழி கினவி,’ ‘மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே,’ ‘நலத்தின்க ணுரிண்மை தோன்றி னவனைக்—குலத்தின்க ணையப்படல்,’ ‘இய த்நகைப் பொருளை யிற்பெனக் கினத்தல்’ என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிர்தம் ஒற்றீறுமாய் வரும் இருவகையியங்கோனையும் லிங் வென்றம் லோட்டென்றுக் கூறுக.

கிருத்தியம்போல லோட்டும் வடநூலார் விதிப்பொருட்டா மென்பர். அதுபற்றி லோட்டிற்குக் கிருத்தியத்திற்கும் கடுவே நீப கமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம்:—‘நெடுதல் வேண்டு மொளிமாழ்க்குஞ் செ ய்வினை—யாஅது மென்னு மவர்,’ ‘நிரத்தரக் கினைப்பதாக நீதினை க்க வேண்டுமே,’ ‘தீயென்குறை சொல்லவேண்டு மார்வல,’ ‘யான் பொருதல் வேண்டும்,’ ‘வெய்யோற் கநேக ளான் வேண்டுமே,’ ‘இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கினவிக்கு—வினைப்படு தொரு திலி னும்மை வேண்டும்,’ ‘இன்னென வருஉம் வேற்றுமை புரு யிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ என்புழிச் செய்யு மென்னு முற்றாகாமல் வேண்டு மென்னுந் தவ்வியப் பிரத்தியயம் வந்தது. ‘நலம் வேண்டி னுணுகடமை வேண்டும்’ என்னும் பாட் டிழிப் பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றுக்.

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்ய வேண்டும்.

இவராலிக் காரியஞ் செய்யத்தரும், 'எய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்க்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' 'கடைசிலத்தோ ராயினுங் கற்றணர்ச் தோரைத்—தலைசிலத்து வைக்கப் படும்' கீழ்க்களை, கற்றணர்ச்சோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரித்து சின்றம உயர்நினைப் பன்மை படுமென்பதனோடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முந்நிய ஆற்பகேபதமன்றி யகவிய கிருத்தன் விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தெற்றெனவரிக.

இனி 'உண்ணப்படுவன' எனவருந் திருக்கோவையாரான் சொற் சோதனை காட்டிய 'வஞ்சகையஞ்சப்படும்' என்பதற்கு அஞ்சத்தருமென்பர் பேராசிரியர்; பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டிமென்பதாலின், கிருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றாம் ஒன்றற்கொன்று பிரசிபதமாய் இருநினையைம்பான் மூவிடத்தினும் சிற்றலில், அகவ்விய கிருத்தாமென்க.

முந்கூறிய விகரணியன் பெறுகவும், உண்ணுகிடத்தான், உண்ணுவிற்குத்தான், புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விகரணி, வம் என்பது காலங்காட்டும் வகாரமாகிய இடைசிலத்தோயிறதி. உண்பகுதி, ஆ விகரணி, கிடத்தான் இருத்தான் என்பத லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி. பகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி. சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று சின்ருத்தோல, பச சகி தச என விகரணி பெற்று சிற்கும் முன்னிலை யேவல்லினைச்சொல். இவற்றுள் லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி குன்றியது 'ஆயுமலத்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டிலும், 'திருவதல்' முதல் இறுவரை கிருத்தமென்பர். (எ)

உஉ. அடைமொழி யாந்தொகை தத்திதன் காதக மாஞ்சு பந்த, கடைமயி லெனின பெல்லாக் திவந்தாற்றாதுவினை, புடைபாத் துத்தனைச் சொற்பெயர் பாவம சொதுவி னிற்கு, மிடைநிலை யாருண்டில் வேறெச்ச மவ்யய மென்றறியே.

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சுபத்தமாம். வினைபெல்லாம் திவந்தமாம். முதனிலத்தொழிற்பெயரும் உம்மைபாற் புடைபாத்த தொழிற்பெயருமாகிய திவ் பாவமும் கிருப்பாவமும்

பாவபதமாம். நினைபாலிடமுன்றிற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியய மாம். எ - று.

‘அடைமொழி’ என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சபத்தமாம். கண்ணுலாரும் “வினையின்பெயரே” என்புழி வினைதன்னைச்சொ ள்ளும் பெயரென்றார்.

முதனிலை புடைபரத்தலாவது ‘சாமானியம்’ என்னும் பாட் டெக்காட்டிய திக்முதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களைக்க.

பரவை, உகைக்கை, துடைப்பம், கெடக்கை எனமுறையே கரு த்தாவுக் கருமமுக் காணமும் அதிகாணமுமாபிப் புடைபரத்த பாவபதம் கரும். புனைத்துரை, பெய்துரை, ‘கெடுவாகவையாது,’ ‘அறிகொன்றறியாக்’ என்னும் முதனிலைகளும் உரைத்தல் கெடு தல் அறிதல் எனப் பொருள்விரித்து சொல்விரியாத திங் பாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத காண்கும் வினைக்குறிப்பா தலின், அவற்றைக் கம்.நியமானக் கிடுவையாய் சிற்கும் அட்வியய மென்பர். இருதிணையம்பான் மூவிட்டாயடக்கிய விக்.கத்திரய மும் புருடத்திரயமும் உசைத் திரயமுமான மூன்றிற்கும் பொது வாய் சிற்றலின், இடைச்சொன்முதலிய வாதிரையும் அட்வியய மென்பர்.

உயர்திணை முப்பாற்குழிய யாரென்னும் பிரச்சினைபதம் ‘ஊதைகூட்டுண்ணு முதுபனி யாமத்தெய்—கோதைகூட் மண் ணிய தான் யார்மன்—போதெல்லாட்—தாதோடு தாழூத்தார்க் கசடு வகாடன்—தாதோடு வாராத வண்டு.’ எ-ம். ‘காஞ்சென் னுன் னமார் ஞானங்கனார்’ எ-ம். யோர் எ-ம். இருதிணையம்பான் மூவிட்டத்தும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

‘மயில்கண் டன்ன மடாடை மகளிர்’ எனவும் ‘மயிலெனப் போந்து’ எனவும் ‘மணியயிற் றொழிங்’ எனவும் திருமுருகாற்றுப் படையினும் திருக்கோவைவயாநினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை கடைக்குவமையாக்கலின், ‘கடைமயிலே’ என்றும்.

வடமொழிபுதாரணம்:—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்ரு;இவை யார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், விபாகம் என்பன இக்காண்கிற்கும்பெயர். அமரசிங்கமென்னு கிசண்டில் மூன்றாய் காண்டத்துள் அவ்வியய.

வர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம். ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுண்டாகுமென்க. 'ஒழிதற்பட்டது' இது குசலாவியம். 'செருஅஅப்பாழியகெஞ்சு' என்புழி வாழியவென்பது வாசலாவியம். (அ)

சூ. காலத் திரயம் புருடத் திரயம் கலந்தலிங்கம்
சிலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட்
கோலப்பெண் னுணவியென் றியைபாதுவ குறிவசன
லேத் தடங்கால் லாயெழு வாய்க்கு சித்தத்தினைய.

சூ. பூதத் தொடுவர்த்த மாணம் பரிபயம் போதுயபி
னோதத் தலைய பிரதம மத்திம முத்தயா
மேதக்க சேட மிலேசம் பகுதிப் பொருள் விசுதி
மாதர்ச் சுவர்த்தமென் றோடா வாதம் வழுவகம்பிப.

இவ்விரண்டும் அவை. காலத்திரய முதலாக வசனத்திரயமீரு
கப் பன்னிரண்டுள் இறப்பு சித்தம் வெதிர்வென்னு மூன்றும் முறையே
பூதகாலம் வர்த்தமானகாலம் பரிபயத்காலமாம். படர்க்கை
முன்னிலை தன்மை என்றும் இம்மூன்றும் பிரதமபுருடன் மத்திம
புருடன் உத்தமபுருடன் எனவாம். ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்
பால் என்னு மிம்மூன்றும் புல்லிங்கம் திரிலிங்கம் புஞ்சகலிங்கம்
எனவாம். எழுமாய்க்குச் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு எக
வசனம் துவிவசனம் வெகுவசனம் எனவாம். சேட மிலேசம் என்
பது உம்மைத்தொகை. இவை முறையே குறையும் பிறகையும்.
தானுக்கமென்பதமது. பகுதிப்பொருள் விசுதி சுவர்த்தமாய்
வரும் பிரத்தியயம். வழக்காதல் தோஷாபவாதமாம். எ - த.

'குறியே விங்கம் உறுங் காலே' இஃதுரைக்குத்திரம்.

சத்துவகுணத்தைப் புல்லிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத்
திரிலிங்கமெனவும், தமோகுணத்தைப் புஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை
சாத்திரலிங்கமெனவும் கொள்வர். இக்குணங்களோடு கலவாத
பொருளொன்றுமில்லையாம். ஆதலின், இக்குணங்களோடு கூடிய
பொருளைபுணர்த்துஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ்வாறு கூறு
வதென்று பாணினி முதலாயினரும் கசையிபும் காலாமத்தியாயத்
திற் கூறினார்கள. இவ்வாறு வரும் சாத்திரலிங்கத்தை லெனமெ
லிங்கமென்று கொள்ளுதொழிக. இம்மூன்றுகுணமும் யிருதி
குறையொப்பாய் சிற்றல்பத்தி ஒருபொருட்சொல்லே மூன்றுவிங்
கமொமென்பார்.

‘மிருதி குறையொப் பெணவருஉ முன்றம்—உபசய மபசயஞ் சமமென லாகும்.’ இஃதுணர்ச்சுத்திரம்.

‘இலேச மிணையே வவமென மொழிப—வெருளக் கிரண மென்பது மதவே—குறையே சேடல் உதல் காலே இஃதுணர்ச்சுத்திரம்.

ஆகாவிற்றதி யகாவிற்றவியற்றே என்னுது ‘ஆகா விற்றதி யகா வியற்றே’ என்பதும், ஆதியதென்ப வபிதிதகர்த்தா வபிதி தகர்த்தா என்னுது அபிதிதமென்பதும், செய்த செய்கின்ற செய் புமென்வாய்பாட்டில் என்னுது பாட்டிலென்பதும், எடுத்துக்காட் டென்னுது காட்டென்பதும், இவ்வாழ்க்கை வழி பெஞ்சல் என் னுது வாழ்க்கைவழி பெஞ்சலென்பதும், சீர்தாக்கிச் செயல் என் னுது தாக்கிச்செயலென்பதும், சேடமாம். இவ்வாறுணர்ந்ததனாற் பிறிதோரிலக்கணமும் கொன்னுதல் உணர்காரர் மதமென்ச. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் ஈழநில்காட்டல் வேண்டா வாயிற்ற.

சந்தோபிதிமுற காரிணையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாநர்ச் சுவார்த்தமென்றும். உ-ம். ‘மாதர்மனை மாட்சியான்’ எ-ம். ‘கனக்குழை மாநர்கொல்’ எ-ம். ‘குறியெதிர் ப்பை சீதுடைத்த’ எ-ம். ‘வண்ணவண்டிக்குரல் பண்ணை போ ன்றனவே’ எ-ம். ‘சத்தம்போற் கேடு’ எ-ம். ‘சோதிவாயவுங் கண் ணவுஞ் செவ்ந்தன’ எ-ம். நிலகம், மெனத்திகம், படகம் எ-ம். இரு வகை மொழியினும் சாமானியத்ததிதனில் வரும். கொளத்திரி பில வே என்பது போல வரப்பாலது திரிபிட மின்றே என்பதம் இரு பெயரோடு மென்பது இருவயிற் பெயரொடுமென்பதம் அவலிய யத்ததிதனில் வரும். பாவதத்ததிதனில் வருதல் ‘முட்டாது கூறிய’ என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்.

வழுவற்க வென்றலும் வழுவமைத்தலுமென வழுக்காத்தல் இருவகைப்பெம். குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொன் னுவென்றல் வழுவற்கவென்றலாம். குறித்த பொருட்டிரிய சொ ல்லன்றியினும் ஓராந்ருண் அப்பொருளை வினக்குதலின் அமைக வென்றல் வழுவமைத்தலாம். அதனை வடநாணர் சீரங்குசாக் கைய; என்றபோவர்.

ஆன்றோத்த காலமாவது மனைக்கும், யாடுமுறும், நீச்சலும் ஈன்றலின் திழ்வங்கதில்லையென்பாரும், ஒருவர் எடக்குக் தொழி லுடன் ஒருகாலம் முன்சென்றொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாந்

வின் இறப்பு மெதிரவுமாமென்பாரும், இவைவெல்லாம் ஒருபொருளின் பண்புத் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறில்லை யென்பாரும் என ஆசிரியர் கால்வராதலின், அசத்தியர் “உலக வழக்க மொருமுகம் காலமு—கிலைபெற வுணர்தரு முதுமறைவெறியால்” என வேதங்கூறிற்றென்பர். முன்பிறத்தான், பின்பிறத்தான், மூத்தான், இளையான் என்பனவற்றை உதாரணம் காட்டிக் காலமுண்டென்பாருமுனர். (உ-எ)

சடு. வினைப்பெயரோடல் பயமாய்க்கை பாதி யிகடந்து சின்ற தனைப்பெயரிடத் துபசர்க்கஞ் சுட்டினுட் டானகாத் துனைப்பெயரிடத்து தற்சத்தம் யற்சத்தம் யாவெனா முனைச்செய்ப்பாட்டு வினைபாவ கண்மணி மொய்த்தபக்கே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு உடி சின்ற கை முதலாகிய அவ்வியவங்கள் உபசர்க்கமாம். வினைப்பெயரெனவே வினைச் சொல்லோடு வருதலுக்கொள்க. அகாச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம். யாவென்னும் வினாப்பெயரும் எகாமுதலாகிய வினாப்பெயரும் யற்சத்தமாம். செய்ப்பாட்டுவினை கர்மணிப்பிரயோகத்தின்சண்ணும் திங் பாவப்பிரயோகத்தின்சண்ணும் வந்த யகமாம். ஏ - று.

அகாத்நையும் எகாத்நையும் கிலைமொழியாய் சிறுத்தித் தொல்காப்பியர் முடித்தலின், அவ்விரண்டெழுத்தையும் ஒருபெயராகவுக்கொள்க.

உ-ம். கையிகல், ‘கலத்தாணாக் கையிடுதல்,’ ‘கைதுவேன்,’ ‘ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்’ எனக் கையென்பது உபசர்க்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. ‘தூல்கால் யாத்த மாணு வெண் குடை’ எ-ம். ‘உயிரிற் தனைப் பிரித்த ஞன்’ எ-ம். ‘எல்லாத் மேற்கொண் டொழுதல்’ மேற்கொண் எ-ம். ‘மீத்கூறு மன்னனிவம்’ எ-ம். ‘ஒன்று புணர்ப்படும்,’ ‘வல்லுக்கெடும்,’ புறங்கொடுத்தல், புறத்தருதல், புறப்படல், அசப்படல், ‘இலம்பகி புலவர்’ எனவும் உபசர்க்கம் வரும். கை, கால், தலை, மேல், மீ, ஒன்று, வல்லை, புறம், அசம், இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல் வடமொழி புபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச்சொல்.

வடதுவார் உபசர்க்கம் யிருபதென்பர். அநிலோபம் அநிலயம் என்பன வடமொழிபுபசர்க்கம். சித்தாமணியாரும் ‘அநிலோபமார்

தர்' என்றார். அதிதூட்டம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச் சொல்லோடும் வராமையின், அவ்வியப்பாவமென்க.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்—மெய் ப்பொருள் காண்ப தறிவு' 'யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—வதனி னதனி னிலன்' என்பன யத்சத்தம் வந்தபின் தத்சத்தம் வரும். இச்சியமம் வடதுலார் மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ் வாறு செய்யுட்செய்தாரென்க.

பாவ கர்மணியில் உருட்டு செயப்பாட்டு வினையை யத்கென் பர். அன்றியும் 'பொத்துப்பெம்,' 'மன்றுபெம்,' 'சோர்வுபெம்' எனப் பெயரடுத்துவரும் படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல் வேறுபடுக்கப்படுதல் எனத் தொழிற் பெயரடுத்துவரும் படுவை ய என்றும் கூறுவர். (கக)

சசு ஆ! மலந்த மசுந்த மலாதி பசாதிபிவை
மாயுமெய் நிறையி நிறையி ராதி மதிதுதலாய்
தோயுமெய் யாதி சமத்தம் மியந்தக் தொகைகிரிமற்
தேயும் பிரேரணை செய்வா மெனல்செய் மெனக்குன்றமே.

இது லெசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச் சொற் குன்றி சிற்பதுங் கூறுகின்றது. மெய்ப்பு அலந்தம் எனவும், உயிற்று அசந்தம் எனவும், மெய்ப்புமுதல் அலாதி எனவும், உயிர்முதல் அசாதி எனவும் பெயர்பெறும். தொகைப்பதம் சமத்த பதமெனவும், தொகைப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயர்பெறும். செய்யாயென்பது செய்வெனக் குன்றும். எ - று.

'பிரேரணை யேவல் பேசுந் காலே' இஃதுரைக்குத்திரம்.

உ-ம். ஆல் அலந்தமும் அசாதிபுமாம். மணி அலாதியும் அசத் தமுமாம்.

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கம் படகம், வட்டம் பலகை, சமலம் தான் என்பன விரியென்னும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரசெல்வம், மன்னகுமாரன், சங்கபடகம், வட்டப்பலகை, சமலத்தான் எனப் பிணவுபட்டிகையாது, ஒருசொல் னீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்னுந் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்கமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, சமலமொத்த தான் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ் வாறல்லது அது கு என்னும் விபத்தினளும் உம்மைகளும் உவமவு குறுகளும் சிந்தழியாவென்க.

‘செல்லாமை புண்டே லெனக்குரை மந்தரீன்—அவ்வாறு வாழ்வார்க்கு குரை’ என்புழி உரையாயென்பது உரைபென சிந்தது. வடதுவன்கூடும் பச்சி என்பது பசு எனக் குறைத்து சிந்த, பச்சி எனப் பொருள்படும். பஹு விசயிசை என்பனவுமது. வடதுவார் இவ்வாறுரைக்கும் கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “செய்யா பென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவியாகிட னுடைத்தே” என்றார். இக்குத்திரத்துக்கு வடதுவார் மதம்பற்றிச் சேனாவரைவர் செய்யாயென்னும் முன்னிலையேயல் வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி சச்சினுர்க்கினியார் செய்யாயென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடன்பாட்டிச்சொல்லாமென்றும், அது குன்றினதன்றென்றுமுரைப்பர். செய்யென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செய்யென்கிளவியென்பதன்றியும் செய்யென்கிளவியாகிடலுடைத்தே என வேறொரு குத்திரங் செய்யேயண்டும். ‘மகமெனன் - மககட்ட பதகயெனல்’ என்பதும் உடன்பாட்டெதிர்மறையென்னும் இரண்டிவிதியும் பெறும். அதற்குங் குத்திரம் வேறு வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் சிந்தமென்பது கருத்தாயின், ‘செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்வாயென்னு முடம்பா டாகும்’ எனக் குத்திரங் செய்வார். அவ்வாறு குத்திரங் செய்வாமையானும், அஃதுகையன்மையறிச. இனி முதனிலைகளைத் தொல்காப்பியர் ‘ஒற்றிற் தொழிற்பெயருயிரிற் தொழிற்பெயர்’ என்றதல்லது முன்னிலையேயல் வினைச்சொல்லென விதியாகையானும், அம்முதனிலைகள் பெயராய் சிந்தேயின் முன்றிடத்திற்கும் உரிய இடைசிலைதோயிறுதினைச் சேர்த்து வினைச் சொல்லாகதன்றித் தனியேயின்று வினைச்சொல் லாகாமையானும், தனியே யின்று முன்னிலைவினைச்சொல் லாயிற்றென்றால், தனியே சிந்து பட்டிர்க்கை வினைச்சொல்லாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேண்டும்; அவ்வாறுகாமையானும், சச்சினுர்க்கினியாருரை வடதுவேரடு மாறுபட்டதாமென்க. சாவென்னெச்சத்திறுதி குன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் முதலாயினர் எடுத்தோதிய உபலக்கணத்தால் ‘பாலறிவத்த’, ‘செய்தக்க’, ‘மண்மாண் புண்பாணையற்ற’ என வருவனவுமது. ‘தண்மானுறையுலம்’, ‘வரிப்புண்பத்து’ என வருஞ் செய்தெனெச்சத்திறும் வினைத் தொகைகளையக் குன்றிய பெயரெச்சத்திறும் இவ்வாதே தொன்க. இவை விவட்சாதினம்.

சுள. கின்மயஞ் சார்ந்ததத் தம்மொரு னின்றிச் சிலபதங்,
என்வடஞ் சம்பந்தத் தாற்பரி வத்தொ டதுபபத்திச்,
சொன்மயக் தோன்றப் பொருளெய் மணர்த்திற் றுடி
பிடைபாய், தன்மயஞ் சார்ந்த னிலக்கணை யாமென்ப
தார்க்கொரே.

இது பிறதான்முடித்தது தானுடம்பட்டிலக்கணை கூறகின்
றது. சில பதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அன்வயமும் சம்பந்த
மும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்முன்றினேமும் தனித்தனி அநுப
பத்தியுக் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக்குமாகலின் இலக்கணை
யாம். எ - று.

சொன்மயம் சொற்பொருள். உபபத்தியன்மை அநுபபத்தி.
அதற்குப் பொருள் பொருத்த மின்மை.

இலக்கணையாவது, பெயராக வினையாக கிற்குஞ் சொற்கள்
தத்தம்பொருளையுணர்த்தாது, பொருளின்சம்பந்தப் பொருளையும்
தாற்பரியப்பொருளையும் அறிவித்தல். சக்தியசம்பந்தத்தால் இலக்
கணையென்றார் வடநாலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல் போத்ததுகொல் செல்வி பெறுத்து
ணையு—சின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி - முன்றின் - முழ
ங்குங் கடாயாண மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்—முழந்துபின் சென்ற
வென் செஞ்சு,' 'வைசல் பூங்கழி வாய்வந்து மேயுங் குருகினங்
கான்—கைகள் உப்பிச் சொல்லீர்' என்புழி கேர்மருங்கிற் கையூ
ன்றி, கைகளுப்பிச்சொல்லீர் என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொ
ருளை யுணர்த்துதலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்த்துஞ் சம்
பந்தமும் தாற்பரியமுமின்றி, அப்பதங்கள் கெஞ்சோமும் குருகோ
மும் அன்னுவயமே பயனாக வின்றன.

எக்கையுளிடச்சேரி, புனித்தின்றுள் என்றால் அவற்றன்
கக்கை புனி என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்
பொருளின் சம்பந்தத்தால் கை பழம் என்னும் பொருளை யறிவி
த்து வின்றன.

'கீதி புனங்கிழித் தருவச் சென்றான்,' 'கிலஞ்செதி செவித்த
பாய்மா,' 'நீத்தம்மு வேலான்,' 'பாயிருள் பருகிப் பல்லான் நெ
ழுதரு பரிதி,' 'என்ளி வயிற்றி னகிஷ்பிறக்கும்,' 'கிரிமேத் கண்
படுக்கும்' என்புழி உளம், செதின், தம்மு, பருகி, வந்து, வயிற்
தீந், கண்படுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொருளின்

நித் தாற்பரியத்தோன்ற உன்னாடுக் கிழித்த, வீதி'தனார்க்க, நிச் சிதற விட்ட வேல், இருணீக்கி எறித்த எழும்பரிதி, வயிற்றிடத் தில், னீனிமேற்கிடக்கும் என வேருருபொருளை யறிவித்த சின் றன. இவைவெல்லாவற்றிற்கும் அதுபபத்திதாமே தோன்றவன காண்க. இவ்வுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்லாம் வேதேபுதா ரணம் காட்டுவாருமுளர். அவையும் இவைபாலடக்கும் நண்ண ரிவினூர்க்கென்க.

அவயவமே பயனாக சிந்தனைப் பொருள்வேறுணர்த்து மவ ற்றோ டொருங்கு சிறத்தி முடிப்பது கூடுமாலோவெனின், “எச் சப் பெயர்வனை யெய்து மீற்றினும்” என்னுஞ் குத்திரம்போலக் கடாவுரை காட்டி மறுக்கக் கூடத்தது.

இவ்விலக்கணங்கள் சத்தனாவிலக்கணமன்மையின், தொல் காப்பியர் பொருளியனன் “சோடி மின்பமும்” என்னுஞ் குத்திர த்தன் “உறுப்புடை யதுபோ னுணர்வுடை யதுபோன்— மறுத்து னைப் பதுபோல்” எனச் செய்யாமாபிற் றொழிப்படுத்தடக்குவர். வடமொழியிற் காளிதாசனும் மேகசுத்தேசத்தினுன் இவ்வாறு கூறதல் காண்க. இவ்விலக்கியக்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிசுளும் ‘முல்லைபெணு - மென்மலை தோளையை மெல்ல கடத் ததே—புன்மலை யத்திப் பொழுது’ எனவும், ‘கால்வளை வாய்விட் டார்ப்ப’ எனவும், ‘கண்களே சொல்லும் வாய்திறத்தே’ எனவுங் கூறுவர். (கூ.)

ச.அ. மருளறு காரணம் காரியம் பேசொரி வந்துறழு, மிரு ளறு மொண்குணப் பேர்குணிப் பேர்வினை யோடினையும், பொருள்வினை மற்றோர் பொருளினாக தோன்றும் புலத் தொம்மாந், தெருளுறு ன்ண்பு புலனிலை மாறியுஞ் சேர்க் திரமே.

இதவுமது. காரணப்பெயர் காரியப்பெயராகியும், காரியப்பெ யர் காரணப்பெயராகியும், மாறி வரும். குணம் குணியாகியும், குண வினை குணிவினையாகியும், வரும். ஒருபொருளின்னொழில் அதனோ டிகையத்த பிறிதோர்பொருளோடும் வரும். இடத்ததிகற்பொரு ளின்னொழில் இடத்ததோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறியும் வரும். எ - று.

புலம் இடம். புலன் விடயம்.

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற் கெதுவாகிய பேதைமை; இது காரியம் காரணமானது. 'நீவினை பென்னுஞ் செருக்கு' நீவினையால் வருஞ் செருக்கு; இது காரணம் காரியமானது. 'இவ்வதெ னில்லவன் மாண்பானால்' மாண்புடையானால்; இது குணம் குணியானது. 'சிற்றின மஞ்சம் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னின்று பின்னோக்காக்சொல்' இது ஒருபொருளின் வினை மற்றோர் பொருளின் வினையானது. 'குணவளாக் கோடின்றி நீர்க்கரைத் தந்து,' இத்தப்பாவின காணுழிய சிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்துகிசழ் பொருளின் செழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுஞ் தோன்றும்' என்ற காரத்தால் 'பீலிபெய் கா காலி மச்சிறும்' என்னுஞ் சினைவினை முதல்வினையாதலும் கொள்ள.

இன்சொல், வன்சொல், மதரகவி, 'செவினைப்பச சொற் பொறுக்கும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன. (கச)

சக. சாத்திரிய தெய்வப் புலனோர் மொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும், வேற்றுமை கூறிற் றினைபா ளுணர்ந்தும் வினை யிருத்த, மாற்றருக் தெய்வ மொழிக்கெல்லு பேர்க்கெழு வாயுருபு, தேற்றிய லிக்க மொருமுன்று மில்லை செழுக் தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும் பேதல் கோடிகூறி ட்டி ஒருகறண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது. நினைபுணர்ந்தும் வினைவிருதியும், ஆண்பால் பெண்பாளுணர்ந்தும் வினைவிருதியும் வடமொழிக்கெல்லு. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாலிபத்தியும், இலிக்கத்திரயமுமில்லை. ஏ - து.

'சேதன னுயர்நினை யஃறினை யசேதனம்.' இஃதுகைக்குத்திரம்.

ஏற்புறிக்கோடலால் தமிழ்மொழிக்கும் அஃறினைக்கெண் ஆண்பால் பெண்பாளுணர்ந்தும் வினைவிருதியில்கெய்வென்.

"எழுலா யுருபு திரிபில் பெயரே" என்றதனாலே தமிழுக்குப் பிரதமாலிபத்தியில்கெய்வென்பது முன்னு கூறிலும், பின்னுக்கூறியது, இலிக்கஞ் சிறுபான்மை கொண்டு பெரும்பான்மை வினைக்கேவென்பது அதுவாதத்தாலென்க.

‘ஒருமூன்றுமின்’ என்ற சகாத்தால் முற்றும்மை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தன்னை விசேடிக்கு மிடத்தும், குணங்கள் குணிகளை விசேடிக்குமிடத்தும், வடதுவார் மதம்பற்றி இலிக் கலியமம் ஏகதேசமாக வரும்.

உ-ம். சயதி என்ருல் செயிப்பன், செயிப்பன், செயிக்கும், செயித்தது என ஓரேறின்று பொருளுணர்த்துமென்ச.

‘சாணென்னு எல்லான் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும்—பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்த்து.’ என்னுத் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் சாணென்னு நன்மை பெண்பாலதனை எல்லாணென்ப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமைபற்றி யென்ருதாதலின், வடமொழியுள் ள்ச்சையென்பது பெண்பாற் சொல்வென்ச.

இனிச் செப்புகாரத்திலே ‘தென்றலஞ் செல்வன் யாண்டு என் கொல்லோ’ ‘திங் கனஞ் செல்வன் யாண்டுஎன் கொல்லோ’ எ-ம். ‘இன்னினை வேனில் வந்தன னாக’ எ-ம். பெயராலும் வினை யாலும் அவ்வவ சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். ‘பால்வாய்ப் பிறை ப்பின்னை யொக்களைக் கொண்டு பகலிகழ்த்த—மேல்பாற் நினைப்பெண் புலம்புது மானை’ எனப் பெண்பாலாக்குவர். சடகோபர் திருவிருத்தத்தன். ‘வேனிலஞ் செல்வன் கவைத்துமிழ் பாலை’ என்பது மது. ‘தோற்றையு ணின்று தொழிவரச் செய்தாட்டுங்—கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்’ என்னும் காலடியாரான் கூத்தன் உயிர்க்கூத்தன். ‘கொக்கலர் கோதைக் குமரி மடல்வாண்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக் - கங்கையான்—பூம்புன லாகை செழிஇயினான் போரடுதோன்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்து.’ இச்செய்யுளிற் குமரியாற்றைக் கொக்கலர் கோதைக் குமரிமட எல்லாணென்றும், கங்கையாற்றை ஈறு திரித்துக் கங்கையாணென்றும் பெண்பாலாக்குவர். இனிச் சித்தாமணியுள் ‘ஆண்பு னாசன்ற னணிகின் வலமருப்பு’ என வருவதனைபும் அதன்பாற் படுத்துச.

இனிப் “பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைக் கிளவி” என்னுஞ் குத்திர்த்துள் சேனுவலையர் அத்தனைக் குரள் என்னும் பன்மைவீற்றுச் சாதிப்பெயரை உயர்நினைப் பெயரென்றும், அத்தனைக் குரளென்னு மொருமைவீற்றுச் சாதிப்பெயரை வீரவுப்பெயரென்றும் கூறுவர். அதுவு மொக்கும். சாணென்னு எல்லான், தென்றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாம் சாதிப்பெயரன்மைவாலும், பரிமேலழகர் சாணென்னு எல்லாணென்பதனை உருவகமென்னுமை யாலும், வீரவுப்பெயராகாத இலிக் கமென்னும் பாறுணர்த்துஞ் சொல்லையாமென்ச. தானென்னும் படர்க்கை வீரவுப்பெயரை

பும், கீ கீரென்னும் புஷ்பம்சத்தமாகிய முன்னிலை விரவுப்பெயரை
பும், யான் யாமென்னும் அம்சம்சத்தமாகிய தன்மை விரவுப்பெய
ரையும் உடனாவர் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கத் தோன்று
தன வென்றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கத் தோன்றாதன
வென்றும் கூறுவர் தென்றலஞ்செல்வன் முதலியனவெல்லாம்
தன்னைத் தான் விசேடித்தன. பிற்காலக்கவிஞரும் 'குழமலர்முத
த்துச் சொன்மாமகன்,' 'பொலம்புரி காஞ்சிப் புதழ்மகன்,' 'கொநி
த்து மேற்றிசை மகனவத் தகப்பதம்,' 'உறுபகற் சிறுவன்,' 'கங்
கையான்சுடற் தலைமகன்,' 'தணிப்பில் பெருங்கீர்த்தித் தையல்'
எனத் தன்னைத்தான் விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவர்.

உடனாவர் கர்மதாசனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப்
பண்பு வேருருலிங்கமாக சின்றுளும் பண்புடைப்பொருள் எந்த
லிங்கமாம் அத்தலிங்கமாகிப் புணர்த்துவாராதலின், அடையாக
சின்ற ருணலிங்கத்தை அசித்தியலிங்கமென்பர்.

உ-ம். கருஞ்சாத்தன், சாத்தி, சாத்தர், குதிரை, குதிரைகள்
என்பனவற்றைப் பொருள் விரிக்குங்காற் கருவென்ற பண்பின்
முதனிலையைக் கரியன், கரியன். கரியர், கரியது, கரியன என வீறு
திரித்து வருமொழி எந்தலிங்கம் அத்தலிங்கமாகித் தொகுப்பொ
ன்பதுபற்றித் தொங்காப்பியரும் "ஐம்பாலறியும் பண்பு தொரு
மொழி" என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை புணர்த்த
வான் ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொரு
ளின்மேல் வருமிடத்து "இன்ன திறவென வருஉம்" என்றும்
பண்புத்தொகைச் சூத்திரஞ்செய்தது ரேரே காண்க. கரிய சாத்
தன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பர். இவையெல்லாம்
ருணங்கள் ருணியனை விசேடித்து சின்றன. இவ்வுரை சேனாவ
ரையருரை.

கருங்குதிரை பெண்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை
என விரித்தால் எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாகா
தென்ற மறுத்த என்னாவார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை
பெண்பனவற்றோடு புணர்த்ததன்றோவெனின், அவர் வாமனன்
சினேத்திரன் செய்த சத்தநூல்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர். 'வருத்தி
யீன்றான் மறந்தொழிந்தான் வளர்த்தான் சொற்கேட் டிங்கடித்
தான்' எனக் குயில் காக்கைகளை ஈன்றது வளர்த்த தென்னுமனே,
ஈன்றான் வளர்த்தானென உயர்நிலைக் கிருத்தமாகிப் பெண்பா
னக்குறையுமது. இக்கருத்தறியாத என்னுந்நாடோர் இவற்றை
இவ்வளம் உருவமென்பர்.

தக்கிணமுர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், முத்தினது ஁ட்டெழுத்தானது. தக்கிணதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாகலின், திலைமொழியுறு கெடில் குறிலாய் வருமொழிக் காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னை? விசேடியம் எந்தலிங் கமோ அத்தலிங்கமாய் விசேடணமுமானது. (கே)

௫௦. ஆக்கும் பிரதி பதத்துட னெயழி யா சிருத்தி
நோக்கும் படியச் சீரைய வுதாரண நோக்கினர்ச்
தூக்கும் பொழுதறி தாவதொன்றில்லை சொல்லா தனவுங்
கூக்குத் திறங்கண்டு காப்பது வேகடன் கற்றவர்க்கே.

இ஁தித்துவ ஞ்ஞரைத்துரையாதன மயங்காதுணருமாதம் அவையடக்கமென்னும் விசயமும் கூறுகின்றது. தூப்புறண்டையு மாய். பிரதிபதமும் சிருவசனமும் உதாரணமுஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க்கு மானலில், அரிதாயறியற்பாலது சிறிதாயினுமில்லையாம். இத்தூ வுட் கூறுதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்ந்தி அவற் றை வழுவாமற் பாதுகாத்தல் காவலர்க்கு முறைமை. ஏ - து.

பிரதிபதமாவது பரிமாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாய். என்னையோ வெனின், அடி, கால்; காசி, மூக்கு; காது, செவி; கொருப்பு, தீ; புடைவை, சேலை; என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், சியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என ஁டென்னுமதிகாச த்துட் காட்டினகமாய்.

‘சிருவசன சிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடிபு மிலக்கணத் ததுவே.’ இ஁துரைக்குத்திரம்.

சிருவசனம் அல்லது சிருத்தி என்பதாவது, ஊழ்; அ஁தா வது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய சியதி எனி ஒருசொற்கு காக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்த்து வதென்க. குடத்தமென்பதற்கு ‘குடத்தங்கை கூப்பி மெய்கொ ட்டி சிற்றல்’ எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பதுவதது. இவ்வாறு மெ ய்ப்பாட்டியவன்தாம் தண்டியவங்காச சூத்திரத்தின்தாம் ஒங் வொரு சொற்களைப்பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவர்.

படியச்ச: அ஁தாவது ஒருபொருளிருத்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

இனரீச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெகவேறு,

ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பைபய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல சிற்கும். வடநாலாரும் கைமேகமென்பதனை ஏகைகம் என்பர்.

பிரிதினியைபுக்கிருதலை அன்றிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இயைபின்மை கீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றும் கூறுவர்.

சாதிவொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையிற் தோன்ற சின்றும் தோன்றாது சின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினைக்குக மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது. 'சுறதோன்றிய சாதி வொருமைபு--மீறு தோன்றாது சாதி வொருமைபு--மென விரு திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்,' இஃதுரைக்குத்திரம். உ-ம். 'சிலினை - பொறுத்தானே ிர்த்தா னிடை' என புயர்தினைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்தன் 'மெய்நிலை மயக்கி னாகுந் தும்' என்பதனாவடக்குவர் கச்சி னாக்கினியாரென்க. 'கவியொடும் புதனெயிற் கலந்து காடொடும் - புலிபுகட் கிடதர்கோன் புரவியேழுடைத்--ருவிதலைத் தேர்கடாய்க் குணது தின்றெழு--மலிர் கதிர் வானவ னாழகு மேயினான்.' வடநாலார் உயர்தினைபினுஞ் சாதிவொருமை காட்டினவென்பதரியவேண்டி வடமொழி களன் காவியத்துன் இக்கவியைமாத்திரம் யாமொழிபெயர்த்தாம். இனி அஃறிணைக்கண்ணும் 'அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரினும், 'துணெண்ப்பெயறு அவலங்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்திலும், 'சுற தோன்றிய சாதிவொருமை வரும். 'தென் புலத்தார் தெய்வம்,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி சின்றுர்' என்புழிக் குணம் தெய்வம் என விறுத்தோன்றாது சாதிவொருமை வரும். அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா கால்வ னெடுத்தேர் கடலோடு--காவாயு மோடா சிலத்து,' 'கிலாண்முருத்த கணிற்' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும் பன்மைவினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடித்தன வாயினும், அவற்றின்சுட் சாதிவொருமை யென்னுமை காண்க. 'எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ் விரண்டிங்--கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடற்க் கற்பவை கற்றபி-- னிற்க வதற்குத் தச' இவற்றையும் வடநாலார் சாதிப்பன்மையென்பர்.

இனி ஒருபொருளை முன்னொடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை ஒருமித்தத்தாத் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அதுவாதம். உ-ம். 'அறத்தினுடம் - காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு,' 'அறத்தினுடம் காக்கமு மில்லை' எனவரும். 'ஒருபெயர்ச் சொல்

கெனச் சுப்பேரி நீங்கல்' என்பதும் "ஒற்றை பெய்ப்பினு மற்
றென மொழிப்" என்றதும் அதுவாதத்தாத் புரோவாதம் உரும
றுஞ் சித்திக்கின்ற மார்ட்டேரம்.

விண்டநாமரை, 'விவங்கலைக் கால்விண்டு மேன்மேவிட'
என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மமும் அகன்
மகமுமாய் வரும்.

இனி அலங்காரநாவர் இசையெசசத்தைக் காருவென்பர்.
அதற்கு உதாரணம்:—தமருள்ள மென்மை மறைத்தோ" என்
பதாம். அது சொல்லுங்கால் முகவிகாரமாதல் சொல்விகாரமா
தல் தோன்ற சிற்ரும்.

'தகப்பிற்கு - கல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணையடியாய்த்
தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணமுலத்தொனி என்பர்.

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறத் தற்றே—புடம்போ
டுயிரிடை எட்டி' எனப் பெயரடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை அபி
தாமுலத் தொனியென்றும், விருத்தவக்கணை யென்றும் உதவார்.
அரக்கரைப் புண்ணியசன மென்பதமது.

உடம்பொடு புணர்த்தவென்னு முத்தியை சிபாதமென்பர்.
'வகைதெரிவான் எட்டே புலகு,' 'பழமுதிர்சோலை மலையிழ வோ
னே' என வரும்.

. சிறக்குத்தண்புருரைத்த ஆகாரியாரோபமாவது புத்தியூர்வக
மாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு உழிபடுதலும், பிதனொரு
வனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சொத்தம்புசிப்பித்தலும்போல்வது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அதுவகைமென்றும்,
அவாய்கிலையால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகார மெ
ன்றும் உதவார்.

'கடுமொழியுங் கையிலக்த தண்டமும் வேந்த—எடுமுரண்
டேய்க்கு மரம்.' என்புழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்
கிய பேதமாகத் தனித்தனி உட்டி முடிப்பதனைத் தேர்வட யிழுப்
பார் போலப் பிரத்தியேகபத்தாங். உவயமென்பர். இதுவுக் தாராங்
அவயத்து னடக்கிக்கொண்ட. பாணியீயத்துக் 'ராதிப:' என்னுஞ்
குத்திரத்துன் பாடியகாரர் முதலாயினுர் கவ்விற்குக் காரப்பிரத்தி
யபத்தோடு இப்பென்னும் பிரத்தியயமும் விசற்பமாய் வருமென்
தும் லாண்மீதி 'ரகாராதிசி' என்றவைத்ததனை உதாரணங்காட்டி
முடிப்பதென்க.

விசேஷம் உறழ்ச்சி; எய்தியதன்மேற் நெப்பு விசேடம்; என் பன பரிபாசம். அலிதநியாதா உற்சர்க்கத்துக்கு அபவாத மெ ன்னு சிலேஷ விதியாக மயங்கி வான்மீக மாரிடமென்பர்.

இனி அலங்காரதூலா அபிதை, இலக்கண, விபஞ்சனாவிர் த்தியென மூன் தவகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழக ரும் 'சொல்லின் - ஞெகை யறிந்த தாய்கை யவர்' என்னுந் திருவ ஞ்ஞவர்குறஞ்ச் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் மென்பர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்ததூலா பிரதிபதோக்த மென்பர். போலியை அன்னியதாப் பிரதிபத்தி என்பர். மங்கலமென்பதோ ருருண்டு போலும் எனவரும் இவசத்தமாயிவ ஒப்பில் போலியை யும், அயங்குநாசாசாதே எனவரும் வடமொழியிலும் வேண்டா வென்னுந் தனுவென்பதனையும், வாக்கியாலங்கார மென்பர். பொ துவாயெய்திய விதியை உற்சர்க்கமென்றும், எய்தியது விலக்கிப்- பரிதிவருஞ் நெப்புவிதியை அபவாதமென்றும் கூறுவர். சிங்க ரோதி யாது செய்தான் எனவரும் இது சகன்மமும் அசன்மக முமாகி வினாவின் வரும்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புருதலும்—வழுவுல காலை ககையி னானே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினார். அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடதூலா இரண்டெழுத்தி ன்ரு ஒருகாப்பிரத்தியயல் கொடுத்துத் தலகாரமென்றூற்போல “ணனகோன் முன்னர்” “வனகோன் முன்னர்” என்பர் தொல் காப்பியர்.

இனிச் சாவதியாற்று மேல்கரை கீழ்க்கரையாசிரியர் பறவை யை வந்திசை வந்தகா என்பர்.

இத்துலுட் சந்தேசத் தோன்றவதனை மகாபாடியம், கைய டம், சித்தாந்தகௌமுதி, சந்தகௌமுதி, வாக்கியபதியம், அரிபீ டிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சந்தகௌத்துவம் சந்தவகாசக் கேட்டக. காரிகாவிருத்தி, பிரகீரிகா கௌமுதி என்னு மிரண்டி னும் சித்தாந்தம் பிறவாதாதலின், அவை சற்ஞெகாசக் கௌகொநா ழிக. வாக்கியபதியம், அரிபீடிகை, வளாசீயேயம் முதலாயின வழ க்குஞ்காலத்து அங்குரை சோக்கிச் சேனுவலாய் முதல்கிணர் தொங்காப்பியத்திற் குறையெழுதினொன்ச.

கூ. தோன சந்தர முசாம பத்திர தீக்கிதர்க்குப்
பொதொடுசென்றுபுகல்வோமவர்க்கும்பொழுதில்லையென்
மேதினி பிற்றமிழ் செய்பிர போக கிவேகத்தனைப்
பெதமிவாத பதஞ்சலிபாற் சென்று பேசுவோம்.

திங்ஙுப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெய்கொண்டு நின்றபிர போக கிவேகத்தைச்
சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்கிதன்ரு—மேய்கொண்டு
கேட்டா னினிக்கண்ணாற் கேட்கும் பதஞ்சலிதான்
கேட்டாவென் கேளாக்கா லென்.

உய்ப்க் குரியபிர போக கிவேகத்தை
வைப்பத் தொருகவிதைபா லுகாத்தான்—செம்பொற்சீர்
பன்னு மதிற்குருகர் வாழ்சுப் பிரமணிய
னென்னு மொருவே தியன்.

சோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨௨	௨௪	வழக்குபோல	வழக்குப்போல
௨௩	௨௨	வந்தது	வந்தன
௨௩	௨௩	மேயொடு	மேயொடு
௨௩	௨௪	மெழுத்துசொற்	மெழுத்துச்சொற்
௨௨	௨	உயர் திணைபன்மை	உயர் திணைப்பன்மை

